SANDRA BROWN
-PEN NAME-
LAURA JORDAN

TRANDAFIRI IN ZORI

UNU

Albastru, albastru-cenușiu, mov, trandafiriu și aproape purpuriu — dealul Bussey arăta ca una din plăpumile bunicii Bertha, confecționate dintr-o mulțime de petice. Culorile și mirosul de liliac o făceau să se gîndească la o zi de vară din Virginia de Vest. Margo trase în piept aerul cald de mai și închise ochii.

Aproape că îl vedea pe bunicul ei aranjînd bătrînele tufe de liliac aflate lîngă veranda din față... Cam pînă aici ajunsese cu închipuirea înainte de a simți ceva lovind-o în coapsă. În clipa următoare un bot păros îi atinse mîna, și fata deschise repede ochii, clipind în fața cățelului de vînătoare auriu aflat la picioarele ei.

— *Tu* de unde-ai răsărit ?

Blana cînelui era atît de lucioasă, încît, pur și simplu, sclipea. Purta la gît o plăcuță pe care scria BRUNO și începu să se scuture de plăcere cînd Margo îl scărpină după urechi.

Fata se uită în jur. Era Duminica liliacului și întregul oraș Boston părea că ieșise în parcul Arnold ca să admire florile. Oamenii se plimbau, singuri sau în grupuri, dar nici unul nu se uita după vreun cîine rătăcit.

— Cine ți-e stăpînul, puiule ? Lasă, o să-l căutăm împreună.

Margo își desfăcu cureaua, o trase prin bridele blugilor, apoi o strecură pe sub gîtul cîinelui, închizînd-o.

Porniră împreună să coboare dealul. Fata nu-și dăduse încă seama cît de mult îi lipsise un cîine pe care să-l plimbe.

— Oricine te-ar fi pierdut, cred că înnebunește căutîndu-te, murmură.

În clipa aceea îl văzu. Era înalt, părul bătut de vînt avea o culoare închisă și, cu toate că purta blugi și o cămașă sport, Margo observă că ducea o servietă sub braț. Mergea prea repede ca să se poată bucura de flori și ținea o zgardă în mînă.

— Acesta e cîinele pe care-l căutați ? strigă fata.

Bărbatul se uită în sus spre Margo, apoi urcă panta în pas alergător. Văzîndu-l, Bruno începu să dea din coadă și scoase un lătrat gros, de recunoaștere sărind în jurul noului-venit.

— Unde l-ai găsit ? întrebă bărbatul.

— Mai degrabă m-a găsit *el* pe mine. Margo îl urmări pe bărbat cum se apleacă și-i pune zgarda lui Bruno, cu mîini puternice și pricepute. Cum l-ai pierdut ?

El își ridică privirea și, în vreme ce-și aranjă ochelarii, Margo îi zări ochii de un cenușiu-deschis.

— Citeam, iar el stătea cu burta în sus, dormea tun. I-am scos ca prostul zgarda ca să-l mai eliberez puțin. Lasă dulcegăriile, adăugă cu asprime în timp ce cîinele se apucase să-l lingă pe față. N-am de gînd să cumpăr înghețată pentru nici un măscărici de patruped.

Bruno lătră încîntat.

Margo rîse.

— Am impresia că nu crede ce spui.

— Mulțumesc că l-ai îndepărtat de potecă. Barry m-ar omorî dacă i s-ar întîmpla ceva lui Bruno. Bărbatul se ridică și îi întinse mîna. Mă numesc Niell Kier.

Margo decise că-i place strînsoarea mîinii lui. Era puternică, fără a fi dominatoare și avea aceeași sinceritate ca și zîmbetul. Îi plăcu, de asemenea, siguranța atletică cu care își

purta umerii largi și corpul suplu, cu mușchi tari. Fața avea pomeți puternici, fălci pătrate și era bine bronzată. Ochelarii de soare costisitori stăteau pe un nas acvilin, mîndru.

— Eu sînt Margo Sanders. Deci Bruno, nu-i al tău ?

— Eu doar am grijă de el.

Îi plăcea și vocea lui. Adîncă, moale și umbrită de umor. Era genul de voce care suna bine la ureche, după cum spunea bunicul ei.

— Bruno e al lui Barry, vechiul meu prieten de colegiu. Am programul prea încărcat ca să mai țin și un animal, dar îmi place să mă aflu în compania unuia din cînd în cînd.

— Știu ce vrei să spui.

Niell o privi aprobator, iar ea se aplecă să-l scarpine pe Bruno după urechi în semn de adio. Cu părul castaniu, des și lung, cu pielea de culoarea piersicului înflorit, fata arăta proaspătă și frumoasă, ca într-o reclamă de săpun. Cămașa cadrilată, curată era băgată în pantaloni, dezvăluind astfel o siluetă suplă, dar rotunjită acolo unde trebuia.

— Tu ai cîine ? o întrebă el ca să-i amîne plecarea.

— Aș vrea. Proprietarul casei nu ne permite să ținem animale, din păcate. Unii vecini mai ascund cîte o pisică, dar colega mea de cameră e alergică la pisici. Margo trase aer în piept, aproape suspinînd. Mi-am dat seama de asta anul trecut, cînd am găsit o siameză rătăcită. Foștii ei stăpîni îi tăiaseră ghearele, așa că era lipsită de apărare și speriată de moarte. Mi-aș fi dorit tare mult s-o păstrez, dar Naomi a avut o criză alergică și am fost nevoită să o dau.

— Păcat !

— Lady Hamilton era cea mai... Margo se întrerupse, zîmbind trist. Iartă-mă. Dacă mă lași, pot să-ți împui capul cu discuții despre animale. Și apropo de animale, acum că l-ai găsit pe Bruno, te las să te întorci la lectură.

Niell observă că fata avea un zîmbet nemaipomenit, care îi dezvăluia o gropiță în bărbie și îi arcuia buzele într-un fel pe care nu-l putea descrie decît ca încîntător. Se gîndi la

rezumatele pe care le avea de citit și apoi renunță la ele. O să-și rezolve treburile mîine, în avion.

— Mai întîi nu vrei să ne însoțești la o în-ghe-ța-tă ? întrebă el. Vorbesc în silabe pentru ca ghemotocul de blană de aici să nu înceapă să se maimuțărească. Trăiește numai pentru înghețată.

Își scoase ochelarii în timp ce vorbea și ochii lui cenușii — aproape argintii pe fondul pielii bronzate — îi zîmbeau în așa fel, încît o obligau să-i răspundă.

— Cine sînt eu ca să-i refuz ceva unui cățel ? spuse Margo. Apoi adăugă : De obicei, este un vînzător de înghe... vreau să spun, știi tu ce lîngă poarta Jamaica Plain.

Începură să coboare iar panta, cu cîinele țopăind fericit alături de Niell.

— Se vede că știi să te descurci pe aici, comentă el.

— E unul dintre locurile mele favorite.

— Zău ?

— Ar trebui să-l vezi în aprilie, atunci cînd înflorește grozama, sau la sfîrșitul lui mai, cu cireșii în floare, cu merii pădureți și azaleele. În iulie, cînd cele mai multe grădini arată palide și neinteresante, pe pajiștea de acolo crește o mulțime extraordinară de gălbenele.

— Te cred pe cuvînt.

Îi zîmbi, dar Margo era serioasă.

— N-ar trebui s-o faci. Vino să vezi cu ochii tăi și vei fi uimit. Ez, bunicul meu, spunea că grădina este una dintre cele mai grozave născociri ale lui Dumnezeu.

— Bunicul *meu* abia dacă-și dădea seama că grădinile există. În vocea adîncă a lui Niell se simțea o umbră de amuzament. Totuși, cred că tu ești de acord cu Ez.

— N-am încotro. Concep și desenez peisaje.

Margo se opri din vorbă, pentru că umărul i se atinsese de cel al lui Niell. Fusese doar o atingere întîmplătoare, dar în reacția ei nu era nimic întîmplător. Se simțea, gîndi Margo, ca și cînd i s-ar fi înfiorat toată pielea. Într-un fel în care o *încălzea.*

— Deci proiectezi grădini ? întrebă el.

— Grădini, terenuri, parcuri și orice găsesc. Lucrez la firma de designeri Alloway și chiar acum ne ocupăm de înfrumusețarea terenurilor unui sanatoriu. E o provocare, pentru că vrem să creăm o iluzie de spațiu și intimitate într-un cadru nu prea extins.

El dădu din cap.

— Ce altceva ai mai făcut ?

— Nu e vorba atît de ce-*am făcut,* cît de ce voi face într-o zi. Mi-ar plăcea să creez atmosferă mai degrabă cu frunze decît cu flori — așa ceva s-a realizat cu succes în New York, la sera din Central Park — și mi-ar plăcea să desenez o cîmpie de anemone sau să creez un peisaj european, așa cum a făcut Warren Manning în Vestul Mijlociu, în anul 1916. Tonul lui Margo deveni reverențios cînd adăugă : Mai sînt și frumoasele grădini japoneze, ca cea de la Ginkakuji, în Kyoto. Aceea este o frumusețe care va dura.

Fata își lăsă capul pe spate și lumina soarelui îi întunecă ochii căprui făcîndu-i negri, iar Niell observă că avea o mulțime de pistrui pe nas. Sub căldura și blîndețea ei se simțea hotărîre și control, iar el aprecia aceasta. Nu era doar o femeie atrăgătoare. Avea spirit și trup, ca un vin cu adevărat bun.

— Dacă o să-mi doresc vreodată o grădină, tu o vei proiecta, îi promise el.

Înainte ca ea să-i poată mulțumi pentru votul de încredere, văzură amîndoi cum Bruno începe să se zbenguie ca un nebun. Ajunseseră la ieșirea parcului și cîinele recunoscuse toneta cu înghețată. Țopăia pe picioarele din spate, lătrînd și scheunînd cînd Niell ceru trei cornete de înghețată cu vanilie și ciocolată. După aceea se lăsă pe burtă, devoră înghețata dintr-o înghițitură și mai ceru.

Niell renunță la porția sa și o puse între labele din față ale cîinelui. Expresia de fericire pură întipărită pe chipul animalului o făcu pe Margo să rîdă.

— Arată de parcă ar fi mort și-ar fi ajuns în rai. Ești un tip influențabil, Niell. Cred că Bruno de-abia așteaptă să stai cu el.

Se așeză pe malul cu iarbă ca să-și savureze înghețata. Niell o însoți.

— Nu o fac prea des, mărturisi el. Barry mă prinde între două călătorii. Îmi petrec cea mai mare parte a timpului pe drumuri.

Deci era comis-voiajor. Cu o asemenea voce și cu un asemenea zîmbet trebuia să aibă succes.

— Care ți-e traseul ? întrebă ea.

— Variază. Mîine pe vremea asta o să fiu la Atena.

— Atena ! Margo se întoarse și îl privi cu ochii mari. Cu ce te ocupi ?

— Lucrez la firma Grenville, Simons și Kier, o firmă de avocați. Apoi adăugă pe un ton obișnuit : Avem cîțiva clienți în alte țări și, de regulă, eu mă ocup de ei.

— Aș face moarte de om pentru un asemenea serviciu.

Pe buza de sus îi rămăsese o pată de înghețată și Niell simți o nevoie aproape irezistibilă să-și plimbe ușor degetul pe curba moale a gurii ei. Sau, și mai bine, să lingă pata cea dulce.

Reacția viscerală a trupului său față de această idee îl surprinse. Nu-i stătea în obicei să fie atras de o femeie întîlnită la întîmplare. De regulă, se controla perfect, dar astăzi discernămîntul părea să i se încețoșeze. Făcu un efort pentru a se concentra la ce îi spunea Margo.

— Pe unde mai călătoresc ? Istanbul, Paris, Londra, Roma...

Fata își acoperi urechile cu mîinile.

— Oprește-te. Nu mai suport. Sînt verde de invidie, Niell. Aș da orice ca să pot studia grădinile englezești la fața locului. Și Villa d'Este din Tivoli. Se întrerupse, pentru că îi venise un gînd incredibil. Dar să nu-mi spui că nici măcar nu te-ai dus la Villa d'Este.

— Ei, uneori stau doar o zi într-o țară. N-am vreme de vizitat.

— Nici o scuză, domnule avocat. Să fii aproape de una dintre cele mai frumoase grădini ale lumii și nici măcar să treci s-o vezi... e o crimă.

El își ridică mîinile într-un gest de predare.

— Lasă-mă un pic, domnișoară Sanders. Pînă acum habar n-aveam că Villa și nu mai știu cum există.

Margo scoase un oftat adînc.

— Să-ți spun ce-o să fac pentru tine. Miercuri voi fi la Roma, ba nu, joi, și voi face pe dracu' în patru să ajung la Tivoli și să arunc o privire. Pe urmă o să-ți raportez.

O spusese în glumă, dar ea îl luă în serios. Ochii îi străluceau ca un topaz încălzit și obrajii îi înfloriră de entuziasm.

— Chiar ai s-o faci ?

Plăcerea ei sinceră era irezistibilă.

— O să-mi fac program, jură Niell. Te sun cînd mă întorc.

Margo era pe punctul de a-și dezvălui numărul de telefon, dar se opri. Colega ei de cameră, Naomi, care era plimbată prin lume și prin orașe, o avertizase să nu dea niciodată numărul de telefon unui străin.

— Nu-mi pasă cît de bine arată un tip, o dăscălea Naomi. Aici nu ești în Taylor, Virginia de Vest, Margery Ann Sanders. Sîntem în Boston. Pe aici mișună niște perverși adevărați.

Totuși, Niell Kier nu prea arăta a pervers. Margo făcu un compromis dîndu-i numărul de la serviciu, la Zach, și îl privi cum își deschide servieta, scoate un stilou de aur și scrie într-un carnet subțire îmbrăcat în piele neagră.

— O să te sun, îi promise el.

Zîmbetul îi transformase fața puternică, făcînd-o și mai uimitor de atrăgătoare. Aerul cald, impregnat de parfumul liliacului deveni dintr-o dată nemișcat, înconjurîndu-i într-o crisalidă aurie. Era ca și cînd ar fi fost amîndoi suspendați în spațiu și timp.

Margo uitase de avertismentele aspre date de Naomi și zîmbea uitîndu-se în ochii cenușii ai lui Niell Kier.

— Sper s-o faci, răspunse ea.

— *Acesta-i* bărbatul pe care l-ai întîlnit în parc ?

Margo privi obosită exemplarul din revista *Newswatch* pe care Naomi îl trînti drept în fața ei, pe masa din bucătărie. O fotografie de-a lui Niell Kier o privea aspru de pe prima pagină. Era îmbrăcat într-un costum închis la culoare și ieșea dintr-o limuzină neagră. Părea puțin cam sinistru cu ochelarii de soare și servieta.

— De ce ? întrebă ea. Ce-a făcut ?

Naomi își încrucișă brațele și se lăsă pe spate. Era micuță — nu mai mult de un metru și jumătate pe tocuri — dar aerul ei de siguranță părea că îi conferă statură.

— *Acesta,* exclamă ea teatral, se întîmplă să fie unul dintre cei mai buni avocați ai unei corporații din țară. Firma lui este selectă *și* scumpă. Cu „S" mare, Margo. Știu asta, deoarece ei au aranjat fuziunea dintre noi și Wilson Computers.

— Ce vorbești ! exclamă Margo.

— O listă cu clienții lui ar semăna cu o pagină scoasă din *Who's Who.*

Naomi făcu o pauză.

— Și nu i-ai dat numărul de telefon ?

— Îți dai seama ce spui ? Mi-ai zis să nu-l dau pentru nimic în lume. Oricum, i-am lăsat numărul de la serviciu.

Naomi își dădu ochii peste cap și începu să imite :

— „Bună, aici firma Zach Alloway. Dacă doriți să discutați afaceri, lăsați-ne numărul. Dacă vreți să ne vindeți ceva, lăsați-o baltă". Niell Kier o să fie încîntat.

Era rîndul ei să strîngă masa după cină, așa că Margo se ridică și duse farfuriile în chiuvetă. Fata începu să scîncească în momentul în care apa fierbinte îi atinse bătătura recentă de pe deget. În ultimele zile îl ajutase pe Zach să fixeze stîlpii pentru un gard cu zăbrele și mîinile îi fuseseră rănite.

— Ceea ce aș dori să știu, continuă Naomi, este de ce lucrezi în primul rînd pentru un nimic ca Zach. Ți-ai părăsit orașul și bunicii ca să te duci la școala de design din Rhode Island și cînd obții, în sfîrșit, diploma de designer, te irosești la Alloway. Ai putea face ceva mult mai bun, Margery Ann.

Naomi îi folosea întotdeauna numele întreg atunci cînd voia să sublinieze o chestiune. Margo își păstra cumpătul în mod diplomatic. Știa că patronul ei și colega sa de cameră nu se puteau suferi. Vedeau orice problemă din puncte de vedere diametral opuse și ultima dată cînd fusese destul de lipsită de înțelepciune să-i lase singuri numai pentru cinci minute începuseră să se certe în legătură cu politica locală. Naomi îi spusese lui Zach că atitudinea lui față de viață era aceea a unui hippie îmbătrînit, iar Zach o făcuse pe Naomi, care era contabilă specializată, angajată în cadrul unei firme de aparatură electronică, slujnica unei societăți mercenare.

— Ar trebui să ai propria ta afacere sau cel puțin să lucrezi pentru un designer *important,* continuă Naomi. În definitiv, ai putea să ajuți la conceperea unei grădini fabuloase pentru domnul Sacdebani în loc să plantezi petunii la sanatoriul Carlton.

— Locuitorilor de acolo le plac petuniile, zîmbi Margo.

— Mi se pare că ai un design excelent pentru spitalul ăla, dar Zach l-a respins, o acuză Naomi. Trebuie să-ți vezi de interesele tale, Margery Ann.

În vocea lui Margo se strecură o urmă de regret.

— Am comentat desenul cu Zach, dar nu l-a acceptat. Deocamdată, el e șeful.

— Asta înseamnă că, dacă ai fi tu șeful, ai proceda altfel.

Margo nu răspunse, iar Naomi își trecu o mînă prin părul negru, tuns scurt, la modă, și se lăsă pe spate în scaun ca s-o privească pe prietena ei.

— Ți-ar fi mai bine și din punct de vedere financiar dacă ai fi tu șeful. Zach Alloway n-are nici o fărîmă de simț al afacerilor.

Margo nu putea s-o contrazică, dar îi răspunse :

— Chiar și așa, poate să mă învețe o grămadă de lucruri.

Naomi bombăni ceva cu voce scăzută.

— Nu, să știi că am dreptate, continuă Margo. Poate că nu-i un afacerist *și*, da, de multe ori concepem lucrurile diferit cînd avem vreo treabă. Totuși, este un meșteșugar adevărat.

Margo termină cu spălatul, stivui farfuriile și luă un prosop de șters vase, descoperind o grămăjoară de plicuri și reclame.

— Nu știam că mi-a venit poșta.

— Scuză-mă, am uitat să-ți spun. Zău, Margo, trebuie să te gîndești la tine. E necesar să fii propriul tău stăpîn, să cîștigi grămezi de bani și să ieși din această cursă aprigă. După aceea, vei putea avea un loc minunat la țară ca să aduci acasă toți cîinii și toate pisicile vagaboande pe care le vrei.

— O, Doamne, exclamă Margo, prăbușindu-se lîngă chiuvetă și privind inexpresiv scrisoarea din mînă. A murit, șopti ea.

Naomi se ridică imediat.

— Nu cumva bunica ta ?

— Ce ? Nu, nu bunica Beth. Domnișoara Lattimer. Știi, bătrîna care a adoptat-o pe Lady Hamilton, pisica siameză pe care am găsit-o și n-am putut s-o păstrez. Margo își întoarse privirea nedumerită spre colega ei de cameră, adăugînd : Scrisoarea este de la avocatul domnișoarei Lattimer. Spune că sînt menționată în testament.

Ochii lui Naomi se rotunjiră.

— Îți spune ce ai moștenit ?

— Nu. E atît de trist, Nao. Domnișoara Lattimer era o bătrînă foarte activă. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă la telefon. A fost așa de drăguță că m-a sunat să-mi spună despre pisoiul lui Lady Hamilton. Am vrut să mă duc la Carlin, s-o văd... și acum e prea tîrziu.

— Nu începe cu remușcările, o sfătui Naomi. Apoi adăugă : Tocmai mi-a trecut prin cap un gînd oribil. Să zicem că ți-a lăsat pisicile. Mi-aduc aminte c-avea vreo zece.

— Trei, nu zece.

Margo se gîndi la femeia înaltă, cu trăsături ascuțite, păr cărunt și ochi albaștri ca cerul, sinceri, care răspunsese imediat la anunțul ei în legătură cu siameza pierdută. Domnișoara Lattimer fusese atît de energică și independentă, încît îți venea greu să crezi că murise.

— Nu-ți face griji din cauza pisicilor, îi spuse lui Naomi. Cel puțin, nu pînă vineri. Atunci se va citi testamentul.

Margo lucră din răsputeri întreaga săptămînă ca să-și termine toate treburile mărunte pînă vineri și la sfîrșitul săptămînii se duse cu mașina la Carlin. Singurul ei mijloc de transport, un Chevy bătrîn și plin de temperament, începea să tremure cînd depășea viteza de cincizeci de mile pe oră. Călătoria la Berkshires care lua în mod normal trei ore se lungise la patru în momentul cînd Margo ajunse în orașul Carlin.

Din descrierile domnișoarei Lattimer, își închipuise orașul ca fiind un loc mic, liniștit, cuibărit la poalele muntelui Berkshires. Munții erau minunați, așa cum și-i imaginase, dar Carlin nu corespundea deloc imaginii pe care și-o făcuse despre el. Departe de a fi un loc ciudat, ascuns în pădure, orașul era una dintre cele mai înstărite comunități pe care le văzuse Margo vreodată.

Avea case vechi, frumoase și conace așezate pe suprafețe de pămînt de doi acri. Pajiștile erau îngrijit tunse ; grădinile, dichisite și multicolore. Chiar și aerul părea mai rarefiat. Conducînd pe străzile curate, lui Margo îi trecu prin minte că numai cineva ca Niell Kier își putea permite să locuiască aici. Complexul de magazine unde se opri să ceară informații avea o înfățișare luxoasă.

— Biroul lui Rupert Brooke ? Da, desigur ! exclamă vînzătoarea îmbrăcată elegant. Coborîți și ajungeți în centrul orașului. Să vă arăt direcția.

Margo observă subtila schimbare de atitudine a femeii cînd îi văzu camioneta prăpădită. Se luă după indicațiile ei și în curînd opri mașina în fața unei căsuțe curate din Cape

Cod, zugrăvită cu mare grijă. Plăcuța de alamă strălucitoare cu numele proprietarului, deasupra căreia se afla un uriaș ciocănel de bronz, o anunța că ajunsese la Rupert Brooke, avocat.

Înăuntru, biroul era lambrisat în lemn de calitate și aranjat cu mobilă Hepplewhite. Nu se auzea nici un zgomot, cu excepția ticăitului unui ceas-pendulă, aristocratic. Ceasul arăta că Margo întîrziase cîteva minute la întîlnire, așa că se scuză îndelung în fața domnului Brooke, un personaj în vîrstă, chel, cu ochelari fără rame, care avea ticul nervos de a-și drege mereu glasul.

— Nici o problemă, îi răspunse el într-un fel care o făcu să fie sigură că-l reținea de la afaceri mai importante. Își drese glasul și o întrebă : Înainte de a începe, pot să vă întreb ce legături aveați cu răposata domnișoară Lattimer ?

— Mi-a adoptat pisica, îi explică Margo.

În ochii avocatului licări o privire temătoare.

— Înțeleg. Care, ăă, pisică ?

— Lady Hamilton. S-a pierdut în Boston, am găsit-o și, de vreme ce n-o puteam ține, am dat un anunț ca să-i găsesc adăpost.

— Și domnișoara Lattimer a răspuns la anunț.

— Da. Mai erau și alții, dar dînsa voia *într-adevăr* pisica. Avea o personalitate puternică și cele mai blînde mîini.

Avocatul dădu ușor din cap.

— Spunea că vrea o tovarășă pentru motanul ei siamez, Lordul Nelson, pe care l-a descris ca fiind bătrîn și rău. Totuși, cred că s-a împăcat bine cu Lady Hamilton, pentru că au făcut și un pisoi. Domnișoara Lattimer l-a numit Traffy — prescurtare de la Trafalgar. Margo făcu o pauză. Asta-i tot, domnule Brooke. Nu înțeleg de ce trebuie să fiu o beneficiară a testamentului.

— *Beneficiara,* domnișoară Sanders.

— Cum ați spus ?

— Dacă-mi dați un, ăă, minut, totul va fi clar pentru dumneavoastră. Domnul Brooke deschise un dosar, scoase

un document, își îndreptă cravata, își drese glasul și începu să citească.

Departe de a-și clarifica problemele, Margo simți cum îi crește sentimentul de confuzie.

— Nu sînt sigură că înțeleg prea bine asta, îl întrerupse ea, ziceați... ziceați că domnișoara Lattimer mi-a lăsat *întreaga* ei avere ?

Domnul Brooke nu zîmbi. Nici nu arăta c-ar-vrea s-o felicite sau c-ar fi mulțumit.

— Da, așa e.

În fața ochilor lui Margo începură să danseze pete negre.

— Dar... de ce ar, ar...

— Moștenirea include casa din Peachtree Lane, cu terenurile aferente și tot ce le aparține. Mai este și un mic legat al cărei executoare sînteți dumneavoastră. Ceva în legătură cu... ăăă... pisicile. Domnul Brooke făcu o pauză. Înainte de a continua, trebuie să subliniez că nu veți moșteni, dacă nu veți asigura un adăpost pentru pisici. De vreme ce masculul refuză să fie mutat, înseamnă că, prin forța împrejurărilor, veți fi nevoită să locuiți în casa domnișoarei Lattimer.

Margo ridică o mînă ca să-și sprijine capul care i se învîrtea.

— Ceea ce nu pot înțelege e de ce să-mi lase mie moștenirea ? Desigur, o rudă...

— Nu are rude în viață, doar cîțiva prieteni. Era, a adăugat domnul Brooke în mod formal, un soi de... ăăă... excentrică. De fapt, ea și vecinii se... ăăă... certau de ani de zile.

— Din cauza pisicilor ?

— Ăă... în parte. Vecinii domnișoarei Lattimer sînt mîndri de proprietățile lor.

— Și dînsa nu era ?

— Cea mai bună cale de a vă explica este să vă duc să vedeți... ăăă... proprietatea. Domnul Brooke se ridică. Mergem cu mașina mea.

Margo era prea zăpăcită ca să mai facă conversație politicoasă și nici domnul Brooke nu încercă. Trecură tăcuți prin centru, îndreptîndu-se spre o stradă laterală care, ca și restul orașului, avea de-o parte și de alta case elegante, amplasate fiecare pe o proprietate îngrijită și aranjată.

Una dintre grădini o scoase pe Margo din confuzia care cuprinsese.

— Familia Amberly cîștigă de cîțiva ani buni premiul pentru horticultură al Garden Clubului din Carlin, răspunse domnul Brooke la întrebările ei. Acolo e frumoasa locuință a doamnei Sheridan. Dînsa este președinta... ăăă... Asociației de Femei din Carlin. Avocatul făcu o pauză semnificativă înainte să adauge : Iar aici e... ăăă... casa Lattimer.

Casa domnișoarei Lattimer — acum a *ei,* se gîndi Margo zăpăcită — o construcție mare, colonială, ascunsă la ceva distanță de șosea, umbrită de molizi argintii. În spatele copacilor, Margo zări o fîntînă mare.

— E minunată, se entuziasmă ea.

Domnul Brooke menținea o tăcere rău-prevestitoare și Ata înțelese în curînd de ce. La o privire mai atentă se vedea că arborii care umbreau casa erau bătrîni și aveau mare nevoie să fie curățați și îngrijiți, iar casa arăta ca o frumusețe îmbătrînită ce o ducea cam prost. Zugrăveala se scorojise, obrestrele erau sparte și înlocuite cu cartoane lipite cu bandă adezivă, șitele căzute murdăreau pămîntul.

Grădina era în stare și mai proastă. Cu inima întristată, Margo văzu cum năpădiseră buruienile straturile de trandafiri și liliac. O grădină de legume fusese complet acoperită de lobodă roșu, iar fîntîna era verde din pricina mucegaiului.

Domnul Brooke își drese glasul.

— Acum vedeți de ce vecinii doamnei nu erau prea mulțumiți de cum arată proprietatea.

— O să fie nevoie de ceva muncă, aprobă Margo. Dar

Avocatul întrerupse.

— Dragă Margo, ăăă... moștenirea domnișoarei Lattimer este foarte mică. De-abia acoperă taxele funciare. Mă simt obligat să vă spun toate acestea înainte să acceptați condițiile testamentului.

O avertisă nu se încarce cu mai mult decît putea duce și din punctul de vedere avea dreptate. Plimbîndu-se în jurul casei, Margo își dădu seama de cîtă muncă era nevoie, în plus, oricărei treabă va costa bani și ea nu avea. Naomi va fi ceea care să-i dea dreptate domnului Brooke, dar ea nu va vinde casa. Nu se îndrăgostise de liniile sale pure, nici nu văzuse macul dulce parfumat sau bobocii de trandafir care se iveau printre buruieni.

Casa avea mult farmec. Naiba s-o ia, avea potențial.

— Atunci unde sînt pisicile ? întrebă Margo ca să tragă de timp.

Domnul Brooke trase aer în piept.

— După ce a murit domnișoara Lattimer, am încercat să le ducem într-un cămin pentru animale. Motanul i-a zgîriat pe toți cei care i-au apropiat de el. Pisica a fugit de la îngrijitor și s-a ascuns. În cele din urmă, secretara noastră a fost de acord... ăă... să vină și să le dea de mîncare o dată pe zi. Avocatul continuă : Nu este situația ideală, dar e tot ce am putut face.

— Înțeleg că au rămas singure de mai mult de-o săptămînă, exclamă Margo. Bietele ființe se simt părăsite. Aveți cheia dumneavoastră, domnule Brooke ?

El avea cheia. Cînd Margo o băgă în broasca ușii de la intrare, el o avertiză :

— Fără dumneavoastră aș avea grijă. Motanul e periculos.

În timp ce avocatul vorbea, Margo deschise ușa, clipind într-un interior slab luminat. O pereche de ochi albaștri-verzi străluceau în umbră.

— Lordul Nelson ? se întrebă Margo.

Îi răspunse un mîrîit rău-prevestitor după care văzu motanul. Era uriaș și nu arăta prea cumsecade. Își arcuise spinarea, iar coada o mișca de colo-colo.

— E în regulă, i se adresă Margo. Își menținu vocea calmă și prietenoasă în vreme ce continuă : N-am venit să-ți fac nici un rău, Lord Nelson. Nici măcar n-o să te ating pînă nu-mi dai voie. Dar, dacă tot voi avea grijă de tine, trebuie cel puțin să stăm împreună. Ce zici ?

Motanul mîrîi — Margo nu mai auzise pînă acum un asemenea sunet — și scuipă. Privind cu coada ochiului, fata văzu că domnul Brooke se retrăsese cîțiva pași.

— Aveți grijă, repetă el. E un animal rău. Ar trebui să fie... ăăă... ucis.

— E speriat și zăpăcit, se răsti Margo peste umăr. Și dumneavoastră ați fi dacă... își întrerupse vorba, pentru că un obiect moale și sinuos îi aterizase în spate.

Țipătul ei îl făcu pe avocat să se refugieze grăbit în spatele unei tufe de ienupăr. Lordul Nelson mai mîrîi o dată și făcu un salt înapoi în umbră. Margo, pregătită și ea s-o zbughească, își dădu seama dintr-o dată că obiectul moale care-i aterizase în jurul gîtului scotea un sunet hîrîit. De fapt, torcea.

Ridicîndu-și brațele, prinse în palme un trup moale, flexibil. Ochii de safir o priveau fără să clipească de pe o mască de blană și un năsuc maroniu, cald o mirosi curios.

— Ei, Traffy ! exclamă Margo.

Pisoiul siamez căscă delicat, arătîndu-și gingiile roz. O studie pe fată o clipă și apoi întinse o lăbuță de catifea ca să-i atingă obrazul.

— Nu-i nici o problemă, și mie-mi place de tine, îi spuse ea zîmbind.

— Domnișoară Sanders ?

Se întoarse și-l văzu pe micuțul avocat apărînd din spatele ei tufe de ienupăr. Ienupărul *ei*. Chiar lîngă tufă se afla tîna *ei* mucegăită și grădina neîngrijită care înconjura casa

Sentimentul de irealitate care o învăluise pe Margo se ipi ca ceața de dimineață. În locul lui se ivi un simțămînt dreptate și bucurie aproape orbitoare.

— E-n regulă, domnule Brooke, strigă fericită. Vino să prezint pe Traffy. E cel mai mic dintre pisicile *mele*.

DOI

— E un dezastru, Margery Ann. Un dezastru absolut, complet și autentic.

Naomi își băgă mîinile în buzunarele blugilor săi, măsura patru și se legănă pe călcîie.

— Nici măcar să nu te atingi de locul ăsta, continuă ea. Te-ar costa o avere să pui o asemenea nenorocire pe picioare, iar tu nu ai așa ceva.

— Nu mă necăji și tu. Margo împinse cu piciorul o șită care zăcea printre buruieni. În dimineața aceasta, înainte să vină cu Naomi în Carlin, își verificase situația bancară — o experiență foarte descurajantă, ca să nu spună decît atît.

Acum, că i se risipise euforia primelor clipe, putea să vadă de cîtă muncă era nevoie pentru a transforma proprietatea Lattimer într-un loc decent. Știa că Naomi avea dreptate, c-ar trebui să lase baltă moștenirea, însă chiar și așa...

Margo privi din nou în sus, spre casă. Dacă închidea ochii pe jumătate, realitatea cenușie își pierdea conturul și era în stare să-și imagineze ce va fi, nu ce este. Cu un acoperiș nou, cîteva straturi de vopsea, pervazuri noi — ba nu, geamuri noi — și șanțuri de scurgere a apei, casa ar arăta mult mai bine.

— A fost o casă veche, frumoasă, gîndi ea cu voce tare.

— Sfatul meu este să-i spui tipului ăluia, Brooke, că nu vrei moștenirea. Trebuie să te ocupi de alte lucruri, mult mai importante. Naomi se întoarse și îi zîmbi strîmb prietenei sale : Știu că n-ai vrea să auzi nimic din ce-ți spun, dar nu m-ai adus pînă aici ca să fac frumos. Am venit să-ți spun ade... ad...

Naomi făcu o pauză și strănută violent.

— Una dintre pisicile tale afurisite s-a strecurat pînă la mine, o acuză ea.

Prin verdeața din jurul lor apăru o fîșie maro-roșcată : Trafalgar își scoase fața dintr-o încîlcitură de buruieni. Își închise leneș ochii albaștri, căscă, se trînti pe spate și începu să se joace.

Ce se va întîmpla cu animalele domnișoarei Lattimer dacă va refuza moștenirea ? Ar putea găsi un adăpost pentru Lady Hamilton și Traffy, însă nici o persoană întreagă la minte nu l-ar fi luat pe Lordul Nelson, chiar dacă acesta ar fi vrut. Pînă acum bătrînul ticălos nici n-a lăsat-o să se apropie de el, furișîndu-se în jurul casei ca un dictator înfrînt.

Naomi strănută din nou.

— Nu lăsa creatura aia să se apropie de mine, rosti ea fonfăit.

— O să-l iau în casă. Margo se aplecă și-l luă în brațe pe Traffy. Cînd îl ridică, văzu că animalul stătuse pe un cadran solar, ascuns printre buruieni.

Îngenunche pentru a-l studia. Avea forma unui trandafir învechit în mijlocul căruia se afla un fluture stilizat. Își trecu degetele peste petalele fin dăltuite și observă un nume incrustat acolo.

— J. Lattimer, 1789, citi cu voce tare. Nao, uită-te, probabil că unul dintre strămoșii domnișoarei Lattimer și-a incrustat numele aici.

Naomi zise prudent :

— Nu începe cu sentimentalismele, Margery Ann. Ar fi o nebunie să iei locul acesta.

— Nebunie ar fi să renunțe la el, hîrîi o voce în spatele lor.

Naomi se încruntă cînd Zach Alloway își făcu apariția, îndreptîndu-se spre ele pe poteca neîngrijită a grădinii. În contrast cu blugii impecabili, jacheta elegantă și adidașii imaculați ai lui Naomi, Zach era în ținută de lucru : cizme pline de noroi, pantaloni jerpeliți, încinși cu o curea veche, și o cămașă de flanel cu mînecile suflecate pînă la cot. O șapcă veche de base-ball cu emblema lui Red Sox îi stătea răsturnată pe ceafă, acoperindu-i părul lung și blond. Fața lunguiață, împărțită în două de o mustață cu colțurile căzute, îi strălucea de entuziasm.

Naomi îl privi nerăbdătoare pe noul-venit.

— Ce caută *el* aici ? întrebă.

— L-am rugat să vină să-și spună părerea, îi explică Margo. Apoi continuă : Nu ți-am auzit camioneta, Zach.

— De obicei, rabla *aia* se aude de la o milă depărtare, pufni Naomi.

Ignorînd-o total, Zach își îndreptă atenția asupra casei. Își încrucișă brațele pe pieptul îngust, împinse șapca pe ceafă și rosti :

— Asta-i cu totul altceva, Margo.

Fata simți cum o străbate un fior cald. Prinsese în vocea lui aceeași emoție pe care o încercase și ea.

— Ar putea să arate minunat, nu-i așa ? șopti.

— V-ați ieșit din minți ? interveni Naomi. Întorcîndu-se ca să-l privească pe Zach în față, adăugă : Scuză-mă, dar se pare că aici e nevoie de reparații serioase. Margo nu-și poate permite nici măcar să-și mențină abonamentul la revista *Gardens Beautiful.*

Ignorînd-o în continuare, Zach mai spuse :

— Din cîte se vede pe-afară, casa are o structură bună. Și grădina oferă posibilități. Te-ai gîndit să păstrezi zidul de susținere de acolo... și, poate, să mai tai din lemnul de trandafir de lîngă fîntînă ?

Margo încuviință din cap cu entuziasm.

— Sigur că da. Și, Zach, de aici e o perspectivă minunată spre munte. Hai să vezi.

Traffy îi sări din brațe și o zbughi în vreme ce Margo și Zach mergeau prin grădină, adînciți în conversație. Naomi îi urma supărată foc.

— Îmi place. *Pare* să fie bine, rosti el în cele din urmă. Casa n-ar trebui să fie prea greu de reparat. Are nevoie doar de un acoperiș nou, de înlocuirea șițelor și de un nou strat de vopsea pe bază de latex. O asemenea vopsea, de bună calitate, este la fel de eficientă ca și cea pe bază de ulei. E mai bine și pentru mediul înconjurător.

În cele din urmă, Naomi reuși să strecoare și ea o vorbă :

— În timp ce voi doi puneți la cale cum o să fie *Casa cea Minunată,* exclamă sarcastic, probabil că interiorul este mîncat de putregai.

— Putem să intrăm ? întrebă Zach.

Margo dădu afirmativ din cap. Deși avea respect pentru raționamentele solide ale lui Naomi, se încredea și în intuițiile lui Zach, acesta fiind de altfel motivul pentru care îl invitase să-și spună părerea despre proprietate înainte să-i comunice lui Rupert Brooke hotărîrea ei.

Ușa bucătăriei era înțepenită.

— Ai găsit greu casa ? îl întrebă străduindu-se să deschidă ușa.

— Nu, pur și simplu m-am luat după hartă.

Zach păși în încăperea întunecoasă și se uită în jur, observînd rafturile coșcovite și tapetul rupt.

— E nevoie de ceva lucru aici, recunoscu el.

Margo văzu cum Naomi se cutremură privind frigiderul vechi și o sobă atît de demodată, încît părea aproape antică. Nici cealaltă cameră — sufrageria — nu arăta mai bine. Cineva zugrăvise lambriurile într-un roz oribil și cîteva pervazuri putreziseră de tot.

Naomi începu să strănute, în timp ce Zach se învîrtea în jur, ciocănind pereții și cercetînd podeaua și pervazurile.

— Lambriurile sînt în regulă, comentă el. Casa are o structură solidă și podelele sînt din lemn bun și tare. Nu mai găsești acum lemn de stejar atît de bun.

— O parte din dușumea trebuie refăcută, îl contracară Naomi. Trecu pe lîngă el și intră într-o cameră mare, evident altă sufragerie. În caz de incendiu casa asta va fi ca o torță !

Vrafuri de ziare, cărți și reviste zăceau stivuite peste tot în cameră. Alte ziare erau îngrămădite pe o măsuță de cafea care stătea părăsită între două scaune jegoase, dar tapisate în mod exagerat. Căminul, punctul central al camerei, era spațios însă puțin adînc și fusese încastrat într-un perete de rocă. Unele pietre erau ciobite, altele se înnegriseră din pricina anilor îndelungați de folosință.

Locul mirosea a mucegai și delăsare, iar Margo se simți dezamăgită. Probabil că opiniile lui Naomi erau mai bine fundamentate decît cele ale lui Zach, se gîndi ea. O să coste o avere să pună locul acesta pe picioare.

Zach intră în cămin și îngenunche, privind în sus.

— Dați-mi niște ziare, zise.

Margo întinse unul dintre sutele de ziare risipite, el îl răsuci într-o torță, luă un chibrit și aprinse hîrtia. Pe urmă, o vîrî în coș, iar flacăra izbucni în sus.

— Căminul nu-i înfundat, rosti el victorios. Trage bine.

Naomi bombăni ceva cu voce scăzută.

— Unii își închipuie că le știu pe toate, mîrîi Zach îmbufnat.

— Iar alții habar n-au de nimic, sosi replica prompt. De ce nu te trezești ca să te uiți în jur ? Clădirea asta trebuie dărîmată.

— Am auzit de un tip care a cumpărat o casă veche, a făcut-o praf și a reclădit-o de la temelie, spuse el. Vorbea cu

Margo, dar își ținea ochii ațintiți asupra lui Naomi continuînd : Omul ăsta are acum o proprietate de o jumătate de milion.

— Pe care l-a cheltuit, probabil, aranjînd locul.

Zach își frămîntă în dinți un vîrf de mustață. Ochii săi albaștri-verzui se îngustaseră sub sprîncenele blonde. Rar, ca și cînd ar fi vorbit cu cretinul satului, adăugă :

— După cum ziceam, are o proprietate clasa-ntîi, pentru că a avut destulă minte să privească ceea ce alții au refuzat să vadă. Asta numesc eu viziune și intuiție.

— Eu numesc asta belea, izbucni Naomi, înaintînd spre el cu mîinile în șolduri : Dacă n-ai fi așa catîr, ai recunoaște și tu.

Margo interveni repede.

— Poate că ar trebui să aruncăm o privire la etajul al doilea.

Păși arogant spre scări. Zach se opri să mîngîie balustrada.

— Stejar vechi și bun, remarcă.

— Probabil, mîncat de viermi ca și restul. Naomi vorbea pe nas și urca scările în urma lui Zach. Margo îi urma, sfîșiată între dorința de a rîde, sau de a-i da cap în cap pe amîndoi.

— Atenție la capul scării, strigă. Tavanul e jos.

Încetară vorba cînd ajunseră sus pe palier. Un scaun stătea sprijinit între ferestrele înalte și boltite, o carte zăcea între două perne decolorate. Probabil că generații de copii ai familiei Lattimer se jucaseră lîngă acest scaun. Însăși domnișoara Lattimer se așezase, probabil, pe el ca să citească și să privească grădina de trandafiri. Margo vedea grădina de la fereastră, dar nu așa cum era, ci cum putea fi.

— Dormitoarele sînt destul de mari, spuse Zach. Dulapurile sînt cam prăpădite, dar oamenii nu se prea gîndeau la ele pe vremea aceea. O să fie nevoie de ceva muncă la baie,

Margo. Probabil că boilerul este pe sistem vechi. Va trebui să chemi un electrician să-l modifice.

— Adică, interveni Naomi, trebuie să vină un fulger care să pună pe foc toată șandramaua.

Zach se întoarse spre ea :

— Ce-i cu *tine ?* mîrîi. De ce-i nevoie să fii atît de afurisită ?

— Pentru că aici nu-i nimic cu care să fiu de acord, replică ea. Tu nu vezi pădurea din cauza copacilor. Cine o va ajuta cu munca și cheltuielile pentru aranjarea locului ? Tu ?

Se auzi zgomotul unor dinți scrîșnind.

— Da, eu. Eu nu-mi părăsesc prietenii la nevoie. N-aș putea spune același lucru și despre *alte* persoane pe care le-aș putea numi.

— Opriți-vă, țipă Margo, nu-i nevoie să faceți așa ceva. Nu v-am chemat aici ca să cer de pomană. Voiam doar...

— Și zici că *eu* mi-aș lăsa prietenii baltă ? bombăni Naomi.

— De ce nu te oferi s-o ajuți, în loc să faci glume în legătură cu orice ? Ea deschise gura, însă el n-o lăsă să vorbească. Știi că Margo iubește locul ăsta. Îl iubește adînc în inima ei. Moștenirea i-a picat în brațe, de parcă așa i-ar fi fost scris.

Naomi își roti ochii.

— Acum faci metafizică ?

— De parcă așa i-ar fi fost scris, repetă Zach, rece. După cum văd eu problema, Margo trebuie să aibă casa și ar fi bine s-o păstreze. Are potențial, iar terenurile pot fi transformate. O să lucrez eu la problema asta cînd o să am timp liber — fără s-o coste nimic.

Erau aproape nas în nas. N-aveai nevoie de imaginație, se gîndea Margo, ca să-ți închipui cum se creează electricitate în jurul lor. Așa se întîmpla mereu cînd Naomi și Zach își luau poziții de apărare. Scoteau scîntei ca iasca și cremenea.

— Îmi pasă de Margo la fel de mult ca și ție, zise Naomi dezlănțuită. Era atît de înfuriată, încît își trecea degetele nervoase prin părul scurt, negru ciufulindu-l. Nu vreau s-o văd trasă pe sfoară. Aș ajuta-o oricum.

Buzele lui se arcuiră într-un rînjet. Mustața i se înclină într-un unghi provocator.

— Dovedește.

— Destul, îi întrerupse Margo. Vă mulțumesc pentru ce ați spus. O să mă gîndesc și o să mă decid într-un fel sau altul. Zach, ești într-adevăr generos, dar, dacă hotărăsc să păstrez proprietatea, n-o să-ți dau voie să lucrezi aici — nici pe gratis, nici altfel. Vorbesc serios și... Ce-i asta ?

Un mîrîit oribil veni dintr-un colț al dormitorului principal și o umbră făcu un salt din adîncimi întunecate. În clipa următoare Lordul Nelson, cu ochii săi verzi-albaștri strălucind, încercă să sară pe pervaz, nu-l nimeri și dispăru în grădină. Se auzi un miorlăit sinistru.

Zach trase o înjurătură. Naomi se porni să strănute fără oprire. Margo se repezi la fereastră și privi îngrozită, apoi oftă ușurată că motanul se prinsese de trunchiul unui copac. Aterizî pe pămînt doar la cîțiva pași de un domn impozant, însoțit de o femeie slabă, ciolănoasă, care se apropiau pe alee.

— Zît ! Zît ! strigă bărbatul cînd Lordul Nelson își arcui spinarea și scuipă sfidător. Cară-te, sau...

Ridică un băț de jos, amenințînd motanul.

— Să nu faceți așa ceva, strigă Margo. Nu-l loviți, vă rog. Stați pe loc și cobor eu imediat.

Ignorînd prezicerile lui Naomi că va fi dată în judecată de vecini, Margo coborî scările în viteză și se repezi spre ușa de la intrare ca să-și întîmpine oaspeții. Bărbatul purta un costum cu vestă și haină. Femeia era îmbrăcată cu o salopetă prăpădită și un pulover verde, vechi.

— Bună, zise Margo. Lord Nelson, termină ! Poartă-te frumos, pisoi rău. Îmi pare rău, adăugă ea, în vreme ce siamezul uriaș se îndepărtă, dar e cam necăjit. Tocmai a căzut dintr-un copac.

Femeia scoase un fornăit sonor. Bărbatul rosti cu voce tare :

— Eu sînt Evan Amberly, iar aceasta este soția mea, Emma.

Margo își aduse aminte de casa ca un palat și de terenul acela grozav. Își aminti cum domnul Brooke îi spusese că familia Amberly a cîștigat cîțiva ani la rînd premiul de horticultură din Carlin.

— Bună, eu sînt Margo Sanders. Îi zîmbi Emmei Amberly, dar aceasta nu reacționă. Teama fetei crescu, văzînd-o pe femeie că se uită la grădina plină de buruieni.

— Am auzit că dumneavoastră ați moștenit proprietatea Lattimer, izbucni Evan Amberly. Pe scurt, e rușinos să vezi cît de prăpădit a ajuns locul acesta.

Margo încuviință încă o dată din cap. Își simțea prietenii din spatele ei înlemnind plini de atenție. Zach făcu cîțiva pași ca să ajungă lîngă ea și interveni :

— Va fi o proprietate minunată după ce Margo se va ocupa de ea.

Familia Amberly nu-l luă în seamă.

— Din fericire, rosti cu voce tare Evan, starea moștenirii nu afectează adevărata valoare a proprietății. Terenuri în Carlin nu prea există și de aceea sînt valoroase, ceea ce sînt sigur că ați auzit.

— Proprietatea noastră, declară Emma Amberly dintr-o dată, a fost evaluată la mai mult de jumătate de milion de dolari.

Margo nu știu să răspundă altceva decît „Aha !"

Traffy veni, cu coada în sus. Îi privi pe cei doi, se apropie de ei și începu să examineze un crac al pantalonului domnului

Amberly. Acesta privi chiorîș în jos, iar soția lui fornăi din nou, comentînd :

— Pisicile domnișoarei Lattimer sînt o rușine și-o nenorocire. Le-a lăsat să se sălbăticească. Ce-o să se întîmple cu ele cînd veți vinde terenul ?

— Dar nu m-am hotărît să vînd, începu Margo cînd Evan Amberly o întrerupse.

— Pe scurt, am venit să vă facem o ofertă, zbieră el. O ofertă generoasă, aș putea spune. Sîntem gata să vă dăm o sută cincizeci de mii de dolari.

În spatele lui Margo, Naomi își ținu răsuflarea.

— Care noi, domnule Amberly ?

— Ei, o parte din vecini. Margo văzu cum omul părea că se umflă în timp ce rostea : Familiile Caforth, Martinson, Van Wick, Gordon și Sheridan m-au ales purtătorul lor de cuvînt. Făcu o pauză pentru a lăsa să se stingă rezonanța întregului șir de nume. Poate nu știai, domnișoară Margo, dar noi, cei din Carlin, sîntem deosebit de mîndri de înfățișarea caselor noastre. Domnișoara Lattimer era dificilă în unele privințe.

— Încăpățînată, îl corectă nevastă-sa. Era încăpățînată ca un catîr.

— Pe scurt, nu eram în termenii cei mai buni, spuse Evan Amberly. Cîțiva dintre noi — vecinii, înțelegeți — am încercat s-o facem să priceapă că trebuie să cooperăm, dar ea nu vedea problema așa. *Știm* că dumneavoastră veți avea mai mult discernămînt.

Nuanța de superioritate din vocea lui se accentuase. Margo îl simțea pe Zach zbîrlindu-se, fără să se uite la el. Naomi șopti în așa fel, încît să se audă :

— O sută cincizeci de mii pentru casă și pămînt e un fleac.

Evan Amberly se încruntă.

— Casa e nefolositoare, se pronunță el. Trebuie dărîmată. După aceea, terenul va fi replantat. Îl vom transforma în teren comun între casele noastre. Un designer care să refacă toată nenorocirea asta va costa o groază de bani. Pe scurt, oferta este generoasă dacă vom considera și cheltuielile pe care le vom suporta. Cu toate acestea, *putem* urca la o sută șaizeci și cinci de mii. E ultimul nostru cuvînt.

Traffy îi mirosi din nou pe cei doi, apoi o zbughi. Cu ochii la silueta care se mișca, Margo răspunse :

— Eu sînt designer de peisaje și înțeleg tot ce spuneți despre cheltuieli.

— Atunci vindeți ?

— Nu. Chiar dacă aș vrea, n-aș putea. Legatul prevede că trebuie să găsesc un adăpost pentru pisici. Pe lîngă aceasta, casa are o valoare istorică autentică. Domnișoara Lattimer n-ar vrea s-o vadă distrusă.

Cu un fior de surpriză, Margo își dădu seama că se hotărîse. De fapt, nici nu fusese prea greu.

— Firește, continuă ea, am de gînd să curăț terenul și să repar casa. Cînd o voi termina, va fi minunată.

— Și cînd va fi *asta ?* întrebă Evan Amberly sarcastic. Pe scurt, nu se va termina niciodată, mai spuse pe un ton rău-prevestitor. Apoi, urmat de soție, porni înapoi pe alee.

— Țap bătrîn și fudul, mîrîi Zach.

Pentru moment, Naomi nu-l contrazise. În schimb, rosti rar :

— Margery Ann, nu te învinuiesc că l-ai expediat pe creierul ăsta de mămăligă, dar credeam că te mai gîndești.

— S-a gîndit destul, exclamă Zach înainte ca Margo să apuce să-i răspundă. Și o voi ajuta așa cum am spus. Cînd vom termina va fi o casă grozavă și vecinii se vor duce naibii. Pe scurt, dragi prietene, asta-i tot.

Numărase deja cincizeci de șițe căzute. Dacă va mai găsi și altele va țipa.

— În ritmul acesta n-o să mai rămînă nici una pe acoperiș, bombăni Margo.

— Hei, Margo, vrei să aduci sacii aici ? Trebuie să ajung la groapa de gunoi înainte de prînz.

Obosită, Margo descărcă o roabă de gunoaie în sac și le îndesă. Pe urmă, îndreptîndu-și spinarea, privi pe alee unde Naomi grebla nemulțumită frunzele căzute din copaci, probabil, cu vreo zece ani în urmă. Vizavi de ea, Zach își încărca mașina cu uscăturile curățate din copaci.

— Molizii nu arată prea bine, comentă el în vreme ce Margo tîra sacul la mașină. Bătrîna doamnă Lattimer și-a neglijat într-adevăr grădina.

În camionetă erau cel puțin douăzeci de saci plini, iar pe alee, unde lucra Naomi, se găseau mai mulți.

— Sper că cei de la salubritate or să vrea să ia toate astea, spuse Margo îngrijorată.

— Ai permis, îți amintești ? Zach aruncă alt sac de gunoi în camionetă. Facem treabă bună Margo, progresăm.

Ea nu prea era sigură de asta. În ciuda celor cîtorva zile bune de muncă, curtea domnișoarei Lattimer părea la fel de neîngrijită ca întotdeauna. Singura excepție o constituia așa-numita grădină de trandafiri, pe care o atacase prima. Acum, după ce tăiase buruienile, mălura și vițele de caprifoi, tufele de trandafiri arătau prăpădite și bolnave, iar cadranul solar zăcea printre ruine ca un mormînt.

Totul păruse atît de ușor cu două săptămîni în urmă. Atunci, Margo își împachetase lucrurile și se mutase cu ajutorul prietenilor săi în casa Lattimer. Încurajată de entuziasm, aruncase un sac de dormit în patul care scîrțîia, din dormitorul mare, curățase cît mai bine frigiderul și soba preistorică și rămăsese acolo.

După aceea, se așezase și desenase planurile pentru casă și teren. Schițase totul și realizase în acuarele diverse perspective ale terenului. Zach o aprobase călduros, pînă și Naomi căzuse de acord că ideile ei erau excelente.

— Dar, subliniase ea, o să-ți ia timp și bani. Cu „B" mare, Margery Ann.

Deși îi mai făcea încă vizite lui Zach, acum își pregătea planurile pentru Carlin. Aceasta îi dădea timp să lucreze la propria ei casă. De vreme ce timpul și banii gheață erau la limită, Margo se hotărî să aibă grijă de grădină mai întîi. Dedică fiecare minut pentru curățarea, aranjarea și tunderea plantelor și pentru transportarea la groapa de gunoi cu camioneta a buruienilor, mărăcinilor și a crengilor căzute.

Sperase că vecinii vor vedea cum face eforturi și își vor băga ghearele în teacă, dar pînă acum nu observase aceasta. Margo îi făcu cu mîna mașinii albe, marca Lincoln Continental, care trecea încet pe lîngă casa ei, dar matroana de vîrstă mijlocie de la volan îi ignoră salutul.

— Genul prietenos, comentă Zach.

— Prietenos nu-i cuvîntul potrivit, oftă Margo. Asta e doamna Sheridan, președinta Asociației de Femei din Carlin. M-a întîlnit la poștă, a venit să se prezinte și mi-a spus că ar vrea să știe cînd mă mut.

Zach se încruntă la mașina care se îndepărta.

— Nu-ți face griji din cauza tîmpiților ăstora, o sfătui el. Nu poți să-i împiedici pe ignoranți să gîndească altfel decît ca ignoranții.

Un camion poștal se opri la capătul aleii. Naomi lăsă grebla și se duse să-l întîmpine.

— Ai o scrisoare, comentă ea în vreme ce aducea poșta. Pare să fie o notă de plată din oraș.

Margo deschise plicul cu aspect oficial și trase aer în piept, dezamăgită.

— Nu pot *face* una ca asta.

— Ce să facă ? întrebă Zach.

— Consilierul local mă anunță că a fost sesizată comisia de sistematizare și planificare în legătură cu faptul că locuința mea este un pericol public.

— Ia dă-mi să văd. Zach îi smulse hîrtia din mînă și se holbă la ea. E de necrezut. Zice că dacă nu cureți toată mizeria, orașul va prelua proprietatea. Totuși, ce s-a întîmplat cu oamenii ăștia afurisiți și ignoranți ? Nu văd că-ți dai toată silința ?

Margo se așează pe unul dintre sacii de gunoi îndesați și privi furioasă la casa familiei Amberly. Prin gardul de cimișir, care le despărțea locuințele, o zărise pe Emma Amberly urcînd o pantă în spatele casei.

— Precis că ei s-au plîns, rosti ea cu dinții scrîșnind. „Nu se termină niciodată", vă amintiți ?

Naomi își puse mîna mică pe umărul prietenei sale.

— Cine-or fi ei ca să-ți spună ce să faci ? zise ea aspru.

— După cum zice aici, de ani de zile orașul a încercat să o determine pe domnișoara Lattimer să curețe terenul, mîrîi Zach. Spun că din cauza asta îți dau... la dracu', Margo, nimeni nu poate aranja locul ăsta într-o lună.

Cei trei se uitară unul la altul, la fel de amărîți.

— Și asta-i una dintre problemele minore, oftă Margo. Ce-o să se întîmple cu pisicile dacă mă evacuează ?

— Ai nevoie de un avocat, spuse Naomi cu hotărîre.

Margo simți un imbold de afecțiune pentru prietena ei. Naomi se ralia cauzei în loc să-i amintească insistent că-i spusese să nu ia casa.

— L-aș putea căuta pe domnul Brooke, începu.

— Nu, nu pe el. E din oraș și probabil că lucrează în cîrdășie cu familia Amberly. Naomi se încruntă o clipă, reflectînd : Cheamă-l pe Niell Kier.

Margo clipi uimită :

— E tocmai ce-ți trebuie, nu înțelegi ? o îndemnă Naomi. Firma lui e cea mai bună. E atît de selectă, încît numai faptul că te-ar reprezenta ar cîntări mult în fața snobilor de aici. În plus, vă cunoașteți.

— L-am întîlnit o dată. Asta nu înseamnă că-l cunosc, protestă ea. Probabil, nici n-o să-și amintească de mine.

Ea, însă, *și-l* amintea. Imaginea unui bărbat înalt, cu părul negru, ochii cenușii ca fumul și zîmbetul leneș i se contura în minte. Pentru o clipă, amintirea deveni atît de vie, încît se simți, pur și simplu, învăluită de parfumul de liliac. După aceea, reveni cu picioarele pe pămînt.

— Avocații importanți, care se plimbă cu avionul, *costă,* Nao. N-aș putea să-i plătesc onorariul.

— Ți-aș împrumuta eu bani, se oferi prietena ei imediat, iar Zach declară că îi stă și el la dispoziție.

— Ei, pentru ce sînt prietenii ? voi el să știe aruncîndu-i lui Naomi o privire rară, de aprobare. Îmi place ideea de a te asocia cu Kier ăsta. Un avocat bun i-ar face praf pe consilieri *și* pe comisia de planificare.

— V-am spus că nu-mi pot permite. Pe lîngă asta, probabil, nu-i în țară. Cînd l-am cunoscut, zbura prin toată Europa.

— S-a întors la Boston, îi răspunse Zach. Deveni sfios cînd întîlni privirea plină de uimire a lui Margo. M-a sunat săptămîna trecută și mi-a cerut numărul tău de telefon.

— Te-a sunat și nu mi-ai zis nimic ?

Zach șovăi, dar Naomi explodă.

— Asta-i cea mai mare inconștiență pe care am întîlnit-o vreodată. Nu ți-am zis, Margo ? Faptul că i-ai dat lui Niell Kier numărul de telefon al împiedicatului ăstuia a fost cea mai mare greșeală a vieții tale.

— Pe cine faci tu împiedicat ? Confruntat cu două perechi de ochi ofensați, Zach începu să facă pe grozavul. Știam eu că tipul e un prieten de-al tău ? Am crezut că-i un comis-

voiajor, un colector de donații sau cam așa ceva. Se opri. Bine, am încurcat treburile, îmi pare rău. Dar asta dovedește că nu te-a uitat. Ai face bine să-l suni, Margo.

— După ce i-ai spus să se ducă naibii ? În plus, mai e problema onorariului. N-o să împrumut bani de la nici unul din voi, încheie ferm cînd prietenii săi începură s-o contrazică. Gata, lăsați-o baltă.

— Atunci ce-ai de gînd să faci ? întrebă Naomi.

— Mă duc să-l sun pe domnul Brooke. Mi se pare că lucrează sîmbăta dimineața. Poate că ăștia doar scot scîntei și n-au dreptul să mă evacueze.

Telefonul din bucătărie era aproape la fel de vechi ca și restul casei. Pîrîia ușor din cauză că atunci cînd era folosit capta semnale de radio. Margo auzi întîi pîrîiturile, apoi pe avocat, care deși îi spuse că era pe punctul de a pleca, își drese glasul de cîteva ori, apoi o anunță că n-o poate ajuta.

— Vedeți, sînt și avocatul familiei Amberly, explică el cu afectare. De vreme ce dînsul este unul dintre vecinii noștri și este amestecat în plîngerea făcută... E, îmi înțelegeți, ăăă, dificultatea. Aș crea un conflict de interese.

Omul făcu o scurtă pauză.

— Iată ce vă spun : ar trebui, ăăă, să găsiți alt avocat, domnișoară Sanders. Chestiunea, ăăă, nu trebuie tratată cu ușurință. În nici un caz.

Margo se simțea deja cu inima grea.

— Îmi spuneți, deci, c-aș putea pierde proprietatea ?

— E foarte posibil, răspunse domnul Brooke. Comisia de planificare a încercat de mulți ani să, ăăă, o determine pe domnișoara Lattimer să se supună regulilor și codurilor orașului. Ea locuia de multă vreme aici și, ăăă, a reușit să combată plîngerile. Cunoștea multe persoane și a trecut peste niște prevederi legislative, ca să zic așa. Dar dumnea-voastră...

— Eu sînt o străină și am șanse exact atît cît ar rezista un bulgăre de zăpadă vara, spuse Margo în timp ce închise telefonul.

Brooke voia să spună că putea să-și ia adio de la tot dacă nu găsea un sprijin cît mai repede.

Fără așa ceva nu va fi niciodată în stare să înfrîngă persoanele influente din oraș. Întrebarea era cum să facă rost de bani ca să angajeze un avocat ca lumea ?

Se așeză la masa zgîriată din bucătărie. În prima săptămînă petrecută aici frecase dulapurile pînă le făcuse să strălucească, îndreptase rafturile și aliniase bufetele mari din bucătărie. Scosese tapetul vechi, pătat de muște, și zugrăvise pereții într-un crem minunat. Reparase pervazurile, spălase geamurile și atîrnase perdele albe, de dantelă care fluturau în vîntul de primăvară.

— Nu-i drept, murmură ea.

Vechiul proverb greșea. Nu *era* mai bine să iubești și să pierzi decît să nu iubești deloc. Dacă n-ar fi văzut niciodată casa Lattimer, ar fi trecut, fără îndoială, prin viață visătoare, dar și-ar fi păstrat speranța. Acum, însă, știa că aproape obținuse tot ce-și dorea și gîndul acesta nu o va părăsi niciodată. Chiar dacă își va putea cumpăra o altă casă, va tînji mereu după locul acesta vechi și după grădina cu cadranul solar incrustat de cine știe ce meșter uitat.

Se întoarse s-o privească pe Lady Hamilton, care stătea pe pervaz, uitîndu-se plină de optimism în jur. Era cea mai fricoasă pisică din lume. Nici măcar nu se aventura afară fără Lordul Nelson în preajma ei, ca s-o apere. Cît despre motan, el mai degrabă ar muri decît să se mute în altă parte și era foarte probabil că așa va fi.

— Nu-i drept, repetă. La sunetul vocii ei, Lady Hamilton se furișă ușor pe masă, frecîndu-și sfioasă capul de mîna lui Margo. Gestul acesta îi dădu putere. Pisicile nu se puteau lupta cu primăria — ea, însă, da.

N-avea de gînd să cedeze sub presiunea unei tactici agresive. O să le arate ea familiei Sheridan și comisiei de planificare. Întrebarea era cum să reușească ?

Chiar în acel moment se auzi o lovitură în ușa bucătăriei. Probabil, erau prietenii ei care vroiau să afle ce spusese domnul Brooke, se gîndi ea.

— Trebuie să împingeți tare, le strigă. Știți că afurisita de ușă se înțepenește...

Cuvintele i se stinseră pe buze cînd se deschise ușa.

— Bună, Margo, zise Niell Kier.

TREI

Uimire nu e cuvîntul potrivit pentru a descrie ce simți Margo în acel moment de uluire cînd se întrebă dacă nu cumva aiurează. El, însă, arăta cît se poate de real, așa cum stătea acolo, îmbrăcat în blugi, cu o cămașă de flanel și un pulover aruncat în jurul umerilor largi. Cînd Margo își trase răsuflarea ca să capete curaj, simți aerul îmbibat cu mirosul discret al apei lui de colonie.

— N-Niell. Reuși să-și stăpînească tremurul din voce, inspirînd încă o dată profund. E, ăăă, o surpriză.

— Iartă-mă că nu ți-am telefonat înainte, se scuză el. Am încercat să iau legătura cu tine imediat după ce m-am întors de la Londra, însă mi-a fost greu să te găsesc.

— Am auzit. Îmi pare rău. Nu trebuia să-ți fi dat numărul lui Zach.

— Am avut o conversație interesantă înainte să-mi închidă telefonul în nas.

Margo făcu o grimasă.

— Din fericire, cînd am sunat a doua oară, am dat peste asistentul lui, care mi-a spus c-ai moștenit o avere și te-ai mutat în Carlin. După aceea, n-a mai fost decît muncă de cercetare.

Niell închise ușa și se duse la ea ca să-i strîngă mîna. Cînd palma lui rece și sigură o cuprinse pe a ei, fata simți

cum i se trezesc sub piele fiori calzi. Uitase deja întreaga zi obositoare în vreme ce exclamă :

— Îmi pare rău de incidentul cu Zach, însă mă bucur că m-ai găsit.

El îi telefonase în primul rînd, pentru că-i promisese, dar cînd Zach încercase să-l descurajeze, căutarea ei devenise o provocare. Acum privind în jos la fața ei deschisă și nerăbdătoare, Niell se bucură că făcuse efortul. În adîncul sufletului dorise să o vadă din nou pe femeia aceasta.

Crezuse că-și aduce aminte de ea, însă acum își dădea seama că nu-i păstrase o imagine prea fidelă. Nu-și amintise bine ochii ei căprui, care se închideau la culoare cînd zîmbea, memoria nu-i reținuse prea clar curba moale a gurii. Chiar buruienile și frunzele prinse în păr îi confereau o anumită distincție.

Candoarea ei făcea un contrast plăcut și înviorător cu problemele de serviciu pe care le discutase săptămîna trecută, la Londra, cu reprezentanții Companiei Herris.

— Doream cu adevărat să te revăd, spuse el.

Convingerea din vocea lui o încălzi și mai mult pe Margo, iar expresia ochilor contribui la desăvîrșirea stării de emoție. Obrajii îi erau înfierbîntați, și în acel moment avu bănuiala îngrozitoare că, de fapt, începuse să roșească.

Era doar o copilandră din Taylor, Virginia de Vest, pentru numele lui Dumnezeu. Lucrurile se derulau prea repede. Încercă să se stăpînească imediat și se concentră asupra singurului lucru pe care și-l amintea că i-l spusese :

— Cînd te-ai întors de la Londra ?

— Vinerea trecută. Înainte de asta am fost la Roma... am făcut un drum și la Tivoli.

Ochii fetei se măriră :

— Chiar te-ai dus la Villa d'Este ?

— În ultima zi. Ai avut dreptate — e un loc grozav. Am făcut niște fotografii care sînt deja developate.

Înainte ca Margo să răspundă, ușa bucătăriei fu asaltată din nou și Naomi năvăli înăuntru, anunțînd :

— Zach duce ultima încărcătură de gunoi. Eu sînt de părere c-ar trebui s-o lase pe treptele primăriei și să-i facă pe cretinii ăia...

Se întrerupse, holbîndu-se la Niell.

— O, îmi pare rău. Eram în spate cu Zach, căram gunoiul. Credeam că BMW-ul este al unuia dintre nenorociții de vecini.

Margo făcu prezentările și, pentru că Naomi rămăsese pentru prima dată în viața ei fără glas, completă :

— Naomi mă ajută să curăț curtea, Niell. După ultima noastră discuție mi-a zîmbit și mie Fortuna — adică într-un fel.

— Am auzit veștile bune de la asistentul lui Alloway. Dar ce-i toată treaba asta cu primăria ? Ai vreun necaz ?

— Da, răspunse Naomi imediat.

— Nu. Margo se încruntă la prietena ei. Nu-i nimic. Doar niște proceduri birocratice.

Naomi gesticula frenetic în spatele lui Niell. Fără s-o bage în seamă, Margo continuă :

— Nu, mă descurc eu singură. Mai degrabă aș asculta ceva despre Villa d'Este.

— O să-ți spun cînd n-o să fii așa de ocupată. Niell se opri, văzîndu-l pe Zach cum trăgea prin fața ferestrei de la bucătărie ultima roabă cu gunoi. Acum se pare că ai nevoie de ceva ajutor.

— Ai perfectă dreptate, exclamă Naomi. Vezi...

— Te cheamă Zach, interveni Margo.

Naomi nu se clinti.

— Hai să-i dăm o mînă de ajutor, Nao. Mă întorc imediat, Niell. Nu pleca.

Naomi o urmă fără chef afară, unde explodă :

— Ești nebună de legat ? Cel mai bun avocat din Massachusetts te întreabă dacă ai nevoie de ajutor și *de ce* n-ai de gînd să-i spui că ai probleme cu legea ?

— Ți-am explicat de ce. Dacă-i sufli un cuvînt despre comisia de planificare, nu mai vorbesc cu tine niciodată.

Margo își înmuie tonul.

— Nao, te rog, fă ca mine.

Naomi dădu din cap, cuprinsă de o nedumerire zadarnică.

— Nu te înțeleg, spuse în cele din urmă. La naiba, omul vrea să te spijine. De ce să nu-i dai voie să te sfătuiască ?

— Numai dacă aș putea să-i plătesc sfaturile.

Margo își dădea seama că pare încăpățînată, iar Naomi considera, fără îndoială, că se purta ca o tîmpită. Dar ea era o pragmatică, și își închipuia că oamenii trebuie să fie oportuniști ca să se descurce, în timp ce bunicii care-o crescuseră pe Margo o educaseră în mod diferit. Omul trebuia să muncească mult, să se poarte cinstit, să fie credincios prietenilor și să nu încerce niciodată să se folosească de alții.

— Promite-mi că nu-i mai spui nimic lui Niell, o imploră Margo și cînd Naomi aprobă din cap nefericită, Margo își îmbrățișă repede prietena. Mulțumesc. E destul de rău că vă risipesc toate week-end-urile atît ale tale cît și ale lui Zach. N-o să-l implic și pe Niell.

— Mi se pare că s-a implicat deja, zise Naomi.

Margo îi urmări privirea și văzu că Niell ieșise din bucătărie și cără saci de gunoi pe alee.

— Ce faci ? strigă ea în vreme ce-l ajunse din urmă.

— Pregătesc următoarea încărcătură pentru prietenul tău cu camioneta. Niell lăsă jos sacul cu șițe lîngă unul plin cu frunze. Ne-am gîndit c-ar putea să mai facă un drum pînă la închidere dacă îi pregătesc eu totul.

Inima lui Margo se strînse. Precis că Zach îi vorbise lui Niell despre necazurile ei cu orașul.

— Ți-a spus ceva ? îndrăzni ea să întrebe.

— Doar că se întoarce imediat. Niell ridică un coș plin cu pietre și sticle și îl duse cu ușurință lîngă celelalte.

— Nu-i nevoie să faci asta, protestă ea. O să-ți pregătesc o cafea dacă vii în casă.

El dădu negativ din cap.

— Nu mă deranjează munca prin curte. N-am prea făcut mișcare în ultimul timp.

— Nu poți să găsești alte metode ?

Privind-o, se gîndi imediat la cîteva soluții. Renunță în grabă la ideea nepotrivită și întinse mîna spre un sac de frunze în același timp cu Margo. Mîinile se atinseră și degetele li se împletiră. Căldura mătăsoasă a acelei scurte strînsori îl încălzi pe Niell ca o înghițitură zdravănă de whisky.

De ce oare o privea așa ? Margo se uită după Nao, văzu că prietena ei se retrăsese intenționat în celălalt capăt al curții și zise în grabă :

— Mi-aduc aminte că mi-ai zis că nu-ți place munca în grădină și asta nu e nici pe departe adevărat.

Margo avea dreptate. Cînd asistentul lui Alloway îl informase că fata moștenise o proprietate în Carlin care necesita muncă, Niell și-o imaginase aranjînd cîteva tufe sau răzuind zugrăveala de pe pereți. Își formase în minte o imagine despre noua moștenire a lui Margo, fiindcă știa cîte ceva despre elegantul oraș de lîngă Berkshires.

Realitatea, însă, era departe de ce-și închipuise. Fata moștenise o catastrofă. Niell se uită în jur, întrebîndu-se cum a putut cineva să-și neglijeze lucrurile într-atît, fără să le dea vecinilor dureri de cap.

— E o dezordine în toată regula, nu-i așa ?

Îl privea cu ochii ei căprui și sinceri, iar Niell înțelese că n-o poate minți.

— Da, răspunse el, ai dreptate. Precis că vecinii au depus o plîngere la comisia de planificare ca să aduci locul într-o stare acceptabilă.

— Zach vorbește prea mult.

— N-a zis nimic. Nici nu trebuia. E destul de clar. Niell tîrî alt sac de gunoi pe alee. Vrei să-mi spui și mie amănuntele ?

— Doar n-ai venit aici ca să...

— Cît timp ți-au dat pentru curățenie ?

Margo se dădu învinsă.

— O lună, recunoscu. Dar dacă aș mai îmbunătăți înfățișarea proprietății, s-ar putea să mă mai lase un timp.

— Aș vrea să arunc o privire la scrisoarea pe care ți-au trimis-o, dacă-mi dai voie.

În vocea lui liniștită se simțea un interes real. Dîndu-și seama că un refuz ar suna lipsit de bun-simț, Margo îl conduse spre casă. O pisică ce moțăia pe o piatră cenușie, turtită, privi în sus somnoroasă.

— Aceasta care este ? întrebă Niell.

Margo îi răspunse.

— Deci, el trebuie să fie puiul pisicii de pe pervaz — siameza aceea pe care ai salvat-o, Lady Hamilton, continuă. E pe aici și vreun Lord Nelson ?

Margo fu surprinsă de memoria lui bună, însă cele mai multe lucruri în legătură cu omul acesta erau neobișnuite.

— Sigur că da. Se furișează prin împrejurimi, ascuțindu-și ghearele și colții. Margo împinse ușa bucătăriei care nu se clinti. Of, afurisenia asta, zise oftînd.

Se afla atît de aproape de el, încît Niell se simți deodată învăluit de parfumul ei discret, de flori. Atunci îi trecu prin minte că se gîndise la Margo mai des decît își dăduse seama. Florile din sala de conferințe a firmei Herris... vînzătorul de flori din King's Cross... o zi strălucitoare și însorită la Roma... totul îi amintise de Margo.

Nu-i de mirare că se străduise atît s-o găsească. Cu ceva efort Niell observă că ea încă se mai chinuia să deschidă ușa bucătăriei.

— Dă-mi voie mie, zise el, adăugînd în timp ce intrau : Acum spune-mi unde-i scrisoarea ?

Lady Hamilton se hotărîse să se așeze pe ultimatumul consilierilor. Margo trase documentul și i-l întinse lui Niell fără nici o vorbă. Cînd el îl luă, mîinile li se întîlniră din nou și ușoara atingere îi electriză pielea lui Margo.

Era deja destul.

— Deci, ce crezi ? întrebă. Înviorată, începu să spere.

— Mai mult latră decît mușcă, replică el. Mă îndoiesc că vor merge mai departe, dacă le poți demonstra că încerci să faci curățenie. Dar tu deja faci, deci autoritățile ar trebui să fie satisfăcute.

— Dar ? După cîte înțeleg mai este un „dar".

— Din păcate, da. Vecinii te pot încă hărțui. Cu toate că autoritățile orașului s-ar putea să n-aibă chef să te tîrască prin tribunale, vecinii îți pot face încă mizerie. Aici scrie c-au oferit ceva pentru proprietate. Cît ? Margo îi spuse. Asta e mult sub valoarea proprietăților din Carlin.

— Știu. Oricum, după termenii legatului n-am voie să vînd. Potrivit testamentului, trebuie să le găsesc un adăpost pisicilor, iar Lordul Nelson nu vrea să se mute de bunăvoie. Luă înapoi scrisoarea și zise : Mulțumesc pentru sfat, Niell. O să mă duc luni să discut cu cineva de la primărie și o să le arăt planurile pe care le-am desenat. Probabil, o să-i conving că și domnișoara Lattimer ar fi fost mîndră de cum va arăta locul.

Vorbea plină de entuziasm și hotărîre, în ciuda necazurilor. Ar fi destul de tare ca să reziste, se gîndi Niell, însă, din nefericire, birocrații din provincie erau la fel de flexibili ca și betonul.

— Pot să mă uit la planurile acelea ale tale ? întrebă el.

— Sigur că da. Așteaptă. Așază-te aici.

Margo se repezi în cealaltă încăpere; după o clipă se întoarse cu cîteva schițe pe care le desfășură pe masa din bucătărie, în fața lui Niell.

— Uite cîteva aspecte ale terenului, explică ea. Aici e poarta, aleea și partea vestică a casei. Aceasta-i partea de est, iar aceea partea de nord.

Desenele din fața lui erau colorate și pline de imaginație. Niell se uită de la ele spre realitatea tristă care se vedea în spatele ferestrei. Nu scoase o vorbă, dar Margo îi observă înfățișarea sceptică.

— Lasă-mă să-ți explic pe bucăți, continuă ea. Hai să începem cu partea de la nord. Aici, lîngă casă, merii înfloriți, arțarul și molidul albastru vor da culoare și vor înfrunzi primăvara și toamna.

— Aici ce-i ?

— Voi păstra zidul de susținere de acolo, în special, pentru a delimita spațiul. Lîngă el voi planta tufișuri mici — cele mai multe verzi și cenușii. Nu vreau să acopere nimic vederea spre munte.

Lui Niell îi venea greu să se concentreze, cu Margo aplecîndu-se peste scaunul lui în așa fel, încît părul ei mătăsos îi atingea obrazul. Parfumul de flori îl sufoca de la o distanță așa mică. Încercînd să-și schimbe poziția în scaun, simți cum un sîn moale îi atinse spatele doar pentru o fracțiune de secundă.

Mă port ca un adolescent, se mustră el. Pe urmă, vorbi cu voce tare :

— Asta nu poate fi dărăpănătura de fîntînă pe care am văzut-o în partea estică.

— Așa va arăta cînd o vom curăța. Din cauză că zona aceea e cam demolată, aș vrea să fac o grădină cu pietre. Sînt tone de pietre pe aici, așa că n-o să fie nici o problemă. Pe

urmă, plantînd narcise, panseluțe și crăițe, voi fi în stare să creez un sentiment de intimitate.

Margo se opri din vorbă, dîndu-și seama că stătea prea aproape de el. Să mai vorbești de lapsusurile freudiene, se gîndi ea.

— Cum vei reuși asta ? întrebă el.

— O izolez. Știi, e ceva personal.

Sub pretextul prezentării unei a treia schițe, Margo își schimbă poziția, mutîndu-se la o distanță mai prudentă.

— Asta-i schița cu zona vestică. Aleea care duce spre casă va fi mărginită de plante rezistente și plante anuale. Iar aici e grădina de trandafiri. Probabil c-ai văzut-o cînd ai venit în casă.

Dacă se referea cumva la locul acela părăginit, plin de tufe murdare, atunci îl observase cu siguranță. Plin de suspiciune, Niell se uită la desenul care înfățișa o zonă extinsă, cu trandafiri în floare, ce se înghesuiau în jurul a ceva ce semăna cu un cadran solar.

— Am discutat cu Zach și-am decis că va dura mai mult de un an ca să facem lucrurile așa cum vreau eu. Dar asta-i bine, într-un fel. Designerii de peisaje nu-și permit întotdeauna luxul *timpului*. Vreau să văd cum arată pămîntul meu în toate anotimpurile, ca să-i pot aprecia adevăratul potențial.

Entuziasmul îi transformase ochii căprui, deschizîndu-le culoarea pînă la o nuanță portocalie, caldă. Fața aproape îi strălucea. Margo credea în viziunea ei, în ea însăși și, probabil, credința ei îl cucerise și pe el, pentru că se pomeni dintr-o dată că întrevede diverse posibilități pe proprietatea Lattimer. Privi iar schițele și observă că, deși nu se pricepea la grădini, simțea că Margo procedase corect în ceea ce făcuse.

— Sînt impresionat, zise.

Vorbea sincer și buna ei dispoziție crescu. Dacă l-ar putea convinge pe Niell, poate că va avea noroc și cu locuitorii vechi ai orașului.

— Moștenirea, așa cum o vezi tu, va fi o bijuterie pentru vecini, continuă el. Acum știu că-i vom face să-și bage ghearele în teacă.

Margo dădu din cap fără chef.

— Nu te-am rugat să te amesteci și tu, Niell. Nu voi putea să-ți achit onorariul niciodată și n-am de gînd să-mi încep viața la Carlin împovărată de datorii.

Cei mai mulți oameni pe care-i cunoștea l-ar fi lăsat să le ofere sfaturi juridice pe gratis. Niell era mai intrigat ca niciodată.

— Ai dreptate, spuse el calm. Probabil că n-ai putea. Pe de altă parte, nu-ți ofer sfaturi pe degeaba. Ți-aduci aminte cînd ți-am spus că dacă-mi voi dori vreodată un proiect pentru o grădină aș veni la tine ?

Oare îi propunea un tîrg ? Margo îl întrebă cu îndoială :

— Vrei un proiect pentru o grădină ?

El se lăsă pe spătarul scaunului și privi în sus, spre ea. Margo stătea dreaptă, cu mîinile la spate și umerii drepți. Gura îi era fermă, dar nu-și putuse alunga melancolia din ochi. Privind-o, Niell trebuia să se lupte cu o dorință total irațională de a o lua în brațe și a-i spune să nu se îngrijoreze că totul se va rezolva.

— Îți sugerez să pui bazele propriei tale firme de design, spuse el. Ea clipea nedumerită, așa că adăugă : Acesta este momentul potrivit, Margo. Sfatul meu este să fondezi Sanders și Compania chiar acum și să folosești drept reclamă munca pe care-o depui pentru proprietatea ta.

Gîndul era provocator. Dar, Margo își aminti imediat, n-avea timp să mai lucreze la altceva. Cum și-ar putea măcar permite să se gîndească la o nouă aventură ?

Totuși, cînd îi spuse ce credea, el răspunse că nu contează.

— Oricum, nu vei avea mulți adepți la început. Dar dacă Sanders și Compania va fi în stare să aranjeze proprietatea Lattimer, oamenii vor fi foarte, foarte impresionați. Niell ciocăni apreciativ schițele de pe masă. Munca ta se va recomanda singură.

Cuvintele acestea o aduseră pe Margo înapoi la realitate.

— Zach trebuia să se fi întors pînă acum, exclamă. Mulțumesc pentru sfaturi și pentru votul de încredere, Niell. Sper să realizez toate acestea într-o bună zi.

— Într-o bună zi nu înseamnă nimic. Astăzi, Margo. Se ridică și privi spre ea. Ai aici un cîștigător, Margo.

Margo se încruntă. Cuvintele lui o făceau să treacă peste vechile probleme și-i arătau cum putea fi transformat necazul în victorie. Nu fusese oare și visul ei să pună bazele unei firme de design proprie și să creeze grădini de-o frumusețe nemaivăzută ?

— Nu înțelegi ? întrebă el blînd.

Nu o atingea, dar Margo îi simțea oricum influența. Era ca și cînd închipuirea ei și ideile lui se împreunau oarecum într-un fel care conta mai mult decît un simplu contact fizic.

„Sanders și Compania, designeri de peisaje", rosti ea în gînd. Pe urmă privi desenele de pe masă.

— Tu chiar crezi că sînt în stare de așa ceva ? murmură.

— Sînt atît de sigur, încît propun să fiu jurisconsult la Sanders și Compania. Ca să am și eu o parte din următoarele profituri. Evident, vom face un contract, iar prietenii tăi vor fi martori.

Margo își permise să viseze cu ochii deschiși sub vraja propunerii lui. Vedea cum familiile Amberly și Sheridan dădeau din cap admirativ în fața proprietății transformate. Se vedea făcînd afaceri cu Zach, iar telefonul suna fără oprire solicitînd serviciile firmei Sanders și Compania.

— Nimic din astea nu se va întîmpla dacă te irosești în lupta cu autoritățile orașului, îi reaminti el.

Nu primi nici un răspuns, dar văzîndu-i expresia fermecată a ochilor, Niell își dădu seama că începuse să capituleze în fața ideii, chiar s-o accepte. Buzele i se întredeschiseră de parcă și simțea gustul succesului.

Curba acestor buze trandafirii devenise o invitație nerostită. Îl chinuia nebunește dorința de a o cuprinde cu brațele și de a o trage spre el.

— Deci, ce părere ai de propunerea mea ? întrebă. Sîntem parteneri ?

Vocea îi suna adînc, convingător și Margo clipi repede, luptîndu-se pentru a menține legătura cu realitatea. Se putea realiza ce sugerase Niell. Ar putea s-o facă. Dar mai întîi, trebuia să rezolve problema cu comisia de planificare. Trebuia să discute cu Zach și să vadă cum îi suna ideea de a lucra pentru ea, în loc să fie invers.

— Da, răspunse Margo. Pe urmă adăugă cu asprime : Da, sîntem. Însă îndată ce Sanders și Compania se va pune pe picioare, primul lucru pe care-l voi face va fi să-ți plătesc datoria.

Ochii lui îi atinseră buzele și întîrziară acolo.

— Voi conta pe asta, îi promise.

Zach se opri pe scări ca să-și împingă pe ceafă șapca cu Red Sox și să arunce o privire spre tavan.

— Nu-i rău, recunoscu el. Te descurci destul de bine, Kier — pentru un dulgher de duminică, vreau să spun.

Vocea lui conținea o aprobare morocănoasă, iar Margo încetă să mai ude pereții din sufragerie.

— Asta-i laudă adevărată, comentă ea.

— Vrei să spui, ține-o tot așa și într-o zi o să te califici ? întrebă Niell sec.

Nu mai era nici un secret că Zach ezita între un sentiment de recunoștință pentru Niell, pentru că o ajuta pe Margo, și suspiciunea lui înnăscută față de o persoană care punea mîna pe un salariu cu șase cifre. Temerile i se dezvăluiseră din clipa cînd fusese chemat să asiste ca martor la contractul dintre noul președinte al firmei Sanders și Compania, și consultantul legal al firmei. Cu toate că Naomi semnase bucuroasă, Zach studiase documentul de parcă ar fi fost un cîmp minat sau ar fi ascuns chițibușării juridice.

— Dă-i ceva timp, îl sfătui Margo. Ieri, Zach a îndrăznit să spună că este drăguț din partea ta că ne ajuți în timpul liber. A mai zis că, dacă vei renunța vreodată să fii avocatul puternic al unei corporații, te-ai putea descurca în calitate de ucenic zugrav sau dulgher.

— A vrut să zică în calitate de om bun la toate, dar oricum sînt măgulit. Niell o privi cum se reîntoarce la istovitoarea muncă de a dezlipi tapetul mucegăit de pe pereții sufrageriei. Arăta ca o fetiță de opt ani, cu părul dat pe spate și strîns în două codițe care-i împodobeau capul. Avea o pată de vopsea pe vîrful nasului, și-un strop de ghips i se întărise pe-o ureche. Nu o văzuse atît de fericită sau mulțumită nici măcar în acea zi strălucitoare din parc.

— Am citit undeva c-ar trebui să dai tapetul jos folosind aburi, zise el.

— Nu și pe cel de soiul ăsta. Margo coji o fîșie de tapet. Uită-te la porcăria asta lipicioasă de pe pereți. Vrei să-mi dai o mînă de ajutor să-l răzuiesc ?

Niell coborî de pe scară și luă o perie de frecat. Afară, ploaia bătea în geamuri. Se oferise s-o ajute pe Margo, pentru că avea cîteva zile libere de săptămîna trecută. Zach venea deseori s-o ajute după-amiaza, devreme, și chiar Naomi își luase vineri zi liberă ca să participe la munca din curte.

Plănuiseră să lucreze în week-end, dar în sîmbăta aceasta vremea urîtă îi obligase să facă numai muncă în casă. Naomi,

avînd vechile probleme cu alergia, refuzase să pună piciorul acolo și rămăsese în apartamentul din Boston, pe care îl împărțise odinioară cu Margo, dar pe Zach îl auzeau ciocănind undeva la etaj și fluierînd.

— Cel puțin azi nu asistăm la certuri, comentă Niell. Eram curios. S-au înțeles Zach și Naomi vreodată, în vreo problemă ?

— Cine, ăștia doi ? Aș, răspunse Margo. Zach este un democrat detestabil. Naomi e republicană convinsă. Crede în lux și în investiții stabile care îi vor aduce niște dividende solide. Îi place noua ei mașină Toyota Camry și stocul de acțiuni care constituie partea ei de proprietate asupra unor terenuri viticole. Zach nu e-n stare să păstreze nici un singur dolar, pentru că-l dă altora sau trimite vreo donație pentru cine știe ce cauză minunată. El zice că-i verde, ea spune că-i albastră. N-au spus niciodată același lucru.

În timp ce Niell începu să frece peretele, lui Margo îi trecu prin minte gîndul că-i plăcea cum arăta bărbatul acesta. Purta niște blugi atît de vechi, încît îi cuprindeau fix, ca o a doua piele, pulpele zvelte și coapsele tari. Cămașa pătată de ghips îi descoperea jocul mușchilor de pe brațe. Șapca de zugrav pe care și-o îndesase pe cap îi permitea să admire cum i se bucla pe ceafă părul întunecat.

Făcu un efort pentru a se concentra la ce-i spunea — ceva despre extremele care se atrag.

— Nu cred că-i mereu adevărat, remarcă ea plină de îndoială. Răposații mei părinți erau așa. Nu se ciondăneau ca Zach și Nao, dar îmi aduc aminte cum se lăsa o serie de tăceri adînci și reci între ei. În nici un caz, nu se completau unul pe altul. Margo se opri înainte să adauge cu gravitate : Au murit într-un accident de mașină cînd aveam nouă ani, dar am senzația că s-ar fi despărțit dacă ar mai fi fost în viață.

Niell o urmări cum muncește.

— După ce au murit, te-ai dus să stai cu bunicii ?

— Erau și ei oameni diferiți ?

— Nici vorbă. S-au iubit de copii și știau totul unul despre celălalt. Margo zîmbi cu afecțiune, gîndindu-se la ei. De fapt, dacă stai să judeci, Nao și Zach au multe în comun. Amîndoi vin din familii sărace, în primul rînd. Nao trebuia să poarte hainele vechi ale verișoarei sale, iar Zach era cel mai mic dintre șapte copii. Îmi spunea că n-a avut niciodată un dormitor — dormea pe un pat pliant în hol.

— Da ?

Ceva din tonul lui o avertiză pe Margo că îl pierduse pe Niell. Trecutul și familia lui erau la mare depărtare de paturi pliante, haine vechi — și, dacă tot era vorba de acestea, de o mică fermă din Taylor, Virginia de Vest.

Totuși, în ciuda situației lui, Niell se pricepea să facă munci simple. Învăța atît de repede, încît îl uimea și pe Zach.

— Te-ai încruntat. Am greșit ceva ? întrebă el.

— Nu, te descurci bine. Mă întrebam doar de ce faci toate acestea. Să știi că nu m-ai dus cu chestia aceea că n-ai altceva mai bun de făcut în zilele libere. Ai putea face sport sau... te-ai putea uita la fotografiile din călătorii sau la orice altceva.

— Dacă asta-i vreo aluzie la faptul că nu ți-am arătat încă pozele cu Villa d'Este, trebuie să recunosc c-am uitat să le iau. Le voi aduce în curînd. Și ca să-ți răspund de ce răzuiesc porcăria asta de pe perete, te voi anunța că, în realitate, mă aflu în fruntea unor cercetări. Faptul că am fost un participant la munca de restaurare mă va face și mai convingător cînd voi ajunge în fața autorităților din Carlin.

Ea rîse.

— N-ai decît să nu crezi. În fond, îmi place foarte mult să fac muncă simplă. Cînd eram mic, bunicul meu obișnuia să construiască dulapuri.

— Zău ? Asta-i era meseria ?

Niell neagă din cap.

— El a fondat firma Kier, îi explică. Bunicul își folosea mintea cel puțin douăzeci și șase de ore pe zi, așa că-l relaxa să zugrăvească, de exemplu.

Niell începu să perie peretele.

— Tata nu-i semăna. Se relaxa citind *Wall Street Journal.* Credea că oamenii se definesc prin munca lor.

— Etica yankee despre muncă, murmură Margo.

— Probabil că da. Dar nu există numai muncă de dragul muncii. Important e să-ți stabilești obiectivele și să le realizezi.

— Asta înseamnă că-ți place să cîștigi.

— Dacă nu cîștigi, sfîrșești prin a fi un ratat. Tonul lui Niell era pragmatic.

Margo îl privi din profil și-i observă concentrarea în timp ce lucra, linia fermă a obrazului și-a fălcii. Credea că dacă Niell Kier își dorea vreodată ceva cu adevărat, nu-i putea sta nimic în cale.

Se întinseră către burete în același timp și mîinile li se împreunară. Fusese o greșeală întîmplătoare, Margo știa aceasta. N-avusese nici un motiv ca să i se accelereze brusc pulsul. Încercă să-și tragă mîna, dar Niell își întări strînsoarea, și atingerea nu mai fu deloc întîmplătoare.

Inima îi bătea nebunește în piept în vreme ce se întoarse să-l privească. Expresia din ochii lui o făcu să-și țină răsuflarea. Culoarea lor se schimbase într-un cenușiu ca fumul. Margo simți ca și cum toată vlaga care o susținuse începea să se înmoaie, de parcă i-ar fi cedat mușchii. Încercă disperată să facă vreun comentariu spiritual pentru a ușura atmosfera, însă mintea părea să i se fi întunecat.

Tot trupul îi fu inundat de o căldură puternică făcînd-o s-aștepte ceva necunoscut și minunat. Doar să aștepte.

Niell încercă să-și stăpînească răsuflarea dar nu fu în stare. Buzele ei erau atît de moi, de parcă așteptau un sărut.

Aerul părea că se-ncinsese. Doar o atingere și focul care le ardea sub piele răbufnea la suprafață. El nu pricepea deloc de ce Margo avea un asemenea efect asupra lui, dar acum nu mai conta. Se aplecă s-o ia în brațe.

La etaj, se auzi o bubuitură urmată de vocea lui Zach care blestema, deoarece îi căzuse ciocanul. Niell își dădu seama că stătea aplecat, cu brațele întinse. Margo îl privea nesigură, iar el mormăi unicul lucru care-i plutea prin creierul neobișnuit de încețoșat.

— Ai clei pe nas.

Fata ridică mecanic o mînă ca să-și frece nasul. Gestul acesta obișnuit reinstaură, într-un fel, normalitatea și mintea începu să-i funcționeze din nou. Era vremea să se retragă și să-și revină.

— Cred că-i totul gata pentru noul tapet. Mă duc să-l aduc, se oferi ea.

Margo făcu o piruetă, ușurată să vadă că genunchii o țineau. Nu se lăsase păcălită de minciuna cusută cu ață albă a lui Niell. Voise s-o sărute.

Nu acest lucru o deranja, ci felul în care ea reacționase. Pentru Niell, cîteva zile de muncă împreună cu ea însemnau ceva diferit, o schimbare în viața lui agitată. Pentru ea, asta *era* viața. Pentru el, o provocare să-i înfrunte pe cei de la comisia de planificare din Carlin. Pentru ea, însemna păstrarea moștenirii. Pentru el un sărut reprezenta cîteva clipe de plăcere, poate și un obiectiv de trasat și realizat.

Gîndindu-se, însă, ce-ar însemna aceasta pentru ea, simți cum i se înmoaie iar genunchii. Ca să se mai întărească puțin se îndreptă spre fereastra sufrageriei și privi afară, spre partea nordică a casei, cufundată în liniște.

— La naiba ! exclamă.

Niell își ridică imediat privirea, simțindu-i schimbarea din ton.

— Ce s-a întîmplat ?

— Evan Amberly stă acolo și ne soarbe din ochi.

Niell se ridică și veni lîngă ea. Îl văzură amîndoi pe Evan Amberly. Încotoșmănat într-o pelerină de ploaie și ținînd o umbrelă în mînă, Amberly dădea din cap.

— Știe că-l văd, continuă Margo înfuriată. Îmi amintește de comisie. Și nici ceilalți vecini nu-s mai breji. Doamna Sheridan mi-a zis că cea *mai mare parte* dintre locuitorii de aici duc la gunoi numai o încărcătură pe săptămînă.

Se întrerupse în vreme ce Niell se întoarse și părăsi camera.

— Unde te duci ? strigă după el.

— Să-mi fac treaba. Se îmbrăcă cu o haină de ploaie de un galben strălucitor, care îi aparținea lui Zach, și ieși afară. Margo fugi după el, privindu-l cu ochi mari, din ușa bucătăriei, cum se apropie de Evan Amberly și-i întinde mîna.

Chiar de la distanță simțea cum omul n-are deloc chef să-i strîngă mîna lui Niell. Apoi se petrecu o schimbare. Margo privi uimită cum vecinul ei aproape că înlemni de surpriză.

— Ce se întîmplă ? Zach coborîse și se uita peste umărul lui Margo la siluetele din ploaie. Mi-a slăbit cumva vederea sau Kier îl aduce pe cretinul ăsta afurisit în casă ?

Margo nu-și credea ochilor văzîndu-l pe Niell conducîndu-l pe Amberly la ușa din spate.

— Fiți atent la ușă, îl auzi pe Niell. Se lipește.

Evan Amberly intră în bucătărie cu apa șiroind de pe el și într-o dispoziție deloc conciliatoare. O privi acru pe Margo.

— Domnișoară Sanders, zise cu răceală, avocatul dumitale îmi spune că avem ceva de discutat. V-ați răzgîndit în legătură cu vînzarea proprietății ?

Zach se încruntă.

— Bineînțeles că nu, răspunse Margo intrigată.

Niell rosti vioi :

— După cum v-am explicat, domnule Amberly, Grenville, Simons și Kier reprezintă pe Sanders și Compania. În cali-

tate de consilier juridic al domnișoarei Sanders, mi-am dat seama că trebuie să mă prezint vecinilor care vor fi cei mai afectați de schimbările pe care le plănuiește pentru proprietatea dînsei.

La menționarea firmei lui Niell, o admirație fără voie începu să se ivească pe fața lui Evan Amberly. Oricît de mult și-ar fi dorit s-o vadă pe Margo plecată, Amberly nu voia să apară încăpățînat în fața lui Niell, a cărui poză apăruse de curînd în *Newswatch* și a cărui firmă era una dintre cele mai bune din regiune.

— Am auzit de firma dumneavoastră, recunoscu el. Ce, ah, despre ce schimbări vorbeați, domnule Kier ?

Cu o mișcare a mîinii, Niell răsfiră schițele lui Margo pe masa din bucătărie. Margo privi și ascultă uimită cum el explică ce urma să fie făcut.

— Bineînțeles, fiind un cunoscător în domeniul proprietăților, știți că toate aceste schimbări nu numai că vor ridica valoarea pămîntului, dar vor transforma Peachtree Lane într-unul dintre locurile marcante ale orașului. De exemplu, grădina cu pietre din partea estică a casei va fi cel puțin la fel de frumoasă ca orice altceva din Berkshires.

Margo văzu cum falca lui Evan Amberly se mișcă în timp ce Niell continua să prezinte schimbările de pe proprietate.

— Dar... dar cît timp va lua totul ? întrebă el cu voce slabă. De ani de zile domnișoara Lattimer spunea c-o să facă îmbunătățiri. Pe scurt, n-a ieșit nimic din asta.

— Acum nu discutăm despre dînsa. Niell zîmbi plăcut în timp ce continuă : Oricum, de vreme ce-ați amintit de ea, știți, desigur, că era descendenta lui Micah Lattimer, care a participat la rebeliunea din Pittsfield, și a luptat mai tîrziu pentru generalul Washington ?

Amberly păru uluit.

— Mă mir. Mulți oameni din vecinătate cred că proprietatea Lattimer este un vestigiu istoric și nu ar trebui

modificată. Silas Rampton, de la Curtea de Apel a orașului, împărtășește aceleași vederi.

Toate acestea erau noutăți pentru Margo, iar aparent, Amberly fusese, de asemenea, prins pe picior greșit.

— N-am auzit niciodată că Silas gîndește așa, încercă el slab să se apere.

— Vă asigur că vederile domnului Rampton sînt larg răspîndite. Vocea lui Niell era prietenoasă și moale. Nici o persoană care-și dă seama de valoarea istorică a casei Lattimer n-ar vrea s-o vadă demolată și transformată în teren comun.

Evan Amberly bombăni ceva. Niell zise și mai cordial :

— Bineînțeles că voi atrage atenția comisiei de planificare asupra acestui aspect.

Ochii săi îi întîlniră pe cei ai bărbatului masiv, dar Evan Amberly se uită în altă parte cînd îi văzu privirea cenușie, fermă. Mai mormăi ceva despre faptul că nu are nici o obiecție atîta vreme cît locul nu va arăta la fel de prăpădit.

Margo crezu că venise vremea să deschidă și ea gura.

— Sînt de acord cu dumneata, spuse voioasă. Cu cît o să curăț și-o să renovez mai repede, cu atît va arăta mai bine.

La puțin timp după aceasta, îl urmăriră amîndoi pe Amberly cum își tîra picioarele înapoi pe alee.

— Asta-i, conchise Niell. Mîine o să-i telefonez șefului comisiei și o să-i cer o întîlnire.

Zach își trase pe frunte șapca de base-ball.

— Nu pricep de ce-ți pierzi vremea vorbind frumos cu tîmpitul ăsta, zise furios.

— Interesul clientei mele este să nu aibă vecini ostili. Niell înclină din cap satisfăcut, uitîndu-se la silueta ce se îndepărta. Bănuiala mea aproape sigură este că Amberly o să se potolească și-i va convinge pe ceilalți vecini să-și retragă obiecțiile în legătură cu șederea lui Margo aici.

— Ai perfectă dreptate, zise fata. Pe urmă adăugă cu o voce gravă : Dar, chiar dacă ai dreptate în ceea ce-l privește

pe Amberly, tot va trebui să dăm ochii cu comisia de planificare.

— Nu-ți face griji, nu las eu să ți se întîmple ceva. Ai încredere.

Cînd îi zîmbea așa, Margo simțea cum o străbate în adînc o durere de nesuportat. Chiar și cu Zach de față, dorea să ajungă în brațele lui Niell. Tînjea după un sărut.

Făcînd un efort, plecă de acolo și reveni la tapet. *Ai încredere în mine*, spusese, iar ea îl crezuse.

De fapt, în ea nu avea încredere.

—De necrezut, comentă Margo în timp ce coborî împreună cu Niell treptele primăriei.

— Vreau să spun că-i într-adevăr nemaipomenit. Nu-mi vine să cred că oamenii aceștia mi-au urat *bun venit* în Carlin.

Îmbrăcată în pantaloni bej, care i se potriveau foarte bine, și cu bluza de mătase de culoarea fildeșului, Margo arăta serioasă, bună profesionistă și destul de respectabilă pentru a face față oricui. Niell urmări cum briza rătăcitoare de primăvară îi răvășește părul și se pomeni întrebîndu-se cum ar fi să-și treacă degetele prin mătasea aceea strălucitoare.

Zise cu voce tare :

— Autoritățile orașului sînt mai dezghețate decît credeai. Trebuie doar să li se arate calea.

— N-ar fi găsit-o dacă n-ai fi fost tu.

Niell își prezentase faptele cu un amestec desăvîrșit de forță, prietenie și competență categorică, iar consilierii fuseseră atît de impresionați, încît se prăpădiseră de încîntare și acum zîmbeau. Fără îndoială că el folosea tactici diverse cu clienții importanți cu care lucra, dar, văzîndu-l în acțiune, Margo pricepu că întotdeauna obținea rezultatele dorite.

Cînd vreau ceva, caut. Izgoni acest gînd. Acum avea lucruri mai importante la care să mediteze.

— Cît timp am pentru curățenie ? îl întrebă. Nu s-a precizat deloc. O perioadă rezonabilă mi se pare că sună cam vag.

— Special n-am precizat perioada. În felul acesta, ai cît timp îți trebuie.

Niell își aruncă servieta pe locul din spate al BMW-ului său, ultimul tip.

— Ți-am spus c-o să am grijă de tine.

— Ești un om de cuvînt.

Margo zîmbi brusc.

— Știi ce ? Îmi vine să scot niște urlete sălbatice, în stil Virginia de Vest.

— Hai, urlă. Yankeilor ăstora burtoși nu le-ar strica o scuturătură.

Margo se uită în direcția în care privea Niell — și văzu că vecina ei, doamna Sheridan, urca scările primăriei. Președinta Clubului Femeilor din Carlin era îmbrăcată și ferchezuită impecabil, iar privirea obraznică pe care i-o aruncă lui Margo era irezistibilă.

— Eee-haa ! răcni Margo. Ura pentru întreaga echipă !

Niell izbucni în rîs cînd doamna Sheridan, cu nasul ei aristocratic fremătînd de indignare, intră grăbită în clădire.

— Așa ceva trebuie sărbătorit, continuă Margo. O să petrecem toată noaptea.

— *Da ?*

Privirea din ochii lui cenușii o luă pe neașteptate, o zăpăci și îi zdruncină siguranța.

— Voiam să spun că-i voi suna pe Naomi și Zach și vom pune la cale o petrecere, se corectă în grabă.

Ce altceva credea el că voise să spună ? Niell se scutură de starea confuză de plăcere care-l cuprinsese și zise vioi :

— Bună idee. Precis că-s nerăbdători să audă cum a fost.

— Îi sun imediat și stabilim o dată cînd ne putem aduna cu toții. Pe urmă, o să gătesc cina. Firește, adăugă Margo gînditoare, cea mai mare scamatorie va fi să-i faci pe ăștia

doi să stea la masă împreună. Nici măcar nu mănîncă aceleași mîncăruri.

Niell zîmbi.

— Nu, nu, să știi că am dreptate. Zach e vegetarian. Lui Naomi îi place friptura de vacă în sînge. Odată el a spus că cei care consumă carne își poluează organismul, iar Naomi i-a răspuns că, dacă ar fi trebuit să rumege iarbă, s-ar fi născut cu două stomacuri.

— Mi se pare că-s chit. Niell îi deschise portiera mașinii în timp ce vorbi și mîna îi atinse brațul. Era ca și cînd ar fi atins o mătase încălzită la soare. Trebui să lupte cu nevoia de a-și drege glasul cînd întrebă : Cînd ai de gînd să faci petrecerea ?

— Depinde de programul tău din săptămîna aceasta. Margo încercă să se întărească pentru a ignora senzațiile trezite de degetele lui mîngîietoare așa că adăugă bine dispusă : Deci, o să zbori în cine știe ce loc exotic pe care aș da orice să-l văd.

Niell trebuia să plece din Londra lunea viitoare. Înarmată cu această informație, Margo le telefonă prietenilor săi ; ca să găsească o zi convenabilă de întîlnire fu mai greu decît să facă cine știe ce minune. Săptămîna viitoare mama lui Naomi fusese programată pentru o operație ușoară, iar Zach avea o treabă urgentă care îl ținea ocupat pînă miercuri. Cînd îl sună mai tîrziu pe Niell, descoperi că i se schimbaseră și lui planurile.

— Trebuie să prind zborul spre Londra de vineri la șapte și jumătate dimineața, o informă.

Ceea ce însemna, evident, că joi seara nu dorea să conducă șase ore dus și întors spre Carlin. Omul acesta călătorește prin toată lumea, își amintise Margo, deci nu era nevoie să se simtă dezamăgită.

— Nici o problemă, Niell, îi răspunse ea. Vom amîna petrecerea pînă te întorci.

De la Londra el trebuia să zboare la Monaco pentru a discuta cu un client important și apoi, îl aștepta Parisul. Avea o întîlnire joi la patru, iar seara trebuia să meargă la o cină de afaceri cu partenerii. Logica îi spunea lui Margo că omul evitase în mod abil invitația și, totuși, el nu prea avea chef să-i închidă telefonul.

— Să nu amîni, îi zise, încă aș mai putea ajunge joi. N-aș pierde pentru nimic în lume meciul dintre Naomi și Zach.

Întocmirea meniului pentru cei trei prieteni fu un chin. În cele din urmă, se hotărî să facă un sufleu de sparanghel, macaroane cu sos și cinci feluri de brînză, pîine italiană crocantă, pregătită în casă, și-o salată de primăvară.

Își petrecu cea mai mare parte a zilei de joi tăind și amestecînd. Fețele de masă erau încă împachetate, dar găsi o mușama albă, drăguță și puse masa pentru patru persoane, aranjînd cele mai bune porțelanuri și sfeșnicele de argint pe care i le dăduse bunica Bertha cînd plecase din Taylor.

Margo tocmai punea în sfeșnice lumînări de treizeci de centimetri cînd sună telefonul. Era Zach.

— Salut, Margo, zise el hîrîit, mi-e teamă că nu pot să vin diseară. A trebuit să scap de un instalator care lucra cu mine la o treabă aici.

Vocea îi suna tristă.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Margo.

— S-a grăbit prea mult — n-a făcut treaba ca lumea. I-am zis să lucreze cum îi spun eu și-atunci a plecat.

Acesta era un scenariu obișnuit. Zach era un perfecționist care cerea echipei sale seriozitate sută la sută. Avea standarde înalte pretinzînd să le respecte atît muncitorii cît și cei cu care încheia contracte de muncă.

Măcar dacă s-ar mai domoli... Margo își înghiți sfaturile, știind că Zach nu le va asculta. El continuă pe un ton trist :

— Acum trebuie să stau aici și să găsesc pe altcineva ca să nu întîrzii cu treaba. Îmi va lua ceva timp. Sper că nu ești prea supărată pe mine că te-am lăsat baltă.

După ce îl asigură pe Zach că înțelege, și închise telefonul, Traffy sări înăuntru prin fereastra deschisă de la bucătărie și începu să adulmece sufleul. Margo luă pisoiul în brațe.

— Te căutam, băiețaș. Vine Naomi, așa că o să te închid sus.

Trafalgar arăta cam plouat.

— Mai lasă-mă cu chestiile astea. O să-ți dau peștele și jucăriile. Știi bine că ești cea mai răsfățată pisică din lume.

Însă, după cum se dovedi, nici Naomi nu putea veni la cină. Telefonă mai tîrziu în acea după-amiază și spuse că lucra peste program.

— Șeful are o virozã stomacală și trebuie să mă ocup de un raport al lui. E un raport *cu adevărat* important, așa că n-am putut spune nu. O să mă urăști dacă nu vin ?

Margo oftă.

— Sigur că nu. Nici Zach nu poate veni.

— Lasă-te de glume. Vocea îi suna plină de speranță cînd întrebă : Deci, ai rămas doar tu cu Niell ?

Margo nu luă în seamă nuanța insinuantă.

— Mai bine l-aș suna în mașină și i-aș spune că amînăm. Mîine dimineață zboară la Londra și probabil că va fi ușurat.

— Nu fi așa de sigură. Acolo nu trebuie să reprezinte Sanders și Compania. Nu-i nevoie să-ți amintesc faptul că preferă să lucreze doar pentru anumiți clienți. Vocea lui Naomi se făcea din ce în ce mai serioasă. E un bărbat grozav de atrăgător. În caz că n-ai observat, îți spun eu că-i bine făcut și foarte deștept, cu *D*, Margery Ann. Să nu mai vorbim că are o carieră care nu-i de neglijat.

Margo oftă :

— N-ai de gînd să pui punct ? Trebuie să închid și să-l caut.

— Nu fi fără minte. Dă-ți cu parfum. Oh, și pune pe tine altceva decît blugi și o bluză veche, prăpădită. Ai lumînări pe masă și-o sticlă de vin la îndemînă ?

— Ești sub orice critică, Nao, protestă Margo. Nici măcar nu privim viața în același fel.

— Nu-i decît un singur fel de-a privi viața... replică Naomi. E scurtă și-ar putea fi și dulce.

După aceea, fluieră ca un bărbat care admiră o femeie, și închise telefonul. După ce privi receptorul o clipă, Margo se porni pe rîs.

Naomi avea dreptate într-o singură privință : Niell Kier avea o carieră deloc neglijabilă. Însă prietena ei se înșela amarnic în toate celelalte chestiuni.

Niell o acceptase de clientă, pentru că avusese încredere în ce-ar putea realiza ea în final. Îi era recunoscătoare pentru votul de încredere, dar ar fi fost total aiurea să caute altceva în dorința lui de-ai oferi sfaturi juridice. Punctele lor de vedere — *lumile* lor — erau incredibil de diferite. Niell zbura la Londra, Monaco și Paris, iar ea, Margo, rămînea legată de casa ei.

Privi în jur și simți un fior de mîndrie. Primul etaj era acum perfect locuibil, cu toate că nu făcuseră prea mare lucru pe sus.

Curățase vopseaua de pe panelurile din sufragerie. Podelele din lemn fuseseră reparate și luceau de atîta frecat cu ceară. Lustruise plăcuțele căminului de piatră care nu mai arăta acum ca o masă năpădită de funingine. Schimbase tapetul pereților din sufragerie, punînd altul nou, iar sfeșnicele bunicii Bertha stăteau mîndre pe masa frumos aranjată, înconjurată de scaunele frecate cu glaspapir, vopsite și lustruite pînă străluciseră ca mătasea neagră.

Casa era un vis pe cale să devină realitate — visul ei, nu al lui Niell sau al altcuiva. Și, într-un fel, știa că și domnișoara Lattimer ar fi fost de acord.

Înăbușindu-și hotărîtă un sentiment de regret, Margo formă numărul din mașina lui Niell ca să-i spună că-și amîna petrecerea.

Nu îl găsi, iar în biroul din Boston nu era nimeni. Neștiind ce să facă, Margo hotărî să lase două tacîmuri pentru orice eventualitate. Puse sufleul încă nepreparat pe masă și lăsă macaroanele în frigider. Le va păstra pentru altă ocazie. Apoi, îmbrăcă o pereche de blugi curați și o bluză de bumbac portocalie, simplă.

— E-n regulă, se adresă imaginii din oglindă, sîntem gata de petrecere — dacă va începe cumva.

Niell întîrzie aproape o oră, dar tocmai cînd Margo era sigură că n-o să mai vină, apăru la ușă. Purta un costum fără haină, cu cravată și adusese o sticlă de vin de Burgundia.

— Am vrut să-ți telefonez că întîrzii la o ședință, se scuză, dar telefonul din mașină e puțin deranjat. Inspiră adînc și adăugă : E ceva pe-aici care miroase delicios.

— Sper, zise Margo. În ciuda a ceea ce-i spusese lui Naomi, nu se putu abține să nu zîmbească.

Zîmbetul ei îi amintea lui Niell de-o rază de soare primăvăratic. Fusese pe punctul de a amîna petrecerea atunci cînd ședința se lungise mai mult decît ar fi crezut el. Se înregistraseră cîteva schimbări recente în contractul Herris-Pruitt și amănuntele trebuiau studiate atent. Cu toate acestea pe cap nu dorise totuși să telefoneze la Carlin și să renunțe la cină.

Margo arăta curată și înfloritoare. Blugii îi cuprindeau coapsele ușor rotunjite și picioarele zvelte, iar bluza simplă îi dezvăluia curba fluidă a sînilor și talia mică. Părul îi strălucea, obrajii îi plesneau de sănătate. Ochii i se umpluseră de plăcerea de a-l vedea acolo.

Niell simți un fior de anticipare înainte să-și aducă aminte că nu era singurul musafir.

— Unde-s ceilalți ? întrebă.

Margo îi explică.

— Deci, nu sîntem decît noi, puișorii și pisicile. Adică, pentru a fi mai exactă, doar o pisică. Lady Hamilton se ascunde sus. Nu-ndrăznește să se aventureze prea departe fără Lordul Nelson, iar bătrînul bădăran se plimbă țanțoș ca un urs, cine știe pe unde. Traffy, însă, a pus ochii pe sufleu și mi-a făcut numai necazuri.

Trafalgar ieșise din cutia de lemn, iar acum torcea și se freca de picioarele lui Niell.

— Vrei să vezi ce-am făcut prin casă săptămîna aceasta, sau vrei mai întîi ceva de băut ? întrebă Margo. N-am îndrăznit să pun sufleul în cuptor pînă nu ți-am văzut ochii. Va lua o oră pînă va crește.

— Hai să vedem ce-a pregătit bucătarul. Niell intră în sufragerie și privi în jur. Ai fost ocupată de-a binelea.

Se plimbă prin camerele de la parter, iar Margo îl urmă fericită că admiră schimbările gîndite de ea.

— Tapetul s-a aranjat ușor după ce-am curățat pereții, zise. Nu-i așa că podeaua e grozavă ? I-am dat cu ceară azi-dimineață.

Se aplecă să-și plimbe degetele pe suprafața strălucitoare, o mișcare supla pe care Niell o găsi cu adevărat provocatoare. Se părea că nu numai sufleul era în creștere, descoperi el cu un aer prefăcut.

— Poate c-o să beau ceva la urma urmei, rosti cu voce tare.

Avea bere și vin. Niell optă pentru bere și se așeză pe unul dintre scaunele bine tapisate.

— E cam rece afară deși e mai, remarcă Margo. Am impresia că toate casele vechi nu se încălzesc prea ușor.

Căldura unui trup era cel mai bun... Niell își stăpîni mintea, care i-o luase razna, punîndu-se în siguranță. Aceasta era o sărbătorire, nu o întîlnire amoroasă, își reaminti.

— Ce s-a întîmplat cu prietenii noștri inamici ? întrebă. De ce n-au putut veni ?

— Treburi. Nao s-a dus să întîlnească un client al șefului ei, iar Zach a fost lăsat în aer. Unul dintre muncitorii lui nu

s-a ridicat pînă la standardele dorite — pe care le atingi cam greu, după cum știi. Zach e un perfecționist.

— Poate c-ar trebui să fie mai flexibil, sugeră Niell. Nu vreau să-l critic pe tip, însă, după cum am observat cînd am lucrat împreună pentru casă, ține ca totul să fie făcut așa cum vrea el. E un bun om de afaceri ?

— Nu prea. Odată, cînd munceam pentru el, m-a rugat să-l ajut să-și facă un bilanț al cheltuielilor. Nici nu mi-a venit să cred văzînd ce dezordine era în acte. Se pare că-și face bilanțul numai o dată pe lună și nu-i prea exact în calcule.

— Nu are contabil ?

Margo dădu negativ din cap.

— A avut, dar nu s-au înțeles. Contabilul a propus niște lucruri pe care Zach le-a considerat necinstite, așa că a spus că n-are nevoie de un escroc care să lucreze pentru el.

Niell se crispă.

— Mă mir că încă mai e-n afaceri.

— Păi, unul dintre motive este că Zach se *pricepe* la ce face și știe cum să procedeze. Este expert în montarea gardurilor, a teraselor și în ridicarea zidurilor de piatră. Și, bineînțeles, în dulgherie. Cînd se-apucă de-o treabă, o duce la capăt cu bine.

Ochii lui Margo străluceau de entuziasm în vreme ce continuă să-și laude prietenul.

— Odată, un client a vrut o piscină cu margini exterioare din marmură adusă din diverse colțuri ale țării. Era o comandă exagerată, însă Zach a făcut rost de marmură și-a construit piscina atît de frumos, încît toți s-au minunat ! E un meșter de calitate care înțelege ideile celorlalți și le îmbunătățește.

Deși îi admira loialitatea, Niell nu prea era sigur că-i de acord cu părerea ei. Avea încredere în judecata ei, deoarece el nu știa mai nimic despre peisaje sau design. Dar, în același timp, putea să vadă cu propriii lui ochi că Zach nu era genul de om care să-și modifice planurile sau să se împace cu diverse

lovituri. Atitudinea lui repezită, tranșantă nu-l prea făcea plăcut clienților.

— Cum se va adapta la Sanders și Compania ? se întrebă el cu voce tare.

— Va încheia contractele de muncă și va avea o parte din profiturile firmei. Din păcate, am fost nevoiți să-i concediem asistentul din cauza situației financiare.

Margo văzu neîncrederea de pe fața lui Niell și se apără.

— Zach e un bun meseriaș și mi-e prieten.

Afacerile și prietenia n-ar trebui să se amestece. Vechiul proverb îi trecuse lui Niell prin minte cînd întrebă :

— Ți-a fost șef. Nu refuză acum să lucreze pentru tine ?

Problema aceasta o discutase cu Zach.

— Nu cred că-i ceva în neregulă. Ne respectăm și ne simpatizăm, Niell. Ne înțelegem în problemele importante, chiar dacă există și deosebiri între noi.

Niell încuviință din cap.

— Ce-ai spus despre felul în care se poartă cu ceilalți ? Chiar tu ziceai că impune standarde deosebit de înalte.

— O fi Zach încăpățînat, însă are inimă bună. Vocea lui Margo se tulbură în timp ce adăugă : Cei care-l cunosc știu că sub înfățișarea nesuferită se ascunde un om bun ca pîinea caldă.

Totuși, nu-i răspunsese la întrebare.

— De cînd mă ocup de Sanders și Compania, am întreprins niște cercetări în problema peisajelor, insistă Niell. Trebuie să-ți spun că mă îngrijorează ce-am aflat. Afacerea Alloway pierde bani cînd unele dintre firmele locale au înregistrat o creștere de profit de-a lungul anilor.

Margo se simți și mai tulburată. Dacă un om se definea prin realizările lui, atunci trebuia să fie de acord că prietenul ei nu prea avea ce să arate după ani de muncă.

După standardele lui Niell, Zach era un ratat. Acest gînd o determină pe Margo să treacă în defensivă.

— Uite, toți sîntem persoane diferite. Tu și Zach sînteți... ei, vorbim aici verzi și uscate.

Îl văzu cum își ridică sprîncenele în semn de întrebare și continuă :

— Tu însuți spuneai că țelul tău e să cîștigi, că cel mai important lucru pentru tine e să reușești.

— Și Alloway nu crede în reușite ?

— Pentru el contează munca însăși.

În vreme ce încerca să-și exprime sentimentele, Margo își dorea să fi avut ușurința lui Niell de a mînui cuvintele.

— Zach are capacitatea — ba nu, *nevoia* de a crea ceva frumos. E ca un artist, cu excepția faptului că uneltele lui sînt pietrele, plantele și copacii. Ar fi devenit designer de peisaje dacă i-ar fi surîs norocul, dar nu avea cu ce să plătească pentru o școlarizare formală.

Făcu o pauză ca să-l privească pe Niell. Oricum, expresia lui nu trăda nimic.

— Pentru el este important să ajute la crearea unor grădini și peisaje frumoase. Faptul că trăiește din ce-i place să facă e un lucru minunat. Nu-i prost, Niell, în nici un caz. În relațiile cu ceilalți le cere să fie sinceri și cinstiți. Îl înțeleg pe Zach, adăugă Margo serioasă, pentru că și eu simt așa. Din cauza aceasta sînt sigură că vom forma o echipă bună.

Avînd ani de experiență în negocieri, Niell înțelese că era timpul să dea înapoi. Scoase un pachet din buzunar și întrebă :

— Ai chef să te uiți la niște fotografii ? Mi-am adus, în sfîrșit, aminte să iau pozele făcute la Villa d'Este.

Atenția fiindu-i distrasă, Margo se așeză pe podea, cu picioarele încrucișate. Întinse pozele în fața ei și începu să se delecteze cu ele.

Niell se așeză lîngă ea și în primele clipe Margo îi simți prezența cînd el îi oferi explicații despre fotografiile făcute în orașul aflat la est de Roma. După aceea, concentrarea i se îndreptă în altă parte și începu să privească, total absorbită, pozele cu fîntîni și copaci minunați.

— Chiparoșii aceștia au fost plantați de cardinalul d'Este cu aproape trei sute de ani în urmă, murmură ea. Incredibil de frumos ! Ce forme pure au !

Și formele ei erau pure, dar Niell nu era prea sigur cît de curate sînt gîndurile lui. Stăteau așa aproape unul de altul încît și cele mai neînsemnate mișcări ale ei făceau să plutească pînă la el parfumul de boboc înflorit.

— Am vrut să-ți aduc flori în seara aceasta, spuse. Îmi pare rău că n-am făcut-o.

Margo nici măcar nu-l auzi.

— Aici e palatul, continuă ea cu voce fermecată. Ez avea acasă o carte despre grădinile din perioada Renașterii și-am impresia că toată partea cu Villa d'Este mi s-a întipărit în memorie.

— Uite, aici e scara centrală care duce de la palat la Fîntîna Dragonilor. Pe vremuri apa curgea cu așa presiune, încît ți se părea că auzi bubuituri de tun.

Ea își schimbă poziția, iar umerii li se ciocniră ușor. Părul ei mătăsos îi mîngîie obrazul. Niell își dădu seama că strîngea cu putere în mînă cutia cu bere.

Ori se potolea, ori o lua în brațe.

— Cardinalul făcea niște șmecherii cam urîte cu apa, zise Niell. Găsești „surprize" peste tot pe-acolo. Fîntînile se deschid dintr-o dată și-ți fac o baie cînd nici nu te aștepți. M-a prins și pe mine de cîteva ori. În mintea lui Margo apăru imediat o imagine cu Niell prins într-o curgere argintie de apă. Părul întunecat i-ar fi descoperit ochii, și hainele ar fi atîrnat pe el, dezvăluind mușchii tari ai trupului.

Chiar acum acel trup era lîngă al ei. Fusese prea nerăbdătoare să vadă pozele, iar acum își dădea seama că stătea atît de aproape de el, încît li se atingeau genunchii. Margo privi în sus și observă că el nu se uita deloc la fotografii.

O privea pe *ea*. Ochii săi cenușii ca fumul aveau o expresie pe care n-o mai văzuse niciodată. Margo simți că înlemnește cu totul.

În acea clipă soneria cuptorului se declanșă. Salvată în ultimul moment ! Făcu un efort să se ridice și să meargă în bucătărie. Doar cînd ajunse acolo începu să gîndească limpede.

Inima îi bubuia în piept de parcă ar fi alergat un kilometru, iar mîinile îi tremurau în mod inadmisibil. Margo își aminti ce-i spusese lui Naomi. Faptul că apropierea de Niell îi provoca senzația unor străfulgerări calde nu trebuia să se amestece cu realitatea. *Lumi diferite,* își reaminti cu asprime.

— E timpul să scot sufleul, strigă peste umăr. Niell, vrei să aprinzi lumînările și să torni vinul ? Trebuie să mîncăm șmecheria asta înainte să se dezumfle.

— Sigur că da. Trebuia să se stăpînească dacă nu voia să înceapă să se poarte ca un adolescent înnebunit de simțuri. Se uită la ceas și se hotărî să stea pînă după cafea. Poate că la urma urmei ar fi în stare să studieze în seara aceasta hîrtiile Companiei Herris.

Se auzi o bubuitură, urmată de un țipăt dezamăgit.

— O, nu, se plîngea Margo.

— Ce-i ? Ce s-a întîmplat ? Niell se repezi în bucătărie și văzu că ușa cuptorului se desprinsese din balamale și zăcea pe podea.

— Porcăria asta s-a rupt cînd am deschis ușa, exclamă ea. Mi s-a rupt în mînă.

— Închide cuptorul.

Niell luă două cîrpe de vase, ridică ușa cuptorului și se duse spre ieșirea din bucătărie. Ușa se înțepenise ca de obicei, iar Margo fu nevoită s-o zgîlțîie și să tragă de ea pînă se deschise.

— Cum a ieșit sufleul ?

— Uimitor de bine, nu s-a lăsat — încă, răspunse Margo. Respira greu, mîinile aproape îi tremurau, iar Niell observă cum face eforturi să se stăpînească.

Îi cuprinse umerii cu brațul.

— E-n regulă, zise, nu s-a stricat nimic. Cuptorul ăsta era foarte vechi, aproape preistoric. Oricum, trebuia să-ți cumperi altul în curînd.

Ea aruncă o privire temătoare la cuptorul fără ușă, se întrebă cum naiba își va permite să ia unul nou, apoi îndepărtă gîndul îngrijorător, în vreme ce ducea sufleul pe masa din sufragerie.

— Chestia asta începe să se lase. Mai bine s-o mîncăm înainte...

Margo se opri brusc în cadrul ușii, făcîndu-l pe Niell să se ciocnească de ea. În acea clipă izbucni o flacără, se auzi un mieunat înnebunit, iar Trafalgar sări de pe masă, repezindu-se în sus pe scări.

— Afurisită pisică, țipă Margo. A umblat la o lumînare !

Niell văzu peste capul fetei că una dintre lumînări căzuse și aprinsese fața de masă. Trecu pe lîngă Margo căutînd ceva cu care să stingă focul. Nu găsi nimic în afară de haina lui. În timp ce stingea flăcările, un pahar cu vin se răsturnă și băutura se scurse în foc. Acesta sfîrîi și se stinse.

Margo se holbă îngrozită la ruinele cinei. Pîinea se înmuiase, salata, farfuriile și mușamaua înotau în lichidul roșu ca sîngele care se scurgea pe jos. Privind cînd la întreaga dezordine, cînd la sufleul care descreștea încet în mîinile ei, își dădu seama că va începe să plîngă. Totuși, simțul umorului triumfă.

O să izbucnească în plîns ? Niell o privi îngrijorat și văzu că rîde.

— Trebuia să fi făcut pui flambat, chicoti Margo.

— Sau clătite, zise el cu o expresie de nepătruns.

Ea puse sufleul dezumflat pe masa deranjată și se lăsă într-un fotoliu. Niell se sprijini de spătarul altuia în timp ce hohoteau de rîs.

— Ce față aveai cînd ai văzut ce s-a întîmplat...

— Cum stingeai focul cu haina...

Hohoteau atît de tare, încît Trafalgar, care se apropiase de locul crimei și se refugiase în cutia de lemn, se holba la ei cu ochii săi mari, albaștri.

— Ieși de acolo, arătare, rosti șuierat Margo. N-am să te cert. Îmi pare rău, Niell. Cina nu se poate mînca. Haina ta e cumva arsă toată ?

Pe spatele hainei era o arsură uriașă.

— Îmi pare *așa* de rău, oftă ea. O să-ți iau alta.

— Nici să nu îndrăznești s-o atingi. E o dovadă c-am fost o dată pompier. Niell o aruncă în timp ce continuă : Uite, o să te ajut să cureți totul mai tîrziu. Ceva îmi spune că acum avem amîndoi nevoie să bem ceva, așa că hai să căutăm un restaurant.

Margo își șterse ochii.

— Am o idee mai bună. Sufleul e dus, macaroanele-s înghețate, dar am copt două pîini, deci, le avem pe ele și, în plus, bere, brînză și fructe. Vom face un picnic.

— În toiul nopții ?

Din felul în care o privea, îți dădeai seama că o credea smintită.

— Nu-i toiul nopții. E șapte și jumătate și-i lună plină.

— Nu c-aș zice... Dar Margo luase un coș de pe frigider și aranja în el un șervet de ceai, curat.

— Uite pîinea, zise ea.

Niell luă pîinea, clătinînd din cap.

— Ce trebuie să fac cu asta ?

— S-o pui în coș. Ia o banană și-o mandarină. Îți plac strugurii ?

— Da. Ia ascultă, Margo, sîntem în mai. Aici în Berkshires nu se încălzește pînă în august.

— Cartofii prăjiți, continuă ea fără să-l bage în seamă. Și maioneza — ba nu, n-am maioneză, așa că ne vom descurca fără. Și — la naiba ! Brînza are o pată de mucegai.

El se uită peste umăr ca să studieze, plin de îndoială, brînza.

— Arată ca și chestia aia din care se face penicilina.

Ignorîndu-l, Margo tăie partea stricată și îi dădu brînza.

— Mai avem nevoie...

Se întrerupse, pentru că, vrînd să se întoarcă, se ciocnise de Niell. Corpul său tare se lipise de-al ei, făcînd-o să simtă cum i se ating sînii de pieptul lui. Se trase înapoi repede, însă nu destul de rapid. Avea impresia că fusese înconjurată și asediată.

Trupul ei trădător se bucura de această invazie. Prin vene îi circulau fiori înceți, calzi, iar inima reîncepuse să-i bată cu putere.

— De ce altceva mai avem nevoie ? se forță să-ntrebe.

Niell știa de ce avea *el* nevoie. Acesta era necazul. Simțea cum îl doare corpul din pricina dorinței.

Se străduí să se calmeze. Chiar dacă ar fi crezut în întîlnirile întîmplătoare — pe care nu le mai gustase de cînd era adolescent — acum nu era momentul potrivit. Se uită la cuptorul deschis, la rămășițele sufleului și îl simți pe Traffy frecîndu-i-se de picior în chip de scuză. Categoric că nu era nici timpul, nici locul pentru dragoste.

— Șervețele, spuse Margo aproape disperată. Creierul nu-i mai funcționa. Șervețele și, ah, sare. Neapărat sare.

Nu obișnuiau cei din Orientul Mijlociu să împartă pîinea și sarea cu dușmanul în chip de legămînt împotriva trădării ? Problema era, se gîndea Margo, că ea era propriul ei dușman.

Trebuia să uite atingerea lui Niell — și asta repede.

— Mă duc să iau o pătură pe care să stăm, adăugă.

Pe cînd ieșea aproape fugind din bucătărie, Niell îl privi furios pe Traffy.

— Vezi ce-ai făcut ? îl întrebă. Pisoiul închise ochii și i se frecă de picior. Crezi că ești drăguț, nu-i așa ? Ai grijă, amice. Am văzut pisici jupuite și pentru o vină mai mică.

Margo se întoarse cu pătura.

— Ești gata ?

— Gata și-aștept. De ce iei radioul ?

— Ca să avem muzică, bineînțeles. Nu poți să faci picnic fără muzică. Margo se simțea mîndră și stăpînă pe sine. Nu-ți face griji. Mă pricep la așa ceva. Bunicii mei...

— Precis se duceau la picnic în fiecare zi și dansau sub clar de lună în mai.

Vocea lui suna resemnată în timp ce luă coșul și-o urmă pe Margo, care coborî scările verandei din spate împiedicîndu-se aproape de ușa cuptorului.

— Ai grijă. Și aș putea întreba unde mergem ? Nu văd la un pas în...

Se întrerupse cînd luna ieși din spatele norilor. Transformarea fu bruscă și completă. Pămîntul argintiu deveni un loc misterios, fermecat.

— Ți-am zis că e lună, rosti Margo cu o voce plină de admirație. Nu-i așa că-i incredibil ?

Incredibil nu era cuvîntul potrivit, se gîndi el. Terenul sterp părea incandescent, tufișurile licăreau în lumină. Fîntîna, cu partea mucegăită ascunsă în întuneric, părea gata să arunce în sus o cascadă de apă. Chiar și straturile neplantate cu flori aveau o urmă de frumusețe.

Margo îl conduse în spate, unde se afla cadranul solar.

— Grădina de trandafiri e locul meu favorit. Vezi ? Trandafirii domnișoarei Lattimer înfloresc.

Parfumul lor plana ușor în aerul răcoros al nopții de mai. Niell își agăță cămașa într-un spin și se eliberă ca s-o ajute pe Margo să despacheteze pătura și s-o întindă.

— Locul are atmosferă, recunoscu el.

— Acum nu mai avem nevoie decît de muzică bună.

Margo deschise radioul la un post cu muzică veche și un cîntec al formației Beatles inundă încet grădina.

— Ia să vedem. E un picnic sau nu ?

Se apucă să așeze pîinea, brînza și fructele. Niell desfăcu cutiile cu bere.

— Ai dreptate, recunoscu. A fost o idee bună. Pentru casa Lattimer !

Ciocniră cutiile, înghițiră niște bere și se puseră pe mîncat. Niell nu-și dăduse seama că-i e foame decît cînd gustă hrana simplă.

— Din cauza aerului proaspăt, îi spuse Margo. Picnicurile îmi fac mereu poftă de mîncare. Casa bunicilor este pe un deal care dă spre o vale cu pini și lemn de trandafir, iar dealul este învăluit de tot soiul de culori pe vremea asta. Ez zice că natura e galeria de artă a omului sărac. În vocea fetei se simțea un început de melancolie.

— De ce-ai plecat din Virginia de Vest ? o întrebă el curios.

— Vrei să zici că mi-e dor de bunicii mei ? Ei m-au crescut, după cum ți-am spus, și sînt singura mea familie. Margo își cuprinse genunchii cu mîinile și se lăsă pe spate, cu fața ridicată spre lumina lunii. Problema e că doream să mă specializez în design de peisaje la școala din Rhode Island și voiam să lucrez în Noua Anglie. E aici un sentiment al istoriei care te inspiră.

Mirosul trandafirilor ajunsese pînă la ei ca un nor de parfum discret.

— Mă bucur că domnișoara Lattimer a plantat așa mulți trandafiri, continuă Margo. Mă simt ca acasă, în Virginia, cînd le simt parfumul.

— Așa cum mă impresionează pe mine mirosul mării, mărturisi Niell.

— Ai crescut lîngă ocean ?

— Nu, dar vara mergeam cu bunicul la Harwich. O umbră de zîmbet îi rămăsese pe buze. Îmi petreceam zilele pe plajă, studiind stîncile. Îmi amintesc cum copiii din vecinătate își aveau fiecare bolovanii lor pînă cînd am pus eu capăt războiului stîncilor.

— Cum ai făcut asta ? îl întrebă intrigată.

— Mi-a venit ideea să fac un acord cu ceilalți, arătînd fiecăruia care stîncă îi aparține. M-a ajutat bunicul să-l redactez. Era amuzat — și încîntat.

— Îmi închipui, aprobă Margo. Ai folosit rațiunea în loc de violență.

— Nu violența mă deranja atît de mult, explică el. Vezi tu, era acolo o anumită stîncă, favorita mea, și-o doream pentru mine.

Margo nu mai trebui să-l întrebe dacă o obținuse. Știa că da.

— Deci, concluzionă ea, ai cîștigat războiul stîncilor.

Niell vru s-o aprobe încuviințînd din cap, însă, cînd se întoarse s-o privească, uită ce-avea de gînd să spună. Nu putea să se gîndească decît cît de frumoasă era Margo în lumina lunii.

Stația de muzică veche transmitea o melodie sentimentală, care se adăuga zăpăcelii generale resimțită de el. Niell simțea cum i se întărește ceva în piept. Trebuia să facă ceva — orice — pentru a rupe vraja țesută în acel loc, de muzică și lumina lunii.

Se trase înapoi și fu imediat învăluit de parfumul blînd și pătrunzător al trandafirilor. Fără să se gîndească prea mult la ce făcea, culese floarea cea mai apropiată.

— De ce ? întrebă Margo în vreme ce el se întinse și-i puse floarea după ureche.

— Nu ți-am adus flori în seara asta, îi reaminti el.

Vocea îi suna ciudat, răgușit. Margo îl privi în față și văzu acolo ceva care o făcu să-și țină răsuflarea. *Stăpînește-te, femeie,* se certă ea.

— Ai avut dreptate în legătură cu vremea din Noua Anglie, zise cu voce tare. E momentul să terminăm picnicul. Mai ales că trebuie să conduci tot drumul pînă la Boston.

—Cred că da, recunoscu el.

Dar nici unul nu se mișcă. Luna se furișă în spatele unui nor, lăsînd drum liber întunericului enigmatic. Margo simți cum mîna lui Niell îi atinge obrazul în întuneric.

Gestul acesta fără cuvinte o aduse la capătul puterilor. Ca și cînd ar fi făcut cel mai firesc lucru din lume, se lăsă în brațele lui, ridicîndu-și buzele spre el.

CINCI

Cel mai delicat sărut, dar nu dură decît o clipă. În acel moment emoționant Margo află totul despre Niell — parfumul său, suprafața moale, dar și aspră a obrazului, gustul buzelor lui ferme.

În prospețimea parfumului de trandafiri ea distinse mirosul discret al coloniei lui. Mintea i se zăpăci complet, iar rațiunea nu avu nici o șansă de-a rezista în fața acestui asalt insidios. Închise ochii, așteptînd s-o sărute din nou.

În următorul sărut nu mai fu nimic delicat. Forța lui o smulse din timp și spațiu, așa că toate limitele cunoscute ale lumii ei începură să dispară. Senzații asemănătoare cu niște cutremure ușoare îi trimiteau unde de șoc prin tot trupul, în vreme ce vîrfurile limbilor li se atingeau, iar răsuflarea li se îngemăna.

Margo își dădu seama cu mintea încețoșată că-și dorise toată seara să-l sărute pe Niell. N-avea nici un rost să-și mai pună gîndurile în ordine. Trebuia să ajungă în brațele lui așa cum și lumea trebuia să-și urmeze cursul.

Niell îi simți corpul suplu cuibărindu-se mai aproape. I se potrivea perfect în brațe de parcă ar fi fost menită pentru așa ceva. Îi simți pielea moale și caldă lîngă obrazul său, iar gura ei... Își închipuise care ar putea fi gustul acelei guri. Acum își dădea seama că realitatea întrecuse imaginația.

O trase mai aproape. Gura lui o provoca pe-a ei, limba îi explora colțurile buzelor. Gura ei moale avea gust de măr.

O mai sărutaseră și alții, dar niciodată nu fusese așa. Nimic din experiența ei trecută nu o pregătise pentru a rezista la intensitatea afectivă și la siguranța cutezătoare a săruturilor lui. Buzele și limba o mîngîiau, invitînd-o să se bucure de delicii nevisate. Se părea că de-abia acum Niell știa exact ce dorea și ce intenționa să cîștige.

Gîndul i se furișă în minte. Vru să-l îndepărteze, dar nu reuși. Plăcerea nebună a clipei se potoli și instinctiv încercă s-o prelungească strîngîndu-l în brațe.

— Margo.

Îi murmură numele chiar lîngă gura ei, încît îl auzi pe jumătate, iar pe jumătate îi simți mîngîierea. Îi atingea ușor părul, conturîndu-i liniile netede ale gîtului. Cînd degetele îi ajunseră la decolteul în formă de V al bluzei, efectul fu atît de intens erotic, încît Margo se pomeni că tremură.

— Ți-e frig ? Se îndepărtă puțin de ea, și ea văzu cum lumina lunii îi făcea ochii să pară argintii și-i contura liniile ferme ale feței.

Nu-i era frig. Avea impresia că toate extremitățile nervilor îi luaseră foc. Îl cuprinse cu brațele după gît și-i căută buzele.

De această dată, sărutul îi invada întreaga ființă. Se simțea ca și cînd ar fi plutit într-o zonă fără gravitație. Nu mai știa ce se întîmplă cu ea, dar respira cu aerul plămînilor lui în vreme ce mîinile bărbatului îi alunecau pe față, mîngîindu-i obrazul, gîtul, și apoi, mai jos, umerii și brațele. Cu o senzualitate incredibilă, vîrfurile degetelor lui îi atingeau degetele, alintîndu-le ușor, mîngîindu-i palmele delicate.

Sîngele păru că-i fierbe în vene cînd Niell o sărută pe gît, apoi se aplecă să-și pună gura pe șanțul dintre sîni, exact unde era dezvăluit de bluză. Margo se cutremură cînd el se aplecă mai mult, atingîndu-i cu buzele sfîrcurile sînilor acoperiți de sutien.

Buzele lui le regăsiră pe ale ei, iar mîinile-i urmară drumul parcurs anterior de buze. Foarte blînd, ca și cînd nici n-ar fi atins-o, îi mîngîie sînii. Vîrfurile limbilor li se întîlniră, și Margo își arcui spatele, încercînd să se apropie mai tare de acea alintare diafană.

Mîna lui îi mai atinse sînii o dată. Și încă o dată. Margo scoase un geamăt ușor. Îi dorea atingerea. Îl dorea... pe el.

Oare spusese deja aceste cuvinte sau nu erau decît ecourile furtunii care se zbătea în ea ? Nu știa, dar se părea că Niell o auzise, oricum. Încă sărutînd-o, îi scoase bluza de bumbac din blugi. O legănă în brațe în timp ce vîrfurile degetelor sale sensibile îi mîngîiau pielea goală a spatelui.

— Ești delicată și ai un gust dulce, îi șopti pe buzele ei. Ca mierea și catifeaua.

Degete reci pe pielea încălzită. Margo tremura de dorință. Sărutînd-o mereu, o lăsă în jos, pînă o întinse pe pătură. Buzele îi părăsiră gura pentru a urma drumul mîinilor și ea simți atingerea aspră a obrazului lui pe pîntec, apoi buzele îi mîngîiară curba sînilor încă acoperiți. Sărutările fierbinți îi alintau mereu contururile sînilor.

Sunetele pe care ea le scotea îl înnebuneau. Își dorise și alte lucruri în viața lui, dar nevoia de a o dezbrăca pe Margo și de-a face dragoste cu ea depășea cu mult pe toate celelalte. Voia s-o iubească aici, acum, sub lumina zdrențuită a lunii. Voia s-o iubească toată noaptea, pînă dimineața...

Dimineața.

Cuvîntul avea o nuanță de avertisment. Nu-i păsa. Încercă să-l alunge, lăsîndu-și buzele să preamărească finețea pielii lui Margo.

Gîndul acesta stîrni un altul, îngropat adînc sub straturi de dorință. Niell își aminti confuz că dimineață avea să se-ntîmple ceva. Ceva important.

Trebuia să prindă avionul.

Cu toate că încercă să alunge ideea, aceasta își făcu loc inexorabil în mintea lui. Pînă la Boston erau cel puțin trei

ore de condus. Dacă ar fi făcut dragoste cu Margo, n-ar mai fi vrut să plece.

Fata îl simți depărtîndu-se de ea, iar trupul ei începu să protesteze. Totuși, rațiunea și logica îi reveniră și-o întreba, dacă nu cumva își ieșise din minți.

Veranda din spate a familiei Amberly dădea spre grădina ei de trandafiri. Dacă ieșeau și se uitau aici... Gîndul o făcu să reacționeze imediat. Se rostogoli departe de Niell, băgîndu-și bluza în pantaloni.

Luna călătoare se retrase în spatele norilor în acel moment, așa că nu-i putu vedea fața lui Niell. Un lucru bun, deoarece îi ardeau obrajii și o făceau să arate în lumina lunii ca o adolescentă prinsă că face dragoste într-o mașină pe locul din spate. Nebunia era că nu s-ar fi dat înapoi să continue. Își simțea trupul ca o coardă de chitară care vibra incontrolabil și încă-și dorea din toată inima să facă dragoste cu Niell. Auzea respirația grea a bărbatului în întunericul parfumat, iar zgomotul acesta o atrăgea ca un magnet. Trebuia să zică ceva — orice — ca să rupă vraja, dar cuvintele nu-i veneau.

— Te simți bine ? o întrebă Niell.

Vocea îi sună sacadat, ca și respirația.

— Drumul ăsta blestemat, oftă el.

Margo înghiți greu.

— Știu. Ascultă, totul e în regulă. Cred că-i adevărat ce spun unii despre lumina lunii și despre trandafiri.

Îl înduioșa tremurul ușor din vocea fetei. Își dorea s-o ia înapoi în brațe și s-o sărute pînă îi dispărea agitația. În adîncul sufletului blestema Compania Herris și negocierile care-l chemau la Londra.

Totuși, nu putea pierde avionul. Milioane de dolari depindeau de rezultatul călătoriei.

Nu-și dădu seama că rostise aceste cuvinte pînă nu o auzi pe Margo spunînd :

— N-am știut că s-a făcut așa tîrziu. Închise radioul, se lăsă în genunchi și începu să pună lucrurile în coș. Ar fi bine să mergem, Niell.

Încercă să vorbească vioi și vesel, dar vocea avea o nuanță de necaz. *Nu te scuza niciodată, nu da niciodată explicații:* motto-ul care fusese al tatălui și al bunicului lui îi veni în minte lui Niell în vreme ce-o privea pe Margo la lumina lunii.

— Mai degrabă aș sta aici cu tine, îi spuse el.

Vorbea sincer și vocea lui îi trezi din nou nebunia din vene. Margo nu răspunse. N-avu curaj.

Dacă va mai sta acolo, nu va mai vrea să plece. Niell își înfrînse tentația, ridicîndu-se în picioare. Margo urmări mișcarea aceea suplă, ușoară și-l invidie. Ea se simțea de parcă i se scursese toată vlaga din oase.

— Aș vrea să nu plec, continuă el.

Atunci nu pleca, dorea Margo să zică. O prostie, el îi întindea deja mîna ca s-o ajute să se ridice.

Strînsoarea mîinii sale era puternică, tandră. Îi amintea de atingerea mîngîietoare a gurii lui și amintirea îi zgudui controlul încă nesigur. Tot mai simțea căldura fluidă a dorinței de-abia trezite și inima începu să-i bată nebunește.

— Îmi închipui că drumul la Londra este foarte important, reuși ea să articuleze.

Ținînd-o încă de mînă, el încuviință din cap. Era o ușurare să vorbească despre muncă.

— Din mai multe privințe. Fuziunea dintre Compania Herris și frații Pruitt va crea un mare număr de locuri de muncă atît în Manchester, în Anglia, cît și aici în regiunea noastră de nord.

— Pînă acum sună bine.

— Problema e că Alexander Herris — fondatorul și președintele firmei din Londra — s-a îmbolnăvit și trebuie să ducem negocierile cu fratele lui mai mic, vicepreședintele. Omul nu-i prea sigur de sine și din cauza asta e greu să tratezi cu el.

După sunetul vocii lui, își dădea seama că mintea i se îndepărtase deja. Cu toate că-i ținea încă mîna, Margo nu se mai simțea legată de el. Nici nu observă cînd fata își retrase degetele din strînsoarea lui.

— Ne-ar prinde bine niște slujbe în zona aceasta, zise ea. Sper să reușești.

— Vreau !

Îi luă coșul de picnic în vreme ce vorbea, și Margo văzu la lumina lunii că fața îi era hotărîtă. Apoi Niell adăugă :

— O să încerc să te sun de la Londra, dar s-ar putea să fiu la negocieri tot timpul și mai este și schimbarea de fus orar. Dacă nu reușesc să te prind la telefon, o să luăm legătura peste cîteva săptămîni, după ce mă întorc.

— Sînt sigură că totul va fi în regulă, răspunse ea. Consilierii nu-și vor lua cuvîntul înapoi, iar vecinii s-au potolit chiar dacă familiile Amberly și Sheridan încă mai mîrîie un pic.

Nu asta dorise el să i se spună, dar, într-un fel, era bucuros că Margo îndreptase conversația spre un subiect mai sigur.

O ajută să ducă resturile de la picnic înapoi în casă și se oferi să-i dea o mînă de ajutor ca să facă curățenie. Dar era tîrziu, și era evident că el de-abia aștepta să plece, așa că ea îi spuse că se va descurca singură.

După ce Niell plecă cu BMW-ul lui, Margo deschise iar radioul și se duse veselă în sufragerie unde strînse mușamaua de pe masă și începu să ducă la bucătărie farfuriile și argintăria.

Nu prea putea să-și dea seama dacă se bucura sau îi părea rău că seara se terminase așa. Nu era sigură *cum* dorea să se fi terminat. După cum bine știa Margo, necazul era că nu avea niște răspunsuri clare.

Știa ce *s-ar fi* întîmplat dacă Niell nu prindea zborul de dimineață. Acum nu opusese nici cea mai mică rezistență în brațele lui. Acesta era efectul pe care-l avea el asupra ei. Și dacă ar fi făcut dragoste...

Postul cu muzică veche îi cînta despre o seară fermecată. Seara aceasta fusese aproape perfectă, după cîte își dădea seama Margo, și s-ar fi terminat cu dragoste. În fond, erau amîndoi adulți, nu-i așa? Intraseră în această legătură cu ochii deschiși — orice ar fi însemnat ea. Ar fi fost minunat dacă ar fi făcut dragoste. Incredibil. Fusese o dorință furtunoasă. Margo respiră adînc, cu părere de rău.

După aceea, însă, ar fi venit dimineața. Dimineața de după, se gîndea ea cu voce tare, și Lady Hamilton, care se aventurase iar la parter, i se frecă timid de glezne. Margo se aplecă și o mîngîie pe urechi.

— Tu și Lordul Nelson sînteți diferiți și, totuși, trăiți fericiți împreună. Știai că ești norocoasă?

Și aceasta, din cauză că pisicile nu au de-a face cu probleme de genul amănuntelor care împart un conflict în priorități și obiective. Margo își aminti cum îl apreciază Niell pe Zach ca om de afaceri. Problema era că el nu observase decît o mică fațetă a lui Zach. Nu văzuse, sau nu putea să vadă întreaga imagine, așa cum făcea ea.

Oricît de mult s-ar fi simțit atrași unul de altul, gîndeau în mod cu totul diferit. Margo știa că și ea era în stare să aibă o opinie. După cum spunea Ez adesea, focul și apa nu se amestecă.

Înăbușindu-și un suspin, se ridică și începu să pună vasele în chiuvetă. Destul cu prostiile astea, își spuse. Se făcuse tîrziu, era obosită și, cu toate că munca ei nu era atît de importantă ca a lui, o va aștepta oricum a doua zi dimineața.

Begonii, gladiole, crăițe... Margo le murmura numele pe cînd scotea din camionetă o altă cutie de carton cu răsaduri. Se simțea ca un general victorios care se întoarce din război, pentru că tocmai făcuse o afacere cu Theo Renfrew, proprietarul unei grădinițe de la periferia orașului.

Dimineață se dusese acolo cu mașina, îi explicase că era designer de peisaje și începuse de curînd să restaureze casa Lattimer, care va arăta foarte bine într-o bună zi, și că

Sanders și Compania va încheia, fără îndoială, un mare număr de contracte în zonă.

— În schimbul unor rate pentru plante și celelalte lucruri de care am nevoie, voi veni la dumneavoastră să-mi fac toată aprovizionarea.

Theo Renfrew își supsese obrazul.

— Am auzit de tine, îi zisese. Am auzit c-ai moștenit nenorocirea aia. Asta nu înseamnă și c-ai să primești contracte ca să lucrezi pentru cei de aici.

Se tocmiseră o vreme, tipul ezitase ca un adevărat negustor, dar Margo o ținuse pe a ei. În cele din urmă, au căzut de acord ca ea să-i proiecteze un eleșteu înconjurat de-o grădină cu pietre în fața grădiniței, iar în schimb a primit promisiunea lui Renfrew că-i va garanta vînzări en-gros care să includă diverse lucruri de calitate.

Privi în jur în timp ce căra pe alee spre casă ultimele cutii cu plante anuale. Muncise din greu toată săptămîna și acum fațada casei începuse să capete formă. Copacii fuseseră curățați, tufișurile tunse sau smulse din rădăcini, frecase fîntîna și replantase terenul cu iarbă. Venise vremea să pună semințe în grădina cu plante anuale care va mărgini poteca pînă la casă.

Niell ar fi fost mîndru de ea. „Nu, treci peste asta", își zise Margo hotărîtă. *Ea* era mîndră de ce făcuse.

De fapt, se gîndise prea mult la Niell Kier în ultima vreme, în parte pentru că Nao îi telefonase să-i spună că îi văzuse fotografia în paginile de afaceri ale ziarului *Boston Globe* împreună cu un articol lung în legătură cu faptul că fuziunea dintre Pruitt și Herris va asigura foarte multe locuri de muncă în industrie, în regiunea nordică.

Margo cumpărase ziarul pentru a citi articolul, apoi se pomenise că se uită la fotografia cretată încercînd să se convingă că nu o impresiona deloc.

Gîndurile îi fură întrerupte de o voce care o striga. Întorcîndu-se, o văzu pe doamna Sheridan venind pe alee. Chipul femeii era plin de cute de adîncă dezaprobare.

Ce mai era acum ? De cînd își dăduseră verdictul consilierii, doamna Sheridan fie o ignorase, fie îi aruncase priviri urîte.

— Domnișoară Sanders, aș vrea să vă reții o clipă. Președinta Clubului din Carlin făcea ca rugămintea să sune a ordin. Vino, te rog, cu mine.

Margo se săturase de ea.

— Sînt cam ocupată acum, protestă, dar vecina se afla deja la jumătatea drumului pe alee. Oftînd în sine, puse jos ultima cutie și o urmă.

Nu văzuse niciodată casa familiei Sheridan atît de aproape, iar acum observă că grădina semăna cu proprietarii ei. Tufișurile fuseseră curățate cu mare atenție și iarba arăta de parcă ar fi fost aranjată cu mîna. Cineva tăiase crengile uscate din copaci, pentru că Margo văzu o toporișcă proptită lîngă scările din față care duceau în casă.

— Problema mea, începu doamna Sheridan, fără nici o introducere, sînt acești rododendroni de lîngă scări. Fac muguri, dar nu înfloresc. Dacă tot am auzit că ești designer de peisaje, m-am gîndit c-ai putea ști care-i pricina.

Trebuia să fi ghicit că doamna Sheridan voia sfaturi pe gratis.

— Poate din cauză că sînt prea aproape de fundația casei, zise Margo. Încercați cu un îngrășămînt obișnuit și niște fier chelat. De regulă, au efect.

Se întoarse să plece înapoi în curte cînd doamna Sheridan o opri.

— Mai e și cornul acesta. *Nu vrea* să înflorească.

Numără pînă la zece, își aminti Margo. Bunica Beth spusese adesea că vecinii erau un soi de familie — dacă doreai liniște, trebuia să te împaci cu ei.

— Poate, zise cu voce tare, este din cauză că nu folosiți un îngrășămînt bun. Cel cu fosfat v-ar putea folosi în lunile iulie și august.

— *Am* încercat tot ce-mi spui.

Tonul doamnei Sheridan voia să spună : *Asta e tot ce-mi poți sugera ?*

— Fac grădinărie de cîțiva ani, domnișoară Sanders, și știu cînd să folosesc un îngrășămînt și cînd nu. Făcu o pauză pentru a adăuga cu răutate : Sînt *foarte* nemulțumită. Acest copac a fost un exemplar *extrem* de costisitor.

Margo se uită la corn. Privi și la toporișca de lîngă trepte.

— În cazul acesta, îi răspunse, mai e un singur lucru de făcut.

Doamna Sheridan tresări văzînd-o pe Margo cum se duce spre toporișcă, o ridică și se îndreaptă spre copac.

— *Ce faci ? !* exclamă ea.

Fără să-i răspundă, Margo însemnă un loc pe corn, la vreo jumătate de metru de pămînt, apoi lovi tare acel punct cu partea neascuțită a toporului.

Doamna Sheridan scoase un țipăt răgușit. Margo lovi din nou.

— Îi ajunge, zise veselă. Uneori, copacii mai au nevoie de-un șoc să-și vadă de treburile lor. Nu-i doare și dă rezultate. Tehnica asta se potrivește exemplarelor încăpățînate.

Zîmbi vecinei năucite, puse la loc toporișca și se întoarse acasă. Nu se mai simțise așa bine de cînd se mutase în Carlin.

Lucra din greu de vreo oră cînd fu iar întreruptă — de data aceasta de Emma Amberly.

— *Ea* ce-o mai vrea ? bombăni încet în timp ce silueta aceea colțuroasă și familiară venea țanțoșă prin gardul de cimișir care le despărțea proprietățile.

Doamna Amberly purta o salopetă de doc care o făcea să arate de parcă poza pentru *American Gothic,* iar fața colțuroasă era umbrită de un cozoroc galben. Privea critic la plantele anuale ale lui Margo, ținîndu-și fruntea încrețită.

— Bănuiesc că ai luat aceste cutii de la Theo Renfrew, din strada Hanlin ? o întrebă.

Margo aprobă din cap.

— Sigur că da.

— Trebuie să fi fost scumpe ca naiba, exclamă Emma Amberly. Prețurile lui sînt jignitoare. I-am spus că, dacă nu-și schimbă felul de a fi, mă aprovizionez din altă parte. Femeia trase aerul pe nas înainte de a întreba: Ce știi despre culturile colinare ?

Probabil că aceasta-i ziua sfaturilor gratuite.

— La ce vă gîndiți ? întrebă Margo precaută.

— E un deal în spatele casei noastre. Am început să-mi fac o grădină acolo, dar n-a ieșit cum trebuie, explică Emma. Plantele pe care le-am folosit — *hortensii* și *gardenii* — nu au dat rezultatele pe care contam. Totul a devenit așa de mizer, încît Evan s-a supărat pe mine. Făcu o pauză și adăugă: Dacă ai un minut liber, poate îmi dai un sfat.

Pentru a doua oară Margo puse jos răsadurile și se duse după vecina ei spre casa cea grozavă a familiei Amberly. Cînd le văzu terenul înțelese de ce fuseseră atît de supărați că domnișoarei Lattimer nu-i păsa de proprietatea ei.

Spre deosebire de proprietatea dichisită și curată a doamnei Sheridan, Emma Amberly plantase „o grădină albă", care era, într-adevăr, minunată. Se aflau acolo multe specii de trandafiri albi, elegant aranjați, și rîuri de bujori albi gata să îmbobocească. În spatele lor erau margarete, gladiole și lujeri de crini albi, hibrizi, gata și ei să îmbobocească.

— E minunat, se entuziasmă Margo.

Emma se mulțumi să fornăie. Margo nu era sigură dacă o dezaproba sau avea doar probleme cu sinusurile.

— Sper. Mi-am petrecut jumătate din viață smulgînd buruienile și aranjînd plantele, răspunse. Apoi adăugă: Dealul cu probleme e aici.

În spatele casei impresionante, foarte bine întreținută, se ridica un deal îngust și Margo înțelese imediat despre ce vorbea Emma Amberly. Grădina, pur și simplu, nu se încadra în împrejurimile delicate.

— Problema e că Evan n-a vrut de la bun început să fac aici o grădină, continuă Emma. Scoase un alt fornăit. Spune

că bine o să-mi facă cei de la Clubul Grădinarilor dac-o să rîdă pînă nu mai pot de ideea mea.

Intrigată de această problemă, Margo se plimbă pe deal. Deși îngust, nu era prea abrupt și se afla pe jumătate în umbră. În spate se întindea o pădurice de mesteceni și ienupăr, iar mai departe se ridica linia impozantă a muntelui Graylock.

Ce s-ar potrivi aici ? Margo se lăsă pe vine ca să pipăie solul, pe urmă își ridică privirea, scrutînd linia pădurii și-a muntelui. Își aminti de-o zi de primăvară acasă la Taylor, cînd se plimbase împreună cu Ez pe un deal umbros, înțesat cu flori sălbatice.

— De ce nu o grădină cu flori sălbatice ? sugeră. Pot să vă arăt ce vreau să zic dacă-mi dați hîrtie și creion.

După ce Emma îi aduse cele trebuincioase, Margo schiță la repezeală imaginea pe care-o gîndise.

— Ați putea folosi pădurea drept hotar și-ați putea face o alee pavată cu scoarță de arbore. Plantele — de aici și de-aici — vor fi coada cocoșului, violete, căldărușe și stînjenei ca să dea culoare. *Iris Verna,* cred.

Emma Amberly asculta cu atenție.

— Ce-ai spune de niște ghimber sălbatic de jur împrejur ?

— Sună bine. Eu aș pune și niște aglice, deși dumneavoastră știți că ele nu pot fi transplantate, așa că trebuie s-aveți grijă.

— Îmi place ce zici.

Margo se uită în sus uimită și văzu că vecina o privea cu un început de respect.

— Era așa simplu, trebuia să mă fi gîndit și eu la asta. Luă schița de la Margo și încuviință din cap. O să-l sun pe Theo să văd dacă-mi poate face rost de plante și de coajă.

Familia Amberly, reflectă Margo cu tristețe, se poate duce într-un magazin să ceară orice ar avea nevoie. Nu trebuia să umble cu tot soiul de tîrguieli. Se întoarse în curte la treaba care-o aștepta și tocmai termina cu ultimul răsad cînd Emma Amberly sosi grăbită prin gardul de cimișir.

— Mă gîndeam c-ai vrea să știi că Theo îmi va trimite toate plantele de care am nevoie, zise. Spunea că voi doi aveți o afacere în lucru, pentru că tu conduci o companie de design.

Doamna Amberly se opri în fața lui Margo.

— Ai ceva contracte deocamdată ?

— Nu, nu încă. Acum sînt ocupată cu casa și...

— Pentru că, dacă ești liberă, o întrerupse Emma, aș vrea să te angajez să m-ajuți cu grădina de *flori sălbatice.* Femeia scoase un fornăit somptuos, adăugînd : Precis că Evan se va uita de sus la planurile mele, bătrînul nătărău. Dar cînd Societatea de Horticultură va rămîne cu gura căscată la ce-am realizat, el n-o să mai aibă nici un pic de credit.

Margo rămase fără glas. Mintea i se concentrase asupra unui singur cuvînt. Dacă doamna Amberly dorea s-o angajeze, atunci aceasta însemna...

— Firește, îți sînt datoare pentru consultația de dimineață, continuă bătrîna și îi întinse o bucată de hîrtie — un cec.

— Să zicem că o sută de dolari e de ajuns ?

— Nu-i nevoie, protestă Margo. Sîntem vecini.

Margo văzu pentru prima dată cum fața slabă a Emmei se îndulcește cu un zîmbet.

— Prostii. Ești o femeie de afaceri și sfaturile tale sînt valoroase. N-ar trebui să oferi servicii gratuit, Margo. Zîmbetul se lărgise într-un rîset. Am auzit că Clara Sheridan a încercat să se impună. Femeia asta este cea mai autoritară creatură din preajmă. Nimeni din Clubul Femeilor nu-i poate ține piept. Mă bucur că i-ai rezolvat treaba !

Margo făcu aranjamente să deseneze un plan în detaliu și să realizeze o evaluare a serviciilor depuse, iar pe urmă se întoarse în casă cu cecul. Traffy și Lady Hamilton dormeau duși pe masa din bucătărie, însă pisoiul deschise ochii cînd

Margo sprijini hîrtia cu cecul de un vas și se așeză ca să-l privească. Nu cîștigase niciodată o sută de dolari așa de ușor.

Un val de încredere îi luă durerile din brațe și spate.

— O să ne punem pe picioare, exultă Margo, și Trafalgar miorlăi somnoros. Lady Fortuna începe să se miște, băiețaș. Sanders și Compania se îndreaptă spre lovitura cea mare. Mai bine l-aș suna imediat pe Zach.

Lady Fortuna se pare că de-abia își începuse treaba. Două zile mai tîrziu, pe cînd Margo era la Renfrew și alegea niște plante pentru grădina de pe deal a Emmei, auzi o voce adîncă adresîndu-i-se din spate.

— Sînteți ocupată, domnișoară Sanders ?

Niell... Margo se simți de parcă-i fugise pămîntul de sub picioare, iar acum se prăbușea dintr-un loc foarte înalt. Avea impresia că i se goliseră plămînii de aer. Totuși, cînd fu în stare să se întoarcă, văzu că în fața ei se afla un bărbat de vîrstă mijlocie, îmbrăcat în haine elegante de tweed.

— Sînt domnul Portfax, o anunță el. Am văzut schița pe care ați făcut-o pentru grădina Emmei Amberly și-am rămas impresionat. Aș vrea să construiesc o fîntînă lîngă un eleșteu înconjurat de crini. Credeți că v-ați putea descurca ?

Margo făcu o programare ca să-l vadă pe domnul Portfax a doua zi de dimineață. După aceea s-a întors la Emma unde Zach și ajutorul lui presărau aleea cu coaja de arbore.

— Și asta nu-i tot, îi spuse ea lui Zach. În timp ce eram la Renfrew o doamnă dorea să-mi vorbească despre o grădină cu pietre. Am sentimentul că Sanders și Compania va deveni destul de aglomerată. Făcu semnul victoriei cu degetele.

— Să sperăm !

Mai tîrziu se dovedi că rostise cuvinte profetice. În timp ce Zach și asistenții lui montau, cîteva zile mai tîrziu, fîntîna la domnul Portfax, Margo negocie cu succes afacerea pentru

grădina cu pietre. Pînă la sfîrșitul săptămînii mai încheiară încă două contracte — unul, cu un domn pensionar care-și dorise mereu să aibă o grădină cu flori pentru fluturi și niște tufe de grozamă care să atragă aceste ființe delicate și celălalt, cu o doamnă pe nume Sita Parsad, care dorea să i se proiecteze „un loc de meditație" în curtea casei.

— Cred că vom avea de lucru permanent, îi spuse Margo lui Zach într-o seară pe cînd stăteau în bucătărie după o zi de muncă. Poate, va fi nevoie să angajăm mai mulți muncitori. Ar trebui să ne gîndim să găsim un șef de echipă pentru supravegherea afacerilor în timp ce tu ești plecat la Boston sau în alte locuri.

— Știi că-i greu să găsești ajutoare bune. Zach se trase de mustață gînditor. Ascultă, Margo, trebuie să încetinim ritmul. Sîntem ca un pește mare într-un lac mic, așa că părerea mea e să ne alegem afacerile de-aici încolo. Înainte de-a mai spune ceva, făcu o pauză pentru a lăsa cuvintele să-și facă efectul. Și cred că n-ar trebui să ne mai angajăm în Boston. Nu pot să sufăr să facem lucrurile aiurea din cauză că sîntem prea împrăștiați.

— Acum n-am chef să refuz afaceri, îl contrazise Margo. Nu ne-am stabilit în Carlin — cel puțin, nu încă. Locul acesta e mic. Ne-am putea descurca cu niște clienți din Boston dacă am angaja un șef de echipă de bună-credință.

Se întrerupse, deoarece auzi o bubuitură puternică la ușă. Se duse la ușă, trase de ea pînă o deschise, și Lordul Nelson, cu coada umflată aproape de trei ori mai mult decît mărimea ei, păși mîndru în casă. Avea o ureche ruptă și însîngerată și își ținea închiși ochii umflați.

— Dumnezeule, exclamă Zach impresionat. Cotoiul ăsta arată de parcă s-ar fi bătut cu o pisică sălbatică.

— Nu m-ar mira, începu Margo, dar fu întreruptă de un urlet oribil. Lady Hamilton intrase în bucătărie și se părea

c-o îndurera starea tovarășului ei. Șșș, îi comandă Margo. Am eu grijă de iubițelul tău.

Întinse mîna spre Lordul Nelson, care se strecurase în sufragerie și se cuibărise în cutia de lemn, de unde scotea mîrîituri sfidătoare. Lady Hamilton începu să se plimbe de colo-colo, dînd din coadă și miorlăind jalnic. Margo se lăsă în patru labe și încercă să-l convingă pe motan să iasă de-acolo.

— Vino aici, pisoiașule drăguț. Trebuie să-ți îngrijesc urechea. Dumnezeule...

Laba Lordului Nelson, cu ghearele scoase, ieși din cutie și aproape îi sfîșie mîna. Zach, care stătea și privea, începu să fluiere :

— Ăsta-i un tîmpit nesimțitor, remarcă el. L-aș îneca dacă ar fi al meu. Vrei să mai rămîn să-ți dau o mînă de ajutor ?

— Nu, mă descurc singură. Trebuie să conduci mult pînă acasă.

Margo îl conduse pe Zach pînă la ușă, apoi se întoarse înapoi pe podea și continuă să-l ademenească pe motan cu vorbe dulci.

— Probabil că oricum va trebui să-l duc la doctor. Hai afară, Lordule Nelson. Ce pisicuță bună !

Lordul Nelson încercă să zgîrie cu cealaltă labă. Margo înjură, întinse mîna și, apucîndu-l de ceafă, reuși să-l tragă afară.

— Ascultă, fiară tîmpită, izbucni ea. Încerc să te-ajut. Vrei să mori de cangrenă ?

Lordul Nelson sîsîi, scuipă, apoi se domoli brusc, privind-o furios cu un ochi verde-albastru.

— Bine, gîfîi Margo, acum potolește-te. Nu-ți fac nimic care să te doară. Vreau doar să mergem la doctor.

Telefonul începu să sune. Margo nu îl băgă în seamă și auzi clinchetul vocii robotului. „Aici Sanders și Compania, designeri de peisaje specializați. Servim case particulare,

parcuri industriale și complexe atît în Berkshires, cît și în zona mai întinsă a Bostonului. Vă rugăm să vă lăsați numele și numărul de telefon, iar noi vă vom suna în curînd".

— Bună, Margo, rosti vocea lui Niell.

Scăpîndu-l pe Lordul Nelson, care dispăru imediat în cutie, Margo se aplecă după telefon.

— Unde ești ? strigă.

— La Paris, răspunse Niell. Am tot vrut să te sun, dar n-am putut. Cum merg lucrurile în Carlin ?

— Grozav. Terenul arată total schimbat după ce-am pus plantele anuale. Tu ce faci ? După cum scrie în ziare, ai fost mereu ocupat. Fuziunea Pruitt-Herris a constituit subiectul pentru pagina de afaceri din *Globe* de două ori, și-un economist de la Harvard a comentat-o la una dintre emisiunile de știri la televizor.

Lui nu i se părea neobișnuită o asemenea publicitate.

— Mi-am promis că-mi iau cîteva zile de vacanță săptămîna asta, cînd mă întorc la Boston. Aș vrea să vin cu mașina să te văd. Ce-i *asta ?*

Lady Hamilton își ridicase vocea într-un urlet prelung, lugubru. Margo îi explică, apoi adăugă :

— Și firma mea a fost ocupată. Sîntem în afaceri pînă în gît.

— Așa repede ? Bravo, Margo. O ascultă în vreme ce-i dădea amănunte în legătură cu diversele contracte la care lucra și pe urmă o întrebă ca din întîmplare : Cum rezistă Zach la presiune ?

Margo își aminti cum Zach îi spunea că sînt ca un pește mare într-un lac mic.

— A, bine. De fapt, în seara aceasta am discutat despre extinderi.

— Aș zice că asta-i o mișcare înțeleaptă. După cum îți spuneam, acum e vremea. Nu poți să pierzi, Margo.

Lordul Nelson ieșea încetișor din cutie și Margo se strîmbă văzîndu-i urechea.

— Motanul ăsta bătrîn și afurisit a vrut să iasă învingător, dar n-a reușit.

— N-ai văzut cealaltă pisică, nu-i așa ? glumi Niell după ce Margo îi relată cea mai recentă escapadă a Lordului Nelson. După aceea continuă : De-abia aștept să te văd.

Cu o clipă în urmă discutaseră afaceri, iar acum Margo se simțea invadată de niște senzații care-i uscau gura și-i făceau inima să-i bată nebunește.

Dacă un asemenea lucru i se întîmpla în vreme ce discutau la telefon — nu putea fi în nici un fel responsabilă de ce se va întîmpla cînd se vor *întîlni.*

Mai mult ca sigur, era vremea să se stăpînească.

— Și eu aș fi bucuroasă să te văd, îi spuse cu o voce plină de sinceritate. Sanders și Compania are nevoie de tine.

După ce închise, respiră adînc și egal. Nu îi fu de nici un ajutor. Nu numai firma avea nevoie de el, ei însăși îi fusese foarte dor de el. Din pricină că, în vreme ce stătea în bucătărie, aici și acum, își amintea de parfumul coloniei lui și de strălucirea răcoroasă a luminii de lună. Pentru că n-avea decît să închidă ochii și simțea brațele lui Niell înconjurînd-o, și gustul buzelor.

Necazul era că toate acestea nu erau decît iluzii. Prostie. În timp ce se uită prin rafturile dulăpiorului cu medicamente din baie și căută sticla cu iod, încercă să-și amintească de faptul că nimic nu era schimbat. Legătura dintre Margo Sanders, designerul de peisaje cu perspective înalte, și Niell Kier, avocatul unei corporații internaționale, era cît se poate de inegală. Dacă ar duce mai departe analogia lui Zach, ar spune că Niell era un *rechin* puternic, care înota sigur pe el în oceanele lumii, în vreme ce ea se bălăcea într-un lac mic și ferit.

Margo respiră aproape suspinînd. Niell era sexy și deosebit de atrăgător, două motive pentru care avea de gînd să se asigure că de-acum înainte legăturile lor se vor concentra în jurul afacerilor.

În timp ce-l căuta pe Lordul Nelson, își spuse că, așa cum Niell are deviza lui pentru succese, ea ar putea începe cu un strop din înțelepciunea bătrînească a lui Ez : dacă ai îndoieli, nu te băga.

ȘASE

În sufragerie nu se auzea alt zgomot decît fîșîitul hîrtiilor. Afară, cintezoii aurii se repezeau să înhațe semințe de mei din cutiile puse pentru a hrăni păsările, trandafirii erau în floare, dar Margo nu dădea mare atenție acestor lucruri. Se concentra asupra lui Niell, care studia ultimele contracte ale firmei Sanders.

O rază a soarelui de dimineață strălucea pieziș prin ferestrele recent reparate ale sufrageriei și poleia părul întunecat al lui Niell. Raza împrăștia și o pulbere aurie pe genele lui lungi, scoțînd în evidență felul cum i se curbau la capăt.

Un bărbat nu avea dreptul să aibă asemenea gene... Cu un efort, Margo se concentră la afacerea discutată.

— Deci, zise ea vioi, ce crezi ?

— Luna aceasta ai semnat cinci contracte. Două afaceri sînt terminate și la a treia lucrezi acum. Ți-au ieșit deja cîteva devize și te-ai angajat să proiectezi terenul din jurul băncii noi care se deschide pe Main Street. Pe lîngă acestea, ai încheiat alte două treburi din Boston. Niell lovi hîrtiile cu degetele lui lungi. Sînt impresionat.

Margo strălucea de bucurie. Pînă acum nu-și dăduse seama ce mult însemna pentru ea aprobarea lui.

Bineînțeles că aprobarea unui om ca el avea greutate. Îmbrăcat într-o cămașă sport, deschisă la gît și cu pantaloni subțiri de vară arăta ca un tînăr aflat în vacanță, dar aparențele erau înșelătoare. Margo n-avea nevoie să-i mai reamintească lui Naomi că Niell era unul dintre cei mai solicitați avocați din împrejurimi, dar, cu toate acestea, tratase afacerile companiei Sanders cu seriozitatea de care dădea dovadă și față de clienții lui internaționali importanți.

— N-a fost totul atît de simplu, mărturisi ea. Cheltuielile necesare începerii unei noi afaceri au fost mai mari decît crezusem, și-am făcut cîteva greșeli prostești. Gardeniile albastre pe care le-am plantat pentru domnul Daniels s-au ofilit toate — una cîte una — și-a trebuit să iau din banii cîștigați ca să le înlocuiesc. După aceea, am estimat aiurea costurile necesare aranjării unor plante anuale pentru o grădină cu terasă și-am încasat o păcăleală.

Își scutură capul gîndindu-se la propria-i prostie în vreme ce adăugă :

— Zach m-a avertizat în legătură cu terasa. Ar fi trebuit să-l ascult, dar n-am făcut-o.

— Nu-i ușor să te ții în frunte, zise Niell înțelegător. Apropo, am observat că ai angajat un șef de echipă. Cum de l-ai convins pe Zach ?

— N-a fost ușor, recunoscu ea.

În vreme ce Niell strîngea hîrtiile, Margo își reaminti de extraordinara sensibilitate și putere a mîinilor lui. *Dumnezeule, femeie, stăpînește-te,* își spuse în sinea ei.

— De fapt, Zach mi l-a recomandat pe Gerry Weiss, continuă. Gerry e un om bun și un muncitor excelent. Zach avea dreptate cînd spunea că trebuie să angajăm pe cei mai buni ca să lucreze pentru noi în așa fel, încît să ne asigurăm o reputație respectabilă.

— Bine-a zis. Niell puse deoparte și ultimele hîrtii. Pînă acum totul e-n regulă, domnișoară Sanders. Nu numai că familia Amberly a capitulat după primul atac, ci jumătate din Carlin pare a fi nebună după tine.

— Am avut un noroc incredibil.

Îi zîmbi tandru și el simți ceva din lăuntrul lui reacționînd.

Nu se așteptase la o asemenea reacție. În timpul călătoriei își limpezise mintea, se convinsese că ultima seară petrecută cu Margo fusese o aberație încîntătoare, ceva în genul petrecerii Pălărierului Nebun, ceva foarte îndepărtat de modul lui de viață și de obiceiurile lui. Picnicurile la lumina lunii, ușor de cuptor care ți se rup în mînă și pisici care dau foc fețelor de masă, toate acestea nu erau în stilul său. Aproape se convinsese că întreaga tevatură îl amuzase.

Cînd o sunase de la Paris, n-o făcuse pentru că se prăpădea de dorul ei, ci pentru că obișnuia să aibă grijă personal de noii clienți. În plus, Margo îi plăcea și-i respecta curajul și inventivitatea. Apoi, îi auzise vocea prin liniile telefonice transatlantice și își dăduse seama cît de mult îi dusese dorul.

Însă nu era sigur de ce simțea ea. Cînd o văzuse prima dată în dimineața aceasta observase că ochii nu reușiseră să ascundă bucuria de a-l vedea. Și totuși, îi întinsese doar mîna, nu-l sărutase, iar salutul fusese prietenesc, dar și profesional în același timp. Cum fusese la Londra ? Cum fusese drumul cu mașina pînă la Carlin ? Sigur nu dorea niște cafea înainte de-a studia documentele firmei ?

Se purta ca un om de afaceri. Niell își înăbuși un suspin, amintindu-și că poate așa era spre binele lor.

Se lăsă pe spătarul scaunului, punîndu-și mîinile la ceafă.

— Aș vrea să-ți sugerez ceva în calitate de jurisconsult. Ar fi vremea să te extinzi.

Din cauza mișcării făcute, mușchii pieptului și-ai brațelor se unduiau ca oțelul sub mătase. Margo clipi pentru a-și alunga sentimentul de nesiguranță.

— Sîntem în curs de extindere.

— Ai auzit de complexul comercial pe care-l vor construi între Carlin și Lenox ?

Traffy sărise în poala lui Niell și se freca de el. Margo simțea că înnebunește privind cum căpșorul acela lucios se cuibărește la pieptul lui. Lady Hamilton moțăia în grădină. Lordul Nelson, aflat lîngă ea, sorbea din ochi musafirii cu pene, care zburau pe deasupra cutiilor cu semințe, și-și lingea mustățile.

— A scris ceva despre complexul de la Mountain View, recunoscu Margo. Am auzit că va fi destul de select.

— Proprietarii vor să fie ceva unic și minunat, ca să taie concurența. Caută un designer de peisaje de clasă — cineva subtil și îndrăzneț în același timp.

— De unde știi toate astea ?

— Am luat masa cu Fred Troner, unul dintre proprietari.

Niell îl puse pe Traffy jos, se ridică și se duse să se sprijine pe pervazul ferestrei lîngă Margo.

— I-am spus că știu eu pe cineva potrivit.

Margo rămase cu gura căscată.

— Ce... Ce-a spus ?

— Vrea să vadă de ce ești în stare. Sfatul meu ar fi să-ți trimiți cartea de vizită împreună cu un bilet pentru Fred, să le spui c-am discutat și că ai vrea să-i prezinți lui și asociaților săi ideile tale.

Niell își schimbă poziția și îi atinse cotul. Această atingere nesemnificativă îi înfioră brațele lui Margo. Se încruntă încercînd să se concentreze.

— Trebuie să găsesc niște soluții înainte de a mă prezenta, răspunse. Ar trebui să fac un plan avînd proiectul arhitectului în față.

Niell întinse mîna după servietă și scoase cîteva proiecte.

— Fred mi-a dat copiile astea.

Margo le luă și le cercetă cu atenție.

— E o idee interesantă, comentă după cîteva minute. Cred că știu ce-i de făcut, dar încă ar mai fi nevoie să văd amplasamentul complexului.

— Vrei să mergem acolo, acum ? E o zi minunată pentru o excursie. *Sau* un *picnic*. Gîndul răsună așa de tare

în mintea lui, încît fuse aproape sigur că rostise cuvintele. Aruncă o privire rapidă spre Margo și văzu că încă studia proiectele. S-a întîmplat ceva ? întrebă el.

— Mă gîndeam că acesta este un plan de anvergură, răspunse ea încet. Nu știu ce părere va avea Zach.

Margo era atît de absorbită de gîndurile sale, încît îi scapă privirea speculativă pe care i-o aruncă Niell.

— De ce să nu vedem întîi locul ? sugeră el. S-ar putea să nu vrei nici măcar să încerci.

Avea dreptate. Dar cînd ajunseră la amplasamentul complexului, fu de-ajuns un singur tur în jurul terenului presărat cu mesteceni ca s-o facă pe Margo să-și dorească slujba. Ridicat pe fundalul munților mîndri, complexul avea să fie un deliciu arhitectural. Margo știa deja cum va încorpora mestecenii în proiectul desenat de arhitect.

Niell o privi cum își scoate carnetul de schițe din geantă și începe să studieze terenul. Pe chip avea o expresie de fericire totală ca și cînd n-ar fi avut în fața ochilor o întindere de pămînt acoperită de tufișuri și copaci, ci o viziune care-i aparținea doar ei. El se sprijini de mașină și așteptă răbdător să termine.

— Ce-ai găsit ? întrebă în cele din urmă, cînd se întoarse înapoi la el.

— Cîteva idei. Margo îi arătă carnetul de schițe, explicîndu-i : Voi folosi mestecenii ca punct central. Vor fi plantați înăuntrul și în afara curții principale, oferind coeziune întregului peisaj. Vom folosi fîntîni înăuntru și afară. Efectul combinat al apei și al copacilor va oferi un sentiment de liniște.

Între el și cascada de păr strălucitor al lui Margo nu era decît o mică distanță. Îl copleșea dorința de a se lăsa învăluit de acest păr. Nici nu-și dădu seama că întinsese mîna să-l mîngîie pînă nu simți buclele mătăsoase atingîndu-i degetele.

Alintarea lui o smulse din preocuparea care o cuprinsese. Mîna lui îi evoca imagini și senzații care ar fi trebuit fi

stăpînite. Era o greșeală să privească în sus spre el, Margo știa asta, dar nu putea să ignore mîngîierea, așa cum nu se putea împiedica să respire.

Ochii lui Niell aveau o culoare cenușie, blîndă, iar gura o expresie tandră. Margo era conștientă că trebuia să impună o distanță între ei de dragul tuturor principiilor sale vechi. Necazul era că nu avea deloc chef.

— Mai spune-mi despre efectul, ah, efectul apei. El nu dădea doi bani pe așa ceva, dar Margo avea o influență aproape înspăimîntătoare în intensitate asupra lui și din cauza aceasta dorea să se pună la adăpost. Își trase mîna de pe părul ei într-un gest obișnuit, speră el.

Recunoscătoare că nu mai trebuia să-l privească, Margo se uită din nou în carnet și îi arătă lucrurile esențiale.

— Aici voi instala un bazin dreptunghiular, mare, și altul aici. Grupurile de mesteceni — de-aici și de aici — vor umbri tot drumul de la parcare pînă la intrarea complexului. Bazinele vor fi mărginite cu piatră. Iar aici va fi o fîntînă.

În timp ce vorbea, era conștientă de faptul că stătea aproape de el. Știind că brațul ei gol îl va atinge pe-al lui dacă se va mișca numai puțin, simțea cum i se ridică perișorii fini de pe brațe, de parcă ar fi fost electrocutată.

Nu i se părea corect faptul că a-l atinge sau a nu-l atinge pe Niell, era la fel de provocator. Simțea cum i se întăresc sînii pe sub bluză, ca și cum ar fi stat în așteptarea unei mîini care să-i mîngîie.

Continuă aproape disperată :

— În bazin vom avea crapi și nuferi. Nuferi de culori și forme diferite. Florile care se ridică deasupra frunzelor îi vor conferi bazinului nu numai un aspect răcoros, dar și senzual.

Și ea era senzuală, dar nu avea nimic rece. Lumina strălucitoare a soarelui îi scotea în evidență ochii de culoarea ambrei și-i poleia buzele moi care așteptau să fie sărutate. Niell se simțea cam ametit, ca și cînd ar fi făcut insolație.

Își scoase batista, tamponîndu-și fruntea.

— Se face cald, rosti el. Aș bea ceva rece la restaurantul pe care l-am văzut cînd am venit încoace.

Un restaurant avea oameni în el. Era un loc neutru și sigur unde puteau discuta.

— Bine zici, fu ea de acord cu recunoștință, dar eu fac cinste. Încă îți mai datorez o cină după dezastrul din seara aceea.

— Nu i-aș spune chiar dezastru.

Privirea pe care i-o aruncă ar fi putut să topească un aisberg. În corpul lui Margo se produse o mare descărcare de adrenalină care o zăpăci complet. În vreme ce se urcă în mașină își răscoli mintea pentru a găsi un subiect sigur de conversație.

— Ai avut timp să vizitezi Londra ? îl întrebă cînd el se așeză lîngă ea.

— Pe vremea asta e foarte frumos acolo. M-am plimbat prin Kew Gardens într-o zi cînd soarele a ieșit din nori. Trandafirii erau minunați. Mi-au amintit de tine.

Nu intenționase să spună așa ceva. Margo înțelese aceasta, observîndu-i privirea uimită. O inundă un val de fericire, ceea ce era destul de stupid dacă lua în considerare că se hotărîse să rezume relațiile dintre ei numai la afaceri. El adăugă în grabă :

— Mulțumită ție învăț cîte ceva despre plante și design de grădini.

Margo își dădu seama că îi tremurau mîinile. Strînse carnetul de schițe :

— Cafeneaua Dandelion este după colț, rosti ea pe un ton care se voia vesel. Am putea... A, uite camioneta lui Zach.

— Ce mai face perechea bătăușă ? se interesă Niell.

— De fapt, în ultima vreme au fost potoliți.

Margo înălță rugăciuni de mulțumire că dăduseră peste primul subiect neprimejdios de discuție al zilei.

— Nao și Zach nu s-au prea văzut de cînd am fost așa de ocupați, dar în week-end-ul trecut, în timp ce munceam, ea

ne-a adus prînzul. Ne-am simțit chiar bine. Fără certuri și hărțuieli. Nao chiar a fost de acord cu Zach de cîteva ori. Eram șocată.

Cînd intrară în restaurant Zach îi strigă din separeul de vizavi de ușă.

— Deci, ați terminat cu chestiile de afaceri, le spuse cînd veniră la el. Kier, ești impresionat de cum arată Sanders și Compania pe hîrtie ?

Ca de obicei, cînd discuta cu Niell, vocea lui Zach avea nuanțe de suspiciune și respect. Niell așteptă ca Margo să se așeze în fața lui Zach, și luă loc lîngă ea.

— Am fost așa de impresionat, încît am propus să vă angajați să proiectați curtea și grădina complexului de la Mountain View.

Zach se trase gînditor de mustață în vreme ce Margo intră în detalii.

— E o treabă de anvergură, Margo, se aventură el în cele din urmă. Se vor complica lucrurile, pentru că trebuie să facem angajări. Avem nevoie de un zidar bun, în primul rînd, pe urmă, de dulgheri care să aranjeze bazinul și toate celelalte, și de un instalator. Sorbi o clipă din ceașcă, apoi zise : Ce-i mai greu e că va trebui să fim siguri că toți vor lucra în același timp fără să întîrzie. Știi ce-am pățit cînd am lucrat la Canton.

Margo se strîmbă amintindu-și de acel coșmar. Legile lui Murphy funcționaseră atunci de la bun început. Programul fusese prea încărcat, instalatorul nu venise la timp să monteze țevile, zidarul le întorsese spatele pe ultima sută de metri și fuseseră nevoiți să aducă altul, iar Zach calculase greșit devizul.

Pînă la urmă ne venea să ne strîngem de gît unul pe altul, se gîndi Margo. Așa ceva nu trebuie să se întîmple aici. O să avem grijă să fim la înălțime.

Zach își împinse pe ceafă șapca de base-ball și se sprijini de spătar.

— Mai avem și alte angajamente. După cum văd eu situația, Margo, n-aș vrea să luăm mai mult decît putem duce.

Dacă n-ai încredere în tine, las-o baltă — Niell își înghiți cuvintele care-i veniră pe buze și în loc de asta zise :

— O firmă nouă trebuie să fie bătăușă ca să se facă cunoscută.

Zach se încruntă.

— O firmă nouă, mică trebuie să se consolideze mai întîi, replică el. După vreun an, doi am putea lucra la complex... zise, neglijînd sfîrșitul propoziției.

— Dar peste un an, doi nu veți mai avea ocazia, sublinie Niell.

Margo își simți picioarele înmuindu-se, observînd cum pe fața îngustă a lui Zach se instalează o expresie încăpățînată.

— Am putea discuta dacă am avea mulți bani și ne-ar sprijini cineva din spate, spuse el brutal. Nu te supăra, Kier, dar nu sîntem una dintre corporațiile tale cu milioane de dolari. Ce faci tu e una, ce facem noi e altă mîncare de pește. Afacerile barosane sînt la ani-lumină distanță de noi ăștia săraci, ajunși la fundul sacului spart.

Margo înțelegea părerea lui Zach, dar și Niell avea dreptate. Unul era prudent, celălalt dorea să riște. Cîntări ambele variante înainte de-a vorbi :

— Te-am ascultat, Zach. Totuși, simt c-ar trebui să încercăm marea cu degetul. Nu cred că oferta mea va fi acceptată, dar mi-ar plăcea să-l întîlnesc pe domnul Trover să văd ce zice.

— Tu ești șefa. Zach puse repede jos ceașca de cafea și se ridică. Ei bine, înapoi la ocnele de sare. Te văd la lucru, Margo.

— Știi că tu ai dreptul la ultimul cuvînt, nu-i așa ? o întrebă Niell în timp ce Zach se îndepărta mîndru.

Ea încuviință din cap.

— Cînd lucram pentru el, credeam că-i ușor să alegi varianta cea mai bună. Uneori, mă luam de el după ce hotăra

anumite lucruri. Acum, știu că nu-i simplu să conduci. Margo oftă. Chiar vreau să fac complexul, dar, în același timp, nu sînt sigură că-i înțelept să mă întind mai mult decît pot.

Probabil că voia să spună mai mult decît putea Alloway, se gîndi Niell. Oricît de bun ar fi fost ca meseriaș și grădinar, acum o trăgea și pe Margo înapoi. Proiectarea acestui complex putea fi lovitura cea mare de care avea nevoie Sanders și Compania.

Totuși, după cum tocmai o sfătuise, ea trebuia să se decidă. Niell se rezemă de scaun și zîmbi.

— Sîmbăta asta o să fie o petrecere, zise el.

Schimbarea subiectului o surprinse. Judecînd după chipul lui serios, crezuse că se gîndea la afaceri.

— Ce fel de petrecere ?

— Una cu cocteiluri care se ține o dată pe an, pentru diverse binefaceri. Partenerii mei se duc și trebuie să merg și eu.

Făcu o pauză.

— Ai vrea să mă însoțești ?

Inima îi tresăltă de bucurie, dar se stăpîni.

— Mulțumesc, dar eu...

— Să nu-mi spui că n-ai cu ce să te îmbraci, o întrerupse. Prin minte îi trecu rapid o imagine cu Margo dezbrăcată și cu un trandafir după ureche, așa că mai spuse grăbit : Te-ar putea interesa — din punctul de vedere al afacerilor, vreau să zic. Fred Troner zicea că o să fie bine acolo.

Deci era o invitație de interes, nu una personală. Spunîndu-și că-i o proastă, Margo se gîndi la urmările cuvintelor lui Niell. Poate că Zach avea dreptate. Sanders și Compania nu era pregătită pentru lovitura cea mare.

— Duminică dimineața mă duc la Londra ca să discut cu un client, îi spuse Niell. Mi-ar face plăcere să te mai văd înainte de-a pleca.

Margo îl privi în ochi și ce văzu acolo o făcu să-și țină răsuflarea. El *dorea* ca ea să-l însoțească. Nu din cauza avantajelor pe care le-ar putea avea firma, ci pentru că dorea s-o

mai vadă. Bucuria, puternică asemeni unui val parfumat care-i inundă ființa, o cuprinse, ridicînd-o peste precauții și logică pînă în al nouălea cer.

— Da, da. Mulțumesc, mi-ar face plăcere.

Margo își dădea seama că era cam intimidant să te afli într-o sală plină cu oameni care ocupau paginile mondene din Who's Who.

Probabil că erau vreo trei sute de invitați. Oriunde se uita vedea bărbați cu cravate negre și femei în haine elegante care stăteau laolaltă rîzînd și vorbind, prindea frînturi de conversație despre croaziere și case de vacanță în Bermude sau Vineyard.

Decorul se potrivea cu eleganța oaspeților. Marea sală de bal din Holton House fusese drapată cu perdele de satin bej și portocalii ce străluceau în cascada de lumină proiectată de candelabre.

Margo admiră mulțimea de flori aranjate cu gust lîngă intrare, lîngă estrada orchestrei și în preajma ușilor care dădeau spre grădină. Mobila părea să fie modelul Louis al XVI-lea, picturile enorme de pe pereți cu rame aurii aveau un aer de noblețe care obliga. Chiar și covoarele pe care pășeau păreau a fi foarte scumpe.

— Și eu, o fată din Taylor ! exclamă ea.

Niell zîmbi văzîndu-i expresia năucită a ochilor. Luă două pahare cu șampanie de la unul dintre chelnerii cu mănuși albe care circulau printre invitați cu tăvi de băutură și stridii.

— Să bem pentru Taylor, propuse el.

Pînă și cei care serveau erau mai bine îmbrăcați decît ea, pentru numele lui Dumnezeu. Margo își studie rochia. Fusese făcută din nailon ce imita mătasea și avea un model atît de simplu, încît părea banală. Numai culoarea — un auriu adînc, bogat — o făcea acceptabilă.

Margo nu prea era în pas cu moda, dar recunoștea adevărata eleganță atunci cînd o vedea. Se etalau rochii care fuseseră

probabil comandate de la cele mai scumpe magazine din New York, Boston sau chiar Paris, rochii uimitoare din pricina simplității lor sau năucitoare din cauza croielii îndrăznețe. Atmosfera părea puțin cam pretențioasă.

Totuși, la Holton House nimic nu părea țipător. Margo fusese impresionată la prima vedere de îmbinarea elegantă dintre sticlă și oțel, care domina de la înălțime malul rîului și fațada casei. Fusese fascinată de concepția arhitecturală a holului și a curții interioare deasupra căreia se ridicau vreo patruzeci de etaje. Peste copacii din grădină fusese montat un sistem de iluminat cu lumini aranjate în formă de spirală ce străluceau ca o mare de stele.

Niell, cu hainele lui impecabile, se potrivea perfect în acest loc. De asemenea, avea și o înfățișare deosebit de atrăgătoare. Margo observase cum ochii multor femei îl urmăreau prin sala de dans.

— Tot luxul acesta, comentă ea. Poate că Naomi a avut dreptate. Cînd a auzit că merg la Holton House mi-a tot repetat că-i vorba de hotelul *cel* nou, elegant, patronat de unii dintre cei mai distinși oameni din Boston.

Niell se întrebă ce-ar zice Margo dacă i-ar spune că era cea mai drăguță femeie de acolo. Rochia îi scotea în evidență culoarea ochilor și se mula frumos pe rotunjimile ei, descoperindu-le perfecțiunea. Părul strălucitor îi încadra fața plină de viață și veselie.

Poate că alte femei aveau nevoie de sprijinul bijuteriilor și-al hainelor scumpe, dar Margo nu trebuia să fie decît ea însăși. Niell se pomeni dintr-o dată că-și dorea să nu fi adus-o la petrecerea aceasta plicticoasă, ci să fi mers amîndoi undeva unde...

— Niell ! Niell Kier ! Un bărbat solid venea spre ei cu mîna întinsă. Am încercat să dau de tine toată seara ! exclamă el.

Niell păru surprins, dar bucuros.

— Și eu te-am căutat. Nu răspunzi niciodată la telefon cînd te sună cineva ? Am crezut că deja ai plecat în California, Barry.

— Plec poimîine. Bărbatul cel voinic se întoarse spre Margo, adăugînd : De ani de zile încerc să ies împreună cu Bruno din clima asta păcătoasă.

— Bruno ! Deci dumneata ești proprietarul cîinelui aceluia drăguț, exclamă Margo. A mai mîncat înghețată în ultima vreme ?

Fața omului se lumină de bucurie, dar Niell îi întrerupse :

— Înainte ca voi ăștia îndrăgostiți de cîini să începeți o discuție care va dura toată seara, lăsați-mă să fac prezentările. Margo, el e Barry Field. Am urmat Facultatea de drept împreună.

Barry Field strînse entuziasmat mîna lui Margo. Avea o față rotundă, păr roșcat și ochi albaștri, strălucitori, vicleni, dar și inteligenți.

— Acum știu cine ești, declară el. Ești roșcata cea minunată pe care Bruno și Niell au întîlnit-o în parc. Atunci eram pe coasta de vest și tratam cu o firmă de avocați ce dorea să intru în conducerea ei, și acum vom merge acolo. Mie și lui Bruno ne va plăcea tare mult.

Simțind o simpatie instinctivă, Margo zîmbi.

— Din cauza climei ?

Barry încuviință din cap, serios.

— Vremea din Noua Anglie este cam aiurită, nu ? Dimineața-i cald, după-amiaza ninge. La fel și-n mai. Niell, ar fi trebuit să accepți oferta de la Masters și Reeve. Nu refuzi să intri la cea mai bună firmă de avocați din Sacramento.

În acea clipă, cineva îl strigă pe Barry. După ce se scuză și plecă, Niell îi explică lui Margo :

— Barry îmi sugerează întruna c-ar trebui să fac o schimbare. Masters și Reeve este o firmă excelentă, specializată în drept internațional, însă pînă acum am fost prea ocupat

ca să mai fiu tentat. O nuanță de îngrijorare i se strecurase în voce. Sper că Barry știe ce face.

— În legătură cu mutatul în California ? Părea destul de sigur pe el, zise Margo. Ce te îngrijorează ?

— Nu-s prea sigur de firma la care s-a dus. E destul de decentă, însă e vorba de un oraș cam mic. Sub potențialul lui Barry.

Făcu o pauză privind în jur.

— Cred că-i vremea să circulăm. Nu-l văd nicăieri pe Fred Troner. Să vedem dacă-l putem găsi.

Dar atenția fetei se îndreptase în altă parte.

— Acolo-i un aranjament minunat de orhidee și micsandre. O să-l studiez repede și te ajung din urmă.

Orhideele erau minunate și fuseseră aranjate în toată frumusețea lor, iar micsandrele fuseseră alese cu originalitate, ținîndu-se seamă de culori. Margo se plimbă mai întîi în jurul lor, pe urmă se trase înapoi ca să le admire efectul.

— Nu-i așa că sînt elegante ? întrebă o voce plăcută, de femeie.

Margo se întoarse repede și văzu o doamnă stînd pe un scaun auriu de alături. Spre deosebire de ceilalți oaspeți, purta o rochie neagră, simplă și nu avea ca podoabă decît un șir de perle.

Totuși, Margo își dădu seama că simplitatea era înșelătoare. Rochia fusese elegant croită, perlele erau luminoase, iar fața cu pomeții delicați ai femeii, încadrată de-un păr blond-cenușiu, puțin ondulat, avea un aer gingaș de noblețe evidentă.

— Am observat că sînteți interesată de flori, remarcă ea pe un ton prietenos. Lovi ușor cu mîna scaunul de lîngă ea. Nu vrei să stai aici cu mine ?

Vorbea cu un accent ușor. Franțuzesc, poate ? Curioasă, Margo se așeză alături.

— Dă-mi voie să mă prezint. Sînt contesa Alicia Delfiori. Tu cine ești ? Cînd Margo îi răspunse, doamna exclamă cu

căldură : Ah, domnișoară Sanders, sînt încîntată c-am făcut cunoștință.

Contesa Delfiori avea o strîngere de mînă fermă și un zîmbet care-i lumina ochii. Dar cum trebuia să i se adreseze unei contese ? Luminăția-Voastră ? Înălțimea-Voastră ?

— Vă mulțumesc, doamnă, rosti Margo, trăgînd de timp.

— Simt că sîntem spirite înrudite, mărturisi contesa. Sinceră să fiu, prefer o grădină în schimbul locului acesta aglomerat. Mai degrabă m-aș plimba în, cum îi spuneți voi ? Parcul Arnold.

— Într-adevăr ? o întrebă Margo melancolică. Și eu la fel.

Contesa înclină din cap în semn de aprobare.

— Ești o femeie cu gust. *Va bene* — bine. Grădinile sînt marea mea pasiune. Dar tu ? Ai aceeași părere ?

Cînd Margo îi explică ce meserie avea, fața contesei se lumină de un zîmbet.

— Nu sperasem să găsesc un spirit înrudit în mulțimea aceasta. Adăugă sec : Adunările astea sînt obositoare, nu-i așa ? Mănîncă, mănîncă, vorbesc, vorbesc și pe urmă dansează ; mă plictisesc asemenea lucruri astăzi. Dac-ar fi după mine, aș prefera să discut despre grădinile de trandafiri.

— Aveți așa ceva ?

— *Certo* — bineînțeles. La Villa Delfiori sînt multe flori și mulți copaci, inclusiv o insulă de trandafiri în mijlocul bazinului. Roberto al meu, răposatul conte, a proiectat bazinul pentru mine cu mulți ani în urmă. Voia ca trandafirii să se reverse peste el, însă, din păcate, n-a fost să fie. Florile, n-ai ce le face.

— Spuneți că nu se revarsă ?

Margo își trase scaunul mai aproape de al contesei.

— Ce soiuri ați plantat ?

Contesa îi spuse cîteva nume.

— Grădinarul meu e un bătrîn încăpățînat. Nu mă satisface cum lucrează. Am cultivat o grămadă de trandafiri, dar s-au prins foarte puțini. Poate-mi dai un sfat ?

— Nu pot, așa pe loc, dar încerc să mă gîndesc la o soluție, îi promise Margo. Mai spuneți-mi ceva despre Villa Delfiori. Visul meu e să văd într-o zi grădinile italiene.

Ochii contesei străluceau în timp ce se avîntase într-o descriere înflăcărată a moșiei care, spunea ea, era lîngă Florența. Dar înainte să termine povestea cu palatul, care fusese construit la sfîrșitul secolului al XVI-lea, oamenii începură să se agite, iar orchestra să cînte.

— Deci, aici erai.

Niell traversă încăperea spre ele și se aplecă cu o curtoazie de modă veche asupra mîinii pe care i-o întinse contesa.

— N-am mai avut plăcerea să vă văd de multă vreme, doamnă. Ce mai faceți ?

Margo privi uimită cum își zîmbesc ca doi prieteni.

— *Cosi, cosi,* așa și-așa, rosti ea veselă, acum c-am găsit-o pe această tînără domnișoară care are ca și mine o pasiune pentru horticultură. Dar sînt convinsă c-ai venit s-o răpești de lîngă mine, Niell Kier, pentru că începe dansul.

Sunetele valsului inundară sala.

— Deloc. Am venit să-ntreb dacă-mi faceți onoarea de a-mi acorda un dans, contesă.

Totuși, Niell nu se putu abține să n-o privească pe Margo în timp ce vorbea și, observînd aceasta, contesa chicoti :

— *Grazie. Lei e molto gentile.* Ești drăguț, dar n-o să te las să suferi din pricina galanteriei. Valsez oribil și-mi calc partenerul pe picioare. Totuși, ai face un cuplu minunat cu tînăra de aici.

Contesa le făcu semn să plece și ei nu putură rezista.

— Domnișoară Sanders ? întrebă Niell, fără nici o expresie pe față.

În timp ce-o conducea spre sala aglomerată de bal remarcă :

— Mă întreb cum de știa c-am vrut să te invit la dans ?

Totuși, „dans", nu era cuvîntul potrivit, de vreme ce se treziră amîndoi înghesuiți într-o mulțime, unde nici nu se puteau mișca, dar să mai și valseze.

Cineva îi izbi, împingînd-o pe Margo mai aproape de Niell. Corpul lui alături de al ei o încălzi și-o înfioră toată, aducîndu-i aminte de lucruri care-i stăruiau chinuitor în minte.

— Fii atent ! exclamă ea.

Hotărîrea și repezeala îi salvă de la ciocnirea cu o doamnă corpolentă însoțită de un bărbat la fel de voinic.

— Asta-i o cursă cu obstacole, oftă Niell.

El se opri brusc, se întoarse și ieșiră amîndoi pe ușile glisante, mergînd în balconul din spate. Aici, se rezemară recunoscători de balustrada de piatră.

— Să mai vorbești despre a-ți dirija viața după voia ta, zise Margo, cu respirația întretăiată. Acum știu cum e să fii într-o cutie de sardele.

Se rezemă de balcon trăgînd în piept aerul cald, plăcut și uitîndu-se la curba strălucitoare a rîului Charles care se unduia sub ei.

— E-așa frumos, aici, afară, murmură ea.

— E frumos, fu de aceeași părere Niell fără să privească apa.

Fața lui Margo îmbujorată strălucea în luminile care se reflectau din sală. În ochii ei se afla lumina stelelor. Niell își simțea nervii răscoliți și voia — simțea nevoia — s-o sărute. Făcînd eforturi pentru a se stăpîni, avea impresia că-i rămăsese un nod în gît.

— Din păcate nu l-am găsit pe Fred Troner, îi spuse el cu greutate, dar unul dintre asociații lui e aici și-ar vrea să te întîlnească.

Ceva nu era în regulă cu vocea lui Niell și, cînd își ridică privirea spre el, rămase fără suflare văzîndu-i chipul. Zgomotele rîsetelor, ale discuțiilor și muzicii care veneau din sala de bal se stinseră încet. În afara bătăilor inimii sale nu putea auzi decît vocea lui.

— Margo, șopti Niell. Oh, Margo.

Nu mai era nici o competiție. Ea n-avea nici o șansă. Fără să se gîndească, fără chiar să vrea, nimeri în brațele lui.

Buzele li se regăsiră de parcă se căutaseră de multă, multă vreme. Îmbrățișată atît de strîns, încît nici nu putea respira, îl auzi șoptindu-i cuvinte chiar lîngă gură.

— Voiam să te sărut chiar de cînd am venit de la Londra.

Și ea dorise același lucru. N-avea rost să-ncerce să nege, Margo știa asta. Îi lipsiseră brațele lui care s-o cuprindă, gura lui, parfumul, trupul și gustul lui. Nu-i mai ajungeau sărutările. Voia să fie absorbită de el.

— Vreau să te sărut mereu.

Rosti aceste cuvinte lîngă obrazul, tîmplele și colțurile gurii ei în timp ce sărutările plouau pe fața ei. Margo se simțea ca și cînd i s-ar fi răscolit toți nervii de sub piele.

— Doamne, dacă n-ar fi trebuit să plec mîine. O să-mi fie dor de tine tot timpul cît o să fiu plecat.

— Și mie o să-mi fie dor. Părea o nebunie, însă îi era deja dor de el. În timp ce Niell se aplecă să-și lipească buzele de gîtul ei, Margo își simți întreaga ființă tremurînd la gîndul singurătății care va veni.

Mătasea caldă a pielii ei îi amintea de trandafiri și de lumina lunii. Trebuia s-o părăsească în seara aceasta, dar nu în momentul de față.

— Rămîi cu mine la noapte, îi zise Niell.

O sărută înainte ca ea să-i răspundă, cercetînd colțurile gurii cu buzele, obligîndu-i gura să se deschidă. Mîngîierea limbii sale, presiunea fermă și dulce a buzelor îi zăpăceau și cea mai mică urmă de rațiune. O voce interioară, slabă îi ciripea tot soiul de obiecții, dar ea nu mai asculta toate lașitățile acelea. Dorea doar s-o sărute mereu și mereu. Ea îl dorea... pe el.

— Casa mea din oraș nu-i departe de aici, îi spuse Niell. Hai să plecăm și vom fi singuri. Vreau să fac dragoste cu tine.

Cuvintele acestea plutiră între ei. Margo își dădea seama că nu erau noi. Și ea le rostise, le auzise în inima ei din seara cu picnicul la lumina lunii.

— Și eu vreau.

O spusese cu simplitate, ca și cînd dorința ar fi un lucru comun, ca respirația sau bătăile inimii. Pe Niell îl străbătea o tandrețe dureroasă, întărindu-i și îmbogățindu-i dorința. Strîngînd-o mai aproape, o copleși cu săruturi scurte și repezi.

Buzele li se întîlniră din nou și rămaseră unite pînă li se tăie respirația, făcîndu-i să se îndepărteze.

— Ești gata ? îi șopti Niell.

Ea încuviință din cap, însă pe urmă se opri :

— La naiba, oftă. Am uitat de pisici.

Orchestra începuse să cînte un disco îndrăcit. Niell trebui să țipe ca să fie auzit :

— Ce-i cu ele ?

— Nu credeam că o să... credeam că vin acasă, așa că nu le-am lăsat de mîncare. Iar Lordul Nelson e pe undeva pe afară, pîndind. Rănile încasate săptămîna trecută tocmai i s-au vindecat. Nu-l pot lăsa afară toată noaptea.

Lui îi stătea pe limbă să-i spună că pisicile au, de regulă, grijă de ele, dar se abținu.

Nu o va forța să facă ceva și pe urmă să regrete. Iubea pisicile acelea, ținea la ele și s-ar fi învinuit dacă li se întîmpla ceva. Pe urmă, mai era un lucru. Îi trecu prin cap că Margo se va lega mult de el, așa cum i se întîmpla ori de cîte ori ținea la cineva sau la ceva.

Niell știa că el nu se mișca pe un teren prea sigur. Margo era frumoasă, minunată și-l emoționa mai mult decît orice femeie, dar el nu era pregătit pentru o legătură de acest fel. Lăsînd deoparte încărcătura emoțională, începerea unei noi relații nu era prea potrivită. La urma urmei, el pleca dimineață în străinătate.

Observă că-l privea temătoare și reuși să-i zîmbească.

— Înțeleg, o asigură.

Margo se simțea zguduită. Preț de-o clipă ajunsese la marginea unei prăpastii. Dacă n-ar fi fost pisicile, ar fi căzut în gol fără nici o problemă.

— Cred că-i vremea să mă întorc la Carlin, îi spuse lui Niell. Mîine ne așteaptă pe amîndoi o zi plină.

El nu încercă s-o oprească. Margo îi zise la revedere contesei, schimbă cîteva vorbe cu asociatul lui Troner și stabili o întîlnire cu proprietarii de la Mountain View. Apoi, veni vremea să plece.

În seara aceea Niell o luase mai devreme de la Naomi unde se schimbase în hainele de petrecere înainte ca el s-o conducă la Holton House. Pe drumul de înapoiere nu vorbiră deloc. Întrucît Naomi ieșise în oraș, el insistă s-o aștepte pînă își va schimba hainele cu o bluză și o pereche de blugi pentru drumul spre Carlin.

— Îți ia cam trei ore pînă ajungi acolo, îi reaminti în timp ce-o însoți la mașină. Ar fi trebuit să te iau de acolo în loc să te întîlnesc în oraș. Ești sigură că totul va fi bine ?

— Hei, noi cei din Taylor sîntem destul de tari. Odată am mers din Taylor pînă în Florida în timpul unui viscol.

Margo se simțea stăpînă pe sine și cînd Niell se aplecă s-o sărute de despărțire se mișcă ușor, așa încît sărutul îi veni pe obraz.

— Noapte bună, zise ea. Mulțumesc pentru invitație. M-am distrat bine.

— Eu îți mulțumesc că ai venit.

Cuvintele politicoase sunau ridicol după emoțiile care-i zguduiseră pe amîndoi. Niell se pomeni că-și dorea să fi existat o cale ca ea să rămînă cu el. Totuși, exact în același timp, rațiunea regăsită îi șoptea că așa era cel mai indicat.

Mai bine s-o lase acum să se îndrepte spre Londra și spre provocările unei lumi pe care o știa și-i plăcea. Sosise momentul ca rațiunea să domine toate sentimentele animalice din sîngele său.

— Ai grijă cum conduci, o sfătui.

— Călătorie plăcută, Niell. Salută Picadilly Circus din partea mea.

Își luară la revedere. *E timpul să plec*, se gîndi Margo, urcînd în camionetă.

Răsuci cheia în contact. Nimic. O răsuci din nou.

Nimic. Margo își dădu seama că nici ea, nici camioneta nu se vor duce nicăieri. Motorul era mort ca și ziua de ieri.

ȘAPTE

Niell își vîrî capul pe geam.

— Bateria e moartă ?

Ea încercă să pornească mașina din nou, dar oftă cînd auzi zgomotele pe care le făcea.

— Așa s-ar părea.

— Ridică tu capota și eu o să te împing, se oferi Niell.

Însă după ce se făcură contactele nu se întîmplă nimic.

— E clar că nu e bateria. Niell aruncă o privire la motor, adăugînd îngrijorat : Ar putea fi alternatorul.

Lui Margo nu-i plăceau vorbele acestea. Nu-și putea permite operații costisitoare acum.

— Îl chem pe Zach să se uite, zise ea. Nu locuiește prea departe de aici și se pricepe destul de bine la motoare.

— S-ar putea să fie nevoie să înlocuiești alternatorul și bateria. Niell trînti capota și își șterse mîinile cu batista. Așa ceva mi s-a întîmplat și mie odată, cînd eram la școală. Dar nu-ți face probleme, mai spuse el repede văzînd chipul lui Margo. La fel de bine s-ar putea să nu fie nimic serios.

În garajul parcării era un telefon. Margo formă numărul lui Zach și începu să se vaite cînd îi auzi vocea serioasă intonînd : „Aici firma Zach Alloway. Dacă doriți să discutați

afaceri, lăsați-vă numele și numărul de telefon. Dacă doriți să-mi vindeți ceva, lăsați-o..."

Telefonul păcăni cînd Niell îl închise.

— Nu te mai deranja să-i lași un mesaj. Te conduc eu acasă.

— Dar avionul tău...

— Pleacă mîine dimineață, la șapte jumătate, răspunse el. Trei ore și jumătate dus, trei ore la întors, dacă ne gîndim că traficul e mai liniștit noaptea. Am timp berechet să prind avionul.

— În plus, o să fii mort de oboseală. Voi rămîne în oraș cu Naomi... A nu, nu pot. Margo se încruntă amintindu-și de pisici. Voi încerca la Zach mai tîrziu.

Gîndul la camioneta prăpădită a lui Zach, bîjbîind pe drumurile întunecoase, cu Margo ca pasager îl făcu pe Niell să fie recunoscător că omul nu fusese acasă. După părerea lui, mașina lui Alloway arăta și mai prost decît a ei.

— Las-o baltă. Te duc eu acasă, insistă el. Nu-i nici o problemă, ai încredere în mine, continuă Niell văzînd-o că șovăie.

N-avea rost să-l mai contrazică. În timp ce-și încuia camioneta și se ducea cu Niell la BMW se întrebă, totuși, cum își va recupera mașina a doua zi de dimineață. Poate c-o să vină cu Zach la Boston după ce termină lucrul.

— Îmi pare rău, zise ea.

— Nu te mai gîndi.

El își dăduse seama că, de fapt, îi plăcea ideea de a conduce șapte ore doar ca s-o ducă pe ea acasă. Nu dorise ca la sfîrșitul serii fata să se urce în mașină și să plece. Nu dorise să-și ia la revedere în felul acesta.

— După cum îți spuneam, nu sînt un tip cu pretenții mari.

Fără îndoială că el ar fi preferat ocazii mai intime... În vreme ce ea încerca să-și alunge din minte gîndurile insinuante, Niell continuă :

— O să fie bine, oricum. Cînd mă întorc înapoi, o să mă gîndesc ce program am la Londra.

Margo nu mai întrebă dacă programul era interesant, deoarece el avea mereu afaceri serioase. În plus, mai cunoștea și atîția oameni care participaseră la petrecerea strălucitoare ce tocmai o părăsiseră, inclusiv pe contesa Delfiori.

— Mi-a făcut plăcere s-o întîlnesc pe contesă, zise ea. Spuneai că-i o clientă de-a ta ?

— De fapt, soțul ei mi-a fost client. Contele Roberto Delfiori deținea acțiuni în diverse corporații și avea nevoie de ajutorul nostru la una dintre firmele lui, care avea o filieră și aici la Boston. Atunci tocmai intrasem în consiliul de conducere și l-am însoțit pe Leo Simons la Roma. Mai tîrziu, m-am dus și singur și m-am împrietenit cu familia Delfiori.

Niell se opri o clipă.

— Contesa vine în fiecare an în America pentru a vizita compania soțului și a vedea ce fac angajații.

— Deci, contele a fost un om de afaceri ? Mă surprinde. Ea mi-a spus că el a construit fîntîna, și-am crezut că era un gentleman de provincie.

— Contele Roberto a fost ca un om al Renașterii — un afacerist solid, cu suflet de poet. De fapt, a participat la proiectarea vilei lui, care este chiar frumoasă. Ți-ar plăcea s-o vezi.

Lui Niell îi trecu dintr-o dată prin minte o imagine cu Margo îmbrăcată într-un neglijeu diafan și umblînd printr-o grădină de trandafiri. Viziunea aceasta îi zdruncină stăpînirea de sine și-l făcu să se întrebe dacă plecarea la Londra venise într-un moment prost sau dacă nu era cumva o binecuvîntare. Îi veni încă o dată ideea că, dacă ar fi făcut dragoste cu ea, lucrurile n-ar fi fost prea simple.

Îi privi profilul și-i văzu curba obrazului și gura. În momentul cînd ochii i se fixară asupra ei, ea se întoarse pe jumătate spre el, iar privirile li se înlănțuiră ca într-o îmbrățișare adevărată.

Efectul acestei ochiri fugare devie traseul BMW-ului, iar Niell fu nevoit să se concentreze pentru a reveni pe centrul șoselei. Avusese dreptate, se gîndi el nedumerit. O legătură cu Margo n-ar fi fost un lucru simplu. Să-l ia naiba dacă mai știa ce să zică : se bucura sau nu se bucura că nu avea să afle de data asta.

Probabil că ea poseda ceva deosebit din moment ce numai un contact vizual îl putea afecta în asemenea măsură. Margo se detesta din pricină că era atît de fricoasă. Se îndreptă în scaun și, cu privirea ațintită drept înainte, încercă să-și adune gîndurile.

— Contesa îmi spunea că are o problemă cu trandafirii. N-am putut să-i dau un răspuns pe moment, dar i-am promis că voi încerca să găsesc niște sugestii.

— *Va bene,* după cum ar spune ea. Niell se opri o clipă, apoi adăugă gînditor : Alicia Delfiori nu numai că-i o doamnă drăguță, dar te-ar putea ajuta la firmă așa cum nu-ți închipui.

Margo fu luată prin surprindere. Se gîndise la contesă ca la o femeie încîntătoare, pe care se bucura s-o cunoască mai bine. Dar Niell o privea ca pe o posibilă parteneră de afaceri.

— Sper că întîlnirea cu Troner și ceilalți va decurge bine, continuă el. Păcat că nu l-ai putut întîlni personal. Te-ar fi uimit.

Liniștea îi învălui din nou, iar Margo credea că mintea lui Niell se îndreptase spre clienții săi din alte țări. Se simțea bucuroasă c-avea ocazia să-și regăsească echilibrul. Niell o încînta ca nimeni altul, iar dacă nu era atentă la ceea ce făcea, putea fi atrasă de el ca un fluture de flacăra lumînării.

O dată ce focul i-ar fi atins aripile, nu credea c-ar mai putea zbura vreodată.

Necazul era că acele clipe petrecute pe balcon nu schimbaseră nimic. Amîndoi priveau viața din perspective diametral opuse. Niell se simțea în largul lui atunci cînd participa la evenimente importante, pe cînd ea era... un peștișor într-un lac mititel, murmură, apoi se uită repede la el să vadă dacă o auzise. Dar Niell tocmai introducea un compact disc în pick-up-ul din mașină. În curînd, BMW-ul fu inundat de melodii lente și Margo se prefăcu că doarme.

Probabil adormise într-adevăr, deoarece nu peste multă vreme îl auzi spunîndu-i :

— Intrăm în Carlin. Am mers bine.

Se lăsase o ceață cam deasă și ea nu putea să vadă semnul de intrare. Își privi ceasul și văzu că se făcuse unu fără un sfert. Cu puțin noroc Niell ar ajunge înapoi la Boston pe la ora patru.

— Vrei să termini cu grijile ? rosti el, de parcă i-ar fi citit gîndurile. Voi dormi în avion.

Ceața învăluia luminile de pe stradă în vreme ce înaintau pe Main Street, iar cînd cotiră spre Peachtree Lane vizibilitatea era aproape zero.

— Sper că nu e ceață și pe drumul de la Boston, se agită Margo.

Niell opri mașina lîngă casă, închise motorul și ieși.

— Nu-i nevoie, protestă ea, dar el n-o luă în seamă.

Se îndreptară în liniște spre ușă. Chiar dacă n-o atingea, Margo îl simțea cum merge alături. Pielea i se înfioră la gîndul că s-ar putea întinde să-i ia mîna. Încercă să-și alunge această tentație, concentrîndu-se asupra pisicilor. Fără îndoială că Lady Hamilton dormea în pat cu Traffy. Și poate Lordul Nelson sărise pe fereastra pe jumătate deschisă a pivniței și intrase în casă.

Bineînțeles că ușa bucătăriei nu se deschise. O împinse, însă fără succes.

— Dă-mi voie mie, se oferi el.

În timp ce Niell încerca ușa, se atinseră unul de altul. Contactul acela nesemnificativ o făcu să tremure de dorință și se simți dezgustată de ea însăși. Era mulțumită că Niell nu-i putea observa încordarea din cauza întunericului.

— O să repar ușa asta într-o zi, spuse ea.

El fu bucuros de întîmplarea cu ușa prăpădită. Avea ocazia să facă un efort fizic, compensînd în acest fel efectul emoțiilor care-l zguduiseră. Dacă numai o simplă atingere îl afecta în așa hal, atunci înseamna că creierul i se transformase într-o masă amorfă...

Ușa se deschise brusc, iar el se prăbuși în bucătărie, izbindu-și fluierul piciorului de un scaun.

— Ai pățit ceva ? îl întrebă Margo îngrijorată.

În loc de răspuns, un mieunat sinistru răsună în toată casa.

— Ce dracu' ! exclamă Niell.

Cînd Margo aprinse lumina, Lady Hamilton se repezi în bucătărie. Mai scoase un miorlăit îngrozitor și se întoarse în interiorul casei.

— S-a întîmplat ceva. Margo o urmări în grabă spre sufragerie. Lady Hamilton se îndreptă spre cutia de lemn de lîngă cămin. O, Doamne ! oftă Margo.

Lordul Nelson zăcea acolo. O văzu și încercă să se ridice, dar nu reuși.

— Ce-i cu el ? Niell venise după ea. Se lăsă pe vine lîngă motan, care sîsîi slab, apoi înțepeni.

— Are un soi de criză !

— Nu știu ce-o fi, replică cu mintea aiurea. Trebuie să-l sun pe veterinar.

Îi răspunse robotul doctorului Molinski. Îi spunea să telefoneze luni la ora opt dimineața.

— Am uitat că sîntem în week-end, oftă ea. Cred că-i un veterinar în Wolfboro. Voi încerca să dau de el.

Dar și aici îi răspunse robotul, cerîndu-i să sune a doua zi.

— Unde stă Molinski ? întrebă Niell.

— Pe Main Street. Am dus pisicile la el prima dată cînd am venit în Carlin și am mai fost cu Lordul Nelson în seara cînd s-a bătut... Margo se întrerupse, căci pisica avea iar un spasm. Lady Hamilton miorlăia îngrijorată și Traffy se învîrtea încoace și-ncolo agitat.

— Pregătește-l, hotărî Niell. Mergem la veterinar și-l trezim.

În drum spre mașină, Lordul Nelson vomită. În ciuda eforturilor fetei vomită și-n mașină. Niell încerca să-l consoleze :

— Nu-i departe, amice. Ține-te bine.

Margo îi era recunoscătoare. Nu credea că ea ar fi reușit să vorbească pe un ton înțelegător dacă o pisică ar fi vomitat în mașina ei cea scumpă.

— Veterinarul stă după colț, îl dirija ea. Cabinetul e chiar lîngă casă. În cabinet și-n casă se părea că-i întuneric și liniște.

— Bine, zise Niell și, lăsînd-o să alinte pisica, se duse și sună. Nu răspunse nimeni, așa că începu să bată în ușă.

Poate că veterinarul plecase în week-end. Dar tocmai cînd Margo se gîndea la aceasta, ușa se crăpă puțin și un bărbat aruncă o privire afară. Era în halat și-n pijama, și numai plăcere nu-i făcea să-l vadă pe Niell stînd acolo. Expresia de pe chip nu i se schimbă după ce primi explicații și zise ceva ce Margo nu auzi. Îi spunea probabil lui Niell că nu consultă pacienți în toiul nopții și c-ar trebui să încerce la spitalul veterinar aflat în al treilea oraș după Carlin.

După aceea începu Niell să vorbească. Margo nu-l auzi, dar după cîteva clipe doctorul Molinski încuviință din cap, spunînd :

— Bine. Aduceți pisica la cabinet. Vin și eu acolo.

— Cum l-ai convins ? îl întrebă Margo cînd reveni la mașină.

— Și-a amintit c-a jurat să ajute toate ființele mari sau mici. Niell n-a mai adăugat că un bacșiș serios făcea minuni chiar și cu veterinarii de lux dintr-un oraș ca acesta. Dă-mi voie să-l iau eu.

Lordul Nelson era prea bolnav ca să-l atace, totuși, scoase un mîrîit slab.

— Taci, zise Niell prietenos. O facem de dragul tău, barbar morocănos ce ești.

— Nu-i mai spune așa — s-ar putea să moară. Margo îl urmă în grabă pe Niell care se îndrepta spre cabinet.

Era sigură că schimbarea doctorului Molinski nu venea din bunătate înnăscută sau din bun-simț. După felul cum îl privise pe Lordul Nelson cînd îl adusese pentru rănile acelea, își dăduse seama că Molinski era prototipul veterinarului cu birou elegant, cu animale răsfățate pe post de pacienți și o înclinație de a vorbi urît. Mai mult ca sigur că și Niell fusese puțin dur, se gîndi ea, dar n-avea de ce se plînge. Oricum ar fi făcut-o, reușise.

Doctorul examină motanul și le spuse :

— S-a otrăvit. Probabil, cu otravă de șobolani sau cu vreun ierbicid.

Vecinii ei aveau o grămadă de ierbicide.

— V-va fi bine ? se bîlbîi Margo, dar veterinarul îi spuse că nu știe.

— Îi fac spălături stomacale și pe urmă vedem. Îl puteți lăsa aici și veniți mîine dimineață.

Margo privi motanul. Deși pe jumătate mort, ochii lui verzi-albaștri străluceau aprigi. Mai mult ca sigur că bătrînul bădăran nu va abandona viața așa de ușor.

Nu dorea să-l lase să moară cu un străin alături, însă nu-i putea cere lui Niell să mai rămînă s-aștepte rezultatul, iar ea nu avea nici un mijloc de transport. Ei, n-ar fi prima sau ultima dată cînd se vedea nevoită să conteze pe ea însăși, se gîndi.

— Aș vrea să stau pînă e în afara oricărui pericol.

Veterinarul ridică din umeri ca și cînd ar fi zis „Cum doriți dumneavoastră".

— Puteți sta în sala de așteptare.

Niell o conduse în sala de așteptare elegantă.

— Chiar ai de gînd să rămîi ?

Ea încuviință din cap.

— Atunci rămîn și eu. Într-un fel, îl admir pe mîrlanul ăsta.

El luă loc pe unul dintre scaunele tapițate. Margo i se adresă cu hotărîre :

— A, nu, nu-i nevoie. Niell Kier, trebuie să prinzi avionul. Îmi port singură de grijă.

— Ți-a mai zis cineva vreodată că-ți faci prea multe griji ? Niell bătu cu palma locul de lîngă el. Nu mai sta în picioare și lasă-mă să mă ocup eu de avion. *Tu* ai griji mult mai importante — de exemplu, cum să-ți împiedici motanul să se otrăvească.

Ea se încruntă gînditoare :

— Aș crede că locuitorii orașului ar trebui să fie mult mai atenți cînd au atîtea animale care se plimbă de colo colo. O să străbat strada ca să discut cu toți și sper să m-asculte.

— Bine-ar face. Data viitoare s-ar putea otrăvi un copil. Vocea lui avea un ton sever în vreme ce adăugă : Anunță-mă dacă ai probleme cu vecinii. Pînă una alta ai făcut tot ce era posibil.

— Aș fi vrut să ajungem mai devreme acasă. Niell, dacă... dacă rămîneam la Boston, motanul ăsta amărît ar fi murit.

El îi cuprinse umerii cu brațul, îmbrățișînd-o scurt și mîngîietor. Atingerea lui era plină de atenție. Îi simțea umărul puternic și brațul protector în timp ce-i spuse :

— Relaxează-te, Margo. Nu-i ești de nici un ajutor dacă te învinovățești.

Începu să vorbească din nou despre oamenii de la petrecere, în special despre contesa Delfiori. Cu toate acestea, își ținea încă atenția îndreptată spre ușa închisă din spatele lor, iar cînd doctorul Molinski intră în sala de așteptare Margo sări în picioare.

— Cum se simte ? strigă ea.

— A trecut peste ce-i mai rău și-i încă în viață, veni răspunsul obosit. Animalul ăsta are o rezistență de taur. Totuși, vreau să-l mai țin sub observație strictă în următoarele douăzeci și patru de ore, așa că mă puteți suna mîine seară. De obicei, nu primesc telefoane în week-end, însă dacă asta tot e o urgență...

Veterinarul făcu o pauză semnificativă și îl privi pe Niell, care zise :

— Apreciez ce-ai făcut, doctore.

Și, judecînd după chipul lui satisfăcut, era sigur că Molinski va trimite o notă de plată încărcată. Lui Niell nu-i păsa. Margo arăta ca și cînd i se luase o piatră de pe inimă.

După aceea ea se uită la ceas și strigă :

— E trei jumătate. De-abia ai vreme ca să ajungi la Boston... Niell, *grăbește-te.*

Îl tîrî pur și simplu spre mașină, iar cînd ajunseră acasă, începu să protesteze, văzînd că vine s-o conducă la ușă.

— Ia ascultă, *te rog* să pleci. Nici nu-ți pot spune cît îți sînt de recunoscătoare. Acum, șterge-o.

Cu toate că vocea îi era vioaie, Niell o privi în ochi și văzu ceva care îl îngrijoră. Ușurarea de mai înainte se transformase într-un sentiment ciudat de vulnerabilitate.

— Dă-mi cheia să deschid ușa. Vreau să fiu sigur că în următoarea jumătate a nopții nu va trebui să te lupți ca s-o deschizi.

— Nu-i nimic. Eu... Margo băgă cheia în broască, dar înainte de a o răsuci, ușa se deschise singură. Cred că n-am mai încuiat-o.

— Ar trebui s-o încui mereu.

Niell aprinse lumina și privi în jur.

— Pare în regulă, zise el, dar cred c-ar trebui să mă uit prin casă, pentru orice eventualitate.

Intră în bucătărie în timp ce Margo îl urmă, protestînd.

— Nu-i nevoie. Nu-i nimic în neregulă.

Vocea i se întrerupse din pricina unei înfiorări. Își dădu seama că-i era frig, dar asta n-o mira. Deși în Boston fusese cald, la Berkshires era cu cincisprezece grade mai răcoare. În plus, casa cea veche păstra o temperatură mai scăzută. Margo își înfășură brațele în jurul trupului ca să se încălzească în timp ce-l urmă pe Niell prin casă.

— Îți spun că-i totul bine. Nu se ascunde nimeni pe aici.

Nu în sufragerie, nici în cealaltă sufragerie, nici în baia de la parter. Niell urcă scările cu Margo în spatele lui.

— Uite, nu-s hoți, zise ea, deschizînd ușa băii. Al doilea dormitor era o aglomerație de scînduri, scîndurele, unelte, cabluri și praf. Nu-s nici aici criminali cu topoare. Sîntem în Carlin, nu la Boston.

Două perechi de ochi albaștri-verzi străluceau din întunericul celui de-al doilea dormitor. Niell aprinse lumina, iar siamezele din mijlocul patului clipiră, privindu-l. Lady Hamilton se uită la chipul lui Margo și scoase un mieunat dureros.

— Nu-ți face griji, o să fie bine.

Fata se așeză pe pat și o cuprinse pe Lady Hamilton în brațe, ținînd-o strîns. După noaptea ce-o avusese, simțea nevoia să strîngă *ceva* în brațe. Se înfioră din nou, în timp ce frigul părea să o pătrundă pînă la oase. Pisica protestă și sări din brațele ei.

— Mai bine-aș pleca, zise Niell. Apoi adăugă : Ești sigură că e bine să te las singură ?

Se simțea și mai îngrijorat. Privirea ciudată și vulnerabilă a ochilor lui Margo se intensificase, arăta dintr-o dată așa de *singură*. Stînd pe pat, părăsită și de pisici, nu părea deloc în apele ei. Arăta speriată, tînără și cam fragilă.

— N-ai de gînd să faci ce-ai spus ?

Ea încercă să rostească aceste cuvinte bine dispusă, dar dinții începură să-i clănțăne.

— Vrei s-o ștergi ?

Îi întinse mîna.

— Mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru...

— Doamne, o întrerupse. Ai înghețat ! Îi luă și cealaltă mînă și i le frecă pe amîndouă. la ascultă, ești sigură că te simți bine ?

Dinții care-i clănțăneau, deși zîmbea, nu-i inspirau deloc încredere.

— Trebuie să faci un duș fierbinte și să te culci, o sfătui cu adevărat îngrijorat.

— Aș vrea eu... B-boilerul e stricat. Sînt bine. C-cred c-că am răcit la veterinar.

Niell știa însă mai bine. Margo trăsese o sperietură și acum corpul ei răspundea printr-o reacție întîrziată de șoc. Nu era vorba numai de otrăvirea motanului. Se ostenise peste puteri cu munca și casa pînă ajunsese să aibă o criză nervoasă. În ciuda rezistenței sale naturale, trebuia să cedeze ceva în organismul ei.

Niell smulse cuvertura de pe pat și o înfășură pe Margo. Înăbușindu-i protestele mai puse și o pătură.

— Stai aici, îi porunci el. Mă duc să-ți aduc un ceai fierbinte.

Margo ar fi vrut să i se împotrivească, dar își simțea mintea golită, iar capul începu s-o doară dintr-o dată. Tot brusc simți oboseala din oase. Dacă ar sta întinsă o clipă și ar bea un ceai fierbinte, s-ar simți bine, își spuse. Dar cînd se cuibări în pat, mintea îi fu năpădită de imagini diverse: Lordul Nelson cuprins de spasme, Lady Hamilton strigîndu-și durerea și teama.

Margo se simțea înspăimîntată și neajutorată în fața vedeniilor de coșmar care-i stăpîneau mintea. Auzi pe cineva scoțînd un scîncet speriat, dar își dădu seama că era chiar ea. *Încetează*, își ordonă, dar, cu toate că făcea eforturi să se potolească, nu reușea.

— Acum e bine, îi șopti el la ureche. Sînt aici, Margo, și tu vei fi bine.

Se așeză pe pat, lîngă ea. Fata încercă să-i vorbească, dar nu putu scoate decît un scîncet. El mormăi ceva, își aruncă pantofii și se întinse alături de ea în pat, luînd-o în brațe.

Margo simți cum o cuprind brațe puternice. I se oferea căldură și protecție. Aici era sanctuarul ei. Spaimele chinuitoare îi părăsiră mintea lăsînd-o istovită de parcă ar fi alergat cincizeci de kilometri. Încercă să-i spună lui Niell că se simțea bine, dar buzele nu-i putură articula decît un singur cuvînt.

Niell îi privea buzele moi îngînînd fără sunet numele lui. O simțea moleșindu-se și, cînd îi atinse obrazul cu gura, își dădu seama că se încălzise. Pleoapele fetei se închiseră și răsuflarea îi deveni regulată. Adormise.

El nu înțelese cît de îngrijorat fusese pînă nu începu să se relaxeze. Acum Margo va fi bine și, fără îndoială, mîine dimineață își va reveni complet. Nu era în stare s-o lase baltă, așa cum nu era în stare să zboare.

Să zboare. Își reaminti că trebuie să prindă un avion peste cîteva ore. Făcu o mișcare pentru a se da jos din pat, apoi se opri văzînd că Margo se cuibărise din instinct mai aproape de el. La naiba. Mai avea ceva timp. O trase mai aproape de el și îi sărută vîrful urechii încălzite.

— Nu-ți face probleme, îi spuse blînd. Culcă-te. Stau aici să am grijă de tine.

Niell se trezi din cauza luminii blînde a zorilor care poleia pereții unui dormitor necunoscut. O clipă se simți dezorientat, apoi își dădu seama c-o ținea pe Margo în brațe.

Cîndva, în ultimele ore ale nopții, Margo aruncase pătura și cuvertura, iar acum stătea încolăcită lîngă el, ca și cînd trupul lui îi oferea singura căldură de care avea nevoie. Părul strălucitor i se răsfirase pe pernă și buzele se aflau foarte aproape de ale lui. Niell trase în piept parfumul ei și văzu că nu mai era întuneric.

Se ridică într-un cot fără s-o deranjeze și privi ceasul. Șase și jumătate. Primul gînd fu că pierduse avionul spre Londra. Al doilea, că nu-i păsa.

Se lăsă pe spate în patul care scîrțîia și studie acest al doilea gînd. Mai erau alte zboruri, alte avioane. Ar putea prinde unul care mergea la Boston de la aeroportul Pittsfield, aflat în apropiere, în felul acesta economisind timp. Atunci Margo murmură ceva în somn, și el uită de avioane.

Îi cuprinse ferm trupul ușor arcuit. Cînd îi mîngîie spatele și-i simți netezimea pe sub bluza mototolită, tandrețea care-l cuprinsese în noaptea trecută se războiu cu o dorință aproape dureroasă. O dorea, acum... însă ea dormea adînc.

Zîmbetul ei ușor îi spuse că era conștientă de prezența lui și, că dacă o mîngîia în continuare, o va trezi. Știa bine că Margo s-ar fi îndreptat nerăbdătoare spre el, că trupul ei încălzit de somn îl va primi cu bucurie pe-al său. Ar fi fost minunat, incredibil să facă dragoste. Și totuși, ezita. Margo

părea adînc adormită, dar pe sub gene avea cearcăne violete, delicate.

Munca extenuantă contribuise și ea la criza din seara trecută. Niell se încruntă. El pricepuse dintotdeauna că Margo se irosea cu grădinile și cu plantele de prin curțile dosnice care-i ocupau atîta timp. Sanders și Compania avea nevoie de un proiect bun și important, ceva ce să-i impună firma în domeniul lor de activitate.

Margo se zvîrcolea în somn. Se va trezi dacă el mai stătea acolo, iar ea avea nevoie, în primul rînd, de odihnă. Cu grijă, regretînd, Niell se dădu jos din pat.

Două pisici, cu ochi care nu clipeau în lumina dimineții, îl urmăriră de pe un scaun, de lîngă pat, cînd se duse desculț la baie. În timp ce-și dădu pe față cu apa rece ca gheața, Niell se mira de el însuși. În toată cariera lui nu pierduse niciodată un avion și nu întîrziase la o întîlnire cu vreun client.

Orice are un început, își zise. Avea vreme mai tîrziu să se gîndească la treburi. În acest moment mintea îi revenea mereu la Margo.

Era înfloritoare ca o rază de soare și înzestrată cu un talent excepțional. Îi spusese că-i va da sfaturi, și ea avea încredere în el. Inima i se umplu de grijă și afecțiune.

Niell se stăpîni. Nu dorea să treacă mai departe de grijă și afecțiune. Coborî nerăbdător la parter și dădu trei telefoane. Două la aeroport, al treilea la mecanicul său, unde îi răspunse robotul. După aceea, puse ibricul pe foc și privi bucătăria însorită, și trandafirii albi care creșteau chiar sub ferestre. Acționînd din instinct deschise fereastra și culese un buchet mare de boboci înfloriți.

Margo încă mai dormea cînd urcă iar la etaj. Tocmai se întreba dacă să o trezească, dar o văzu că se mișcă, se întinde și deschide ochii.

În acel moment ea nu fu surprinsă că-l vede stînd lîngă patul său. Visase că se plimbau împreună printr-o grădină. Pe urmă, el o luase în brațe, o sărutase și o trăsese jos în flori ca să facă dragoste.

— Hei, bună dimineața, zise Niell.

Margo clipi, trezindu-se de-a binelea. Parfumul de flori venea direct de la trandafirii proaspeți, așezați pe pernă, lîngă ea. Și el...

— Ce... ce faci aici ? se bîlbîi, ridicîndu-se imediat și respirînd cu greu. Ah, Doamne, ai pierdut avionul ?

— Stai liniștită, iau altul, o asigură el. Cred că eram amîndoi așa de obosiți, încît am adormit. Se așează alături pe pat și îi întinse o cană cu ceai. Ți-am făcut niște ceai aseară — sau mai bine-zis azi-dimineață — și cînd ți l-am adus, am văzut că te-ai sculat. Bea-l cît e cald.

Oare visase că se rătăcise și era disperată pînă cînd el s-a întins alături de ea și-a luat-o în brațe ? Margo nu putea fi sigură. El avea părul ciufulit, îi crescuse barba și hainele arătau de parcă ar fi dormit în ele.

Gîndul acesta o învălui într-o înfiorare caldă.

— Nu cumva ți-e frig iar ? o întrebă îngrijorat.

Deci, nu visase. Toată noaptea dormiseră împreună — asta e un fel de a spune. Iar dimineața i-a adus trandafiri. Începu să soarbă grăbită ceaiul fierbinte.

— Îmi pare rău c-ai pierdut avionul, dar mă bucur c-ai fost aici. Lordul Nelson ar fi murit dacă nu l-ai fi convins pe Molinski să aibă grijă de el.

Niell zîmbi, auzind-o.

— Nu-l subestima pe ticălosul ăla. Are mai mult de nouă vieți într-un cont din Elveția. Se opri ca să adauge : Îmi pare rău că stric petrecerea, dar am aranjat să prind din aeroportul Pittsfield un avion care mă va duce direct la Boston.

Bineînțeles că trebuia să plece. N-avea rost să-și simtă inima atît de îndurerată.

— Îmi pare rău că ți-am încurcat programul. Măcar, pot să-ți prepar micu! dejun înainte de plecare ?

— Nu, nu mi-e foame. Cel puțin, completă el în sinea sa, nu de mîncare. Apoi zise : Apropo, nu-ți face griji de camionetă. Am lăsat un mesaj la mecanicul meu și i-am spus s-o remorcheze pînă la atelierul lui din strada Beacon și s-o repare. Între timp, dacă mă duci la aeroport, îți dau mașina mea.

— Mecanicul tău ! Ochii lui Margo se îngustară în vreme ce dădu negativ din cap. A, nu, te rog, nu. Nu-ți dau voie să plătești nimănui ca să-mi repare mașina. Ori plătesc, ori nu circul cu ea. Și în plus, n-aș fi în stare să conduc limuzina ta.

— Asta sună ca unul dintre sfaturile bunicului tău, îi replică el. O s-o suni pe contesă, nu-i așa ?

Schimbarea subiectului o făcu să se încrunte.

— După tot ce s-a întîmplat azi-noapte, nici măcar nu-mi aduc aminte unde stă. Pe lîngă asta, nu m-am hotărît încă ce sfaturi să-i dau în legătură cu trandafirii.

— Stă la Copley Plaza. Întotdeauna se duce acolo.

El se așeză pe marginea patului ca să se încalțe.

— Ai grijă, îi spuse blînd, vorbesc în calitate de jurisconsult al firmei Sanders și Compania. Dacă-i plac ideile tale, te-ar putea angaja pentru treabă. Are influență în cercul ei, Margo. Fă-o să fie mulțumită și o droaie de italieni bogați îți vor cere serviciile.

Era încă un vis, un vis frumos. Margo se rezemă de căpătîiul patului și zîmbi slab.

— Nu rîde, zise Niell, s-ar putea întîmpla foarte bine. Tu ai talent, eu am experiență în afaceri. Nu trebuie decît să acționezi cum se cuvine.

— Și în plus, am nevoie de mult noroc.

— Noroc înseamnă să fii acolo unde trebuie și cînd trebuie.

— ... și să profiți de ocazii. Știu, știu.

Margo luă trandafirii de pe pernă și le răvăși petalele reci, proaspete.

— Bine, o sun. Dar în legătură cu mașina, insist să achit eu nota. Vorbesc serios.

Era atît de serioasă, încît nu se putu abține să nu se aplece și s-o sărute ușor pe buze. Dulceața peste care dădu acolo îi puse un nod în piept.

— Promit că-ți trimit nota. Între timp, vreau să conduci o mașină sigură. Îmi pasă de ce se întîmplă cu tine. Adu-ți aminte de asta cît sînt plecat, da ?

Ochii lui erau sinceri. Aproape tandri. Atingerea buzelor sale îi mai stăruia încă pe gură. În liniștea camerei însorite, Margo se simțea de parcă inima i-ar fi înflorit ca și bobocii de trandafiri albi pe care-i ținea în mînă.

— O să-mi aduc aminte, promise.

OPT

În marțea de după petrecere, Margo se întîlni cu Fred Troner și ceilați proprietari ai complexului de la Mountain View. Întîlnirea fu în centrul orașului, așa că după aceea se opri la biroul lui Naomi.

— Se pare c-a mers într-adevăr bine, comentă prietena ei cînd Margo îi explică cum s-a descurcat. Acum înțelegi ce-ți spuneam în privința oamenilor influenți. Ține-te de Niell — are multe legături.

— Nimeni nu spune că Troner îmi va angaja firma, remarcă Margo. Toată dimineața încercase să-și domolească entuziasmul, însă fiorii de nerăbdare o străbăteau ca niște ace. Oricum, cunoștințele te duc doar pînă la ușă, Nao, succesul sau eșecul depind de îndemînarea ta.

Naomi își încreți năsucul.

— Recunosc cumva în asta vreo părere de-a lui Ezra Sanders ? Nu-ți face griji, Margery Ann — ești genul care se descurcă oricum.

— Să te-audă Dumnezeu. Aș fi vrut să fi avut și Zach încredere, continuă gînditoare. Are sentimentul că nu sîntem încă pregătiți să ne angajăm într-o afacere așa de mare.

— E ţicnit, răspunse Naomi cu multă convingere. Dacă aştepţi două secunde, poţi să mă inviţi la masă în vreme ce-o să te fac să vezi că deşteptul ăla n-are dreptate deloc.

Dar Margo neagă din cap.

— Cu altă ocazie. Iau prînzul cu contesa.

Naomi îi puse o groază de întrebări, iar la sfîrşit zise :

— Eşti îmbrăcată cum trebuie ? Hainele îţi sînt potrivite pentru o întîlnire de afaceri, dar pentru o masă cu aristocraţia... Contesa e probabil plină de giuvaiere.

Totuşi, cînd Margo o întîlni pe Alicia Delfiori în holul hotelului Plaza Copley văzu că doamna era îmbrăcată la fel de simplu ca şi în seara petrecerii. Deşi purta un taior negru şi-o eşarfă albă, prinsă cu o perlă neagră, strălucitoare, contesa emana un aer de bogăţie şi noblеţe. Margo observă cum maître d'hotel se învîrtea în jurul lor cînd le conduse la „masa obişnuită a doamnei".

Contesa nu zise nimic pînă nu comandară un prînz care lui Margo i se părea exagerat de scump. Atunci îi zîmbi lui Margo rostind :

— *Va bene, cara* domnişoară Sanders. Ai găsit într-adevăr vreo soluţie pentru trandafirii mei ?

Margo adusese nişte schiţe.

— E destul de simplu, doamnă. Vă sugerez ca trandafirii să fie plantaţi în trei şiruri, cu nişte tufişuri la bază — poate trandafiri Polyantha, care sînt puternici, denşi şi înfloresc aproape permanent. Al doilea şir va fi cu trandafiri de Galia.

— Şi-al treilea ? Ochii negri ai contesei n-o slăbeau.

— Al treilea şir va avea trandafiri englezeşti, care sînt mari, arătoşi şi pot ajunge la o înălţime de şase picioare.

Margo se opri aproape fără suflare, aşteptînd reacţia celeilalte. Doamna nu zise nimic preţ de o clipă, apoi dădu din cap de parcă s-ar fi minunat.

— Atît de simplu... şi atît de bine. Şi toţi trandafirii de care vorbeşti pot fi găsiţi în nuanţe diferite ale culorii mele preferate, adică galben ? *Mi piace molto* — îmi place tare

mult. Privi schițele, zîmbind fericită. Margo — îmi dai voie să-ți spun așa ? — ești un geniu. Acum trandafirii mei nu vor mai sta pleoștiți, ci se vor revărsa cu grație și eleganță.

Discutară mult despre flori pînă li se aduse felul principal. Dar cînd terminară masa, contesa se aplecă spre Margo și o fixă cu ochii ei negri.

— *Adesso* — și acum, mă ierți că te-ntreb — e-o problemă delicată, dar importantă, nu-i așa ? Aș vrea să știu cît îți datorez pentru sfaturi ?

Margo deja clătina negativ din cap.

— Nu-i nevoie de nici o taxă, doamnă. Nu, vă rog, adăugă ea hotărîtă. Nu mi-a luat multă vreme să mă gîndesc la o soluție și, pe lîngă aceasta, mi-ați oferit deja un prînz minunat. Poate c-o să-mi trimiteți o fotografie cu trandafiri după ce înfloresc.

— *Va bene.*

Contesa părea mulțumită și propuse să bea o cafea.

— Și poate o *gelato ?* Îmi place la nebunie înghețata, mărturisi ea. Din păcate, ador dulciurile.

Zîmbi.

— Iar acum, că-mi știi cele mai ascunse secrete, *cara,* spune-mi ceva despre tine. Parcă-mi ziceai că și bunicul tău are aceeași meserie ?

Bîndu-și cafeaua, Margo îi povesti Aliciei Delfiori multe lucruri despre copilăria ei din Virginia de Vest. La sfîrșit, contesa rosti :

— Deci, bunicul făcea grădini și *nonna* făcea plăpumi. Ai în sînge dragostea pentru lucruri frumoase. Spune-mi, *cara,* firma ta este foarte ocupată acum ?

Surprinsă de schimbarea subiectului, Margo încuviință din cap :

— Da, mă bucur să spun că sîntem ocupați.

— Întrebam, pentru c-aș vrea să-ți cer o mare favoare. Mă întrebam dacă ai putea veni la Firenze.

— La *Florența,* doamnă ?

— Spune-mi Alicia, Margo ; eu mă-ntorc mîine în Italia, dar, de vreme ce-ai sugerat ideea cu trandafirii, aș vrea să supraveghezi tu cumpărarea și plantarea lor.

Contesa făcu o pauză.

— Te îngrijorează munca ta. *Va bene,* înțeleg. Dar nu s-ar putea să lași afacerile în mîna vreunui asociat ? Dacă ești de acord, nu trebuie decît să-mi spui ziua, iar eu o să-mi pun secretara să aranjeze problemele cu avionul. Șoferul meu te va aștepta la aeroportul din Roma și te va aduce la Delfiori.

Margo înghiți în sec, reușind să articuleze cîteva vorbe, deși avea un nod în gît :

— Este o ofertă foarte generoasă, doamnă... vreau... vreau să spun, Alicia. Mi-ar plăcea să vin în Italia. Am visat așa ceva. Dar trebuie să discut cu asociatul meu înainte să vă dau un răspuns.

Contesa strălucea de bucurie.

— *Excellente !* De data aceasta, însă, nu-ți mai dau voie să muncești pe degeaba. Nu mă contrazice, mai spuse ea aproape cu asprime, în timp ce Margo protesta zicînd că plata unei călătorii în Italia avea o valoare mult mai mare decît serviciile ei. Ajungem noi la o înțelegere, răspunse contesa. După aceasta făcu o pauză și-apoi rosti ca din întîmplare : Ți-am spus că grădinile de la Delfiori au fost proiectate de Carlo Monchatto ?

Monchatto era unul dintre cei mai respectați arhitecți din lume. Niell avusese dreptate, se gîndea Margo visătoare cînd contesa începuse să-i descrie casa. Alicia Delfiori tocmai îi deschidea în față o lume nouă și minunată.

Margo era sigură că Zach se va putea descurca cu treaba o săptămînă sau zece zile, cît va fi ea plecată, dar nu se gîndise la proprietarii complexului de la Mountain View. În

seara aceea, cînd se întoarse în Carlin, o aștepta un mesaj de la Troner. El împreună cu partenerii săi discutaseră lucrurile și se hotărîseră să-i angajeze firma. Voiau doar să stabilească o întîlnire pentru a intra în niște amănunte.

După cum se așteptase, Zach nu se pronunțase direct în legătură cu norocul acesta ivit din senin.

— Ar trebui să discutăm, Margo, zise el cînd telefonă să-l anunțe. Ce-ar fi să ne întîlnim în Boston, la masă, după ce-l vezi pe Troner ?

Întrucît dorea și un alt punct de vedere, Margo o invită și pe Naomi la cină, la un restaurant recomandat de Zach, specializat în meniuri vegetariene. El mînca de zor, dar Naomi își plimba sandvișul prin farfurie în timp ce-o asculta pe Margo povestind despre înțelegerea dintre Sanders și proprietarii complexului.

— N-ar trebui să arunce și Niell o privire la contract înainte să-l semnezi ? întrebă ea.

— Vreau să-i trimit prin fax o copie de îndată ce va fi întocmit, răspunse Margo. O să-l rog să-mi trimită un răspuns în Carlin. Acum, lăsînd deoparte chestiile legale, ce părere aveți despre Sanders și Compania și treaba asta ?

— Lui Glad Troner îi plac ideile tale, răspunse Zach prompt, dar mă îngrijorează timpul prea scurt. Luna viitoare, după ce se toarnă fundațiile complexului, o să avem al dracului de lucru.

— Și ce dacă ? mustăci Naomi. Zach, asta-i o afacere serioasă și trebuie să te-nveți să joci tare. Orice altceva v-ar pune la un nivel prea scăzut.

— E nu-ncerc s-o trag în jos. Mustața lui Zach începu să se agite, iar Margo se grăbi să facă un gest de împăcare.

— Am nevoie de ambele puncte de vedere, așa că stați goliți și ajutați-mă. Zach, dacă nu-ți convine ce vrea Troner de la noi, voi spune că nu putem accepta.

El șovăi.

— Bineînțeles că sînteți în stare să faceți ce vă cere, strigă Naomi. Din ce spuneți, e doar o problemă de organizare și coordonare. Angajați-i pe cei mai buni și n-aveți probleme.

— Acum, nici mai mult, nici mai puțin, te-ai făcut o expertă în angajări, mîrîi Zach. Nu-i nici o problemă cu o afacere așa mare. Se încruntă privindu-și mîncarea din farfurie și adăugă : Totuși, după cum ziceam, e păcat să-l refuzi pe Troner ăsta. Cu banii cum stă treaba ?

— O să ne dea ceva pentru toate materialele de care avem nevoie, răspunse Margo. A precizat că pentru fîntînă vrea un anumit fel de marmură, dar n-o să fie o problemă pentru tine, Zach.

El încuviință din cap.

— Ce-ai spune dacă l-am angaja pe Roger Duxe ca instalator ? A mai lucrat cu noi și a fost bine.

Zach aprobă din nou.

— Janette Fier e un dulgher de mîna-ntîi.

Altă aprobare tacită.

— Și ca zidar ce-ai zice de George Mason ?

Zach mai dădu o dată din cap.

— Bine, o să meargă. Stau eu de vorbă cu ei și stabilim un program.

Discutară tot soiul de idei și Margo fu ușurată văzînd că Zach se entuziasmează din ce în ce mai mult, pe măsură ce-și dădea seama că puteau duce treaba la capăt cu succes. Știa din experiență că o dată ce el își punea în minte să facă ceva, termina cu bine lucrul început. Cînd li se aduse iaurtul cu kiwi, Zach îi spunea unde va găsi marmura pentru baza fîntînii și discuta cu ea despre soiurile de copaci care s-ar potrivi în curtea principală.

— Deci, ați stabilit, zise Naomi. Gustă bănuitoare din iaurt și se schimbă la față. Sper că prînzul cu contesa a fost mai bun decît ăsta. Cum a mers ?

— Așa de bine, încît m-a rugat să merg în Italia cîteva săptămîni ca să-i fac o treabă. Margo zîmbi văzînd fețele prietenilor ei. Sigur că nu mă duc. Nu te-aș lăsa cu atîta treabă, Zach. Totuși, îți vine să crezi că grădinile de la Villa Delfiori au fost proiectate de Carlo Monchatto ?

Cu tot entuziasmul din jurul contractului cu complexul, Margo nu se putea abține să nu regrete puțin. Naomi prinse aceste regrete prin cine știe ce mijloace telepatice înnăscute.

— Nu înțeleg de ce trebuie să refuzi invitația contesei ? protestă ea. Din ce-ați zis amîndoi, n-o să se întîmple prea mare lucru într-o lună, pînă nu se toarnă fundația complexului. Sarcina lui Zach este să coordoneze angajații. De altfel, întotdeauna ai visat să mergi în Italia.

— Naomi are dreptate.

Margo se răsuci pe scaun ca să-l privească pe Zach.

— Oare n-o să mai înceteze niciodată surprizele ? Ești de *acord* cu Nao ?

— Mă descurc eu. Vreau să-ți spun că ți-ai făcut treaba, iar acum e rîndul celui care se ocupă de angajări — adică al meu. Zach își împinse maxilarul în față, într-o atitudine războinică. Dacă nu cumva crezi că nu-s în stare să mă ocup de niște lucruri.

— Bineînțeles că ești în stare. Cred doar că nu-i cinstit din partea mea să plec și să te las cînd...

— Dă-i drumul și distrează-te un pic, Margo, o întrerupse el. Ocazii din astea, în care ți se plătesc toate cheltuielile de drum, nu-s prea dese. Nu-ți face griji din cauza pisicilor. O să fiu în Carlin în fiecare zi, așa c-o să le dau mîncare... și-o să am grijă de ele. Îi veni pe neașteptate un gînd. Aș putea chiar să-mi instalez un pat în a doua cameră. În felul ăsta, aș mai lucra și la casă în timpul liber.

Îi zîmbiră amîndoi, într-un acord comun.

— O să am eu grijă de registre cît timp vei fi plecată, zise Naomi.

— *Ce*-o să faci ? întrebă Zach. Toate urmele de înțelegere dispărură cînd izbucni : N-am nevoie de ajutor. Mă descurc eu cu registrele.

— Sigur, te-ai putea ocupa și de bugetul național. Naomi își dădu ochii peste cap.

— Să n-ai grijă în legătură cu nimic, Margo, fac eu în așa fel, încît să nu dai peste o dezordine dezastruoasă la venire.

— N-o să dau peste nici o dezordine, pentru că nu plec nicăieri, declară Margo, după care prietenii săi schimbară tactica și petrecură următoarea jumătate de oră convingînd-o că, dacă va pierde această ocazie, n-o să-i mai vorbească niciodată.

— Mă mai gîndesc, zise ea în cele din urmă, dar mai întîi vreau să discut personal cu angajații. Și... și Zach, dacă aș pleca — dar nu spun asta — te rog s-o lași pe Nao să te ajute. Se pricepe foarte bine la registre, iar noi *trebuie* să ne aflăm în frunte. Promite-mi că veți încerca să vă împăcați.

El mîrîi ceva neauzit, dar se lăsă convins.

— Cred că-i bine, zise cu năduf.

— Sigur c-o să fie bine. Naomi îi îndepărtă cu ușurință temerile, apoi adăugă cu adevărat îngrijorată : Margery Ann, ai ceva decent de *îmbrăcat ?* Vreau să spun c-o să dai peste tot felul de barosani acolo. Nu trebuie să-i facem să creadă că noi, americanii, sîntem lipsiți de clasă.

Margo plecă la Roma cîteva zile mai tîrziu, cu o cursă Alitalia, aranjată de secretara contesei. În avion nu prea avu ce face decît să se întindă în scaun și să viseze la cartea strălucitoare despre grădinile italiene, pe care o primise cadou de la Zach și Naomi cînd plecase.

La aeroport o întîmpină un personaj cu părul alb care spuse că este șoferul contesei și o conduse spre un Rolls elegant. Mașina alunecă lin prin traficul aglomerat îndreptîndu-se

spre o regiune de țară și Margo se pomeni că începe să compună scrisori în minte.

Dragă Ez și Beth, n-ați mai văzut niciodată un cer albastru ca la Roma. Zach, pinii arată diferit aici. Mi-ar plăcea să-i folosim pentru curtea interioară a complexului ! Nao, tocmai am trecut pe lîngă un păstor care conducea o turmă de oi adevărate. Și, ah, Niell, aș vrea să fii aici, cu mine...

Șirul gîndurilor i se întrerupse brusc cînd își dădu seama că, din toată lumea pe care o cunoștea, Niell era cel cu care dorea cel mai mult să împartă acele clipe.

Îi trimisese faxul cu contractul Troner. El îi expediase documentul înapoi aproape imediat, cu cîteva adnotări, întrebări și omisiuni. Împreună cu contractul, venise și un bilet care o felicita și-i spunea că încercase să-i telefoneze, dar nu reușise să prindă legătura.

Îi lăsase un mesaj la robotul telefonului, ea îl sunase la Londra, la numărul pe care i-l dăduse, însă Niell tocmai plecase. În cele din urmă, lăsase vorbă la secretară că o putea găsi la Villa Delfiori dacă dorea să-i vorbească.

Cînd Rolls-ul urcă un deal și se opri o clipă deasupra unei văi, Margo rămase uimită în fața panoramei ce i se deschidea în față : copaci și pajiști verzi care înconjurau ca într-o îmbrățișare o vilă impunătoare.

— Ce frumos ! exclamă ea.

Fața aristocratică a șoferului se încreți într-un zîmbet.

— *Ecolla, signorina,* rosti dramatic. Priviți — Villa Delfiori.

Puțin după aceasta, Rolls-ul ajunse la o poartă mare, flancată de doi lei de marmură, somnoroși. Un bărbat în livrea se repezi să deschidă poarta de fier, ridicîndu-și pălăria în fața lui Margo în vreme ce mașina trecu pe lîngă el.

Străbătură un drum care avea de-o parte și de alta pini în formă de umbrelă, perfect aranjați. Apoi, aleea se deschise într-un luminiș și Margo văzu palatul contesei.

Era construit în stil grecesc, cu coloane de marmură și o terasă întinsă ce dădea spre grădină și spre o fîntînă mare, dreptunghiulară. De-o parte și de alta a fîntînii se înălțau două jeturi de apă, arcuindu-se peste o insuliță, unde nu se aflau decît trandafiri galbeni. Precis că acestea erau florile care-i dăduseră contesei atîta bătaie de cap. Margo își lungi gîtul ca să privească mai bine și observă că trandafirii nu se revărsau deloc.

Înainte de a-și putea forma alte impresii, mașina se opri în fața unei scări mari de marmură, iar șoferul se grăbi să-i deschidă portiera. Într-un asemenea cadru, Margo aproape că se aștepta să-i fie anunțată cu trompete sosirea. În loc de asta, se auzi o voce vioaie exclamînd :

— Bine-ai venit ! În sfîrșit, ai ajuns, *cara*.

Contesa, îmbrăcată cu pantaloni și pulover, avînd pe cap o pălărie de grădinar fără formă, traversă pajiștea verde spre ea. Își scoase mănușile de grădinărit ca să dea mîna cu Margo, adăugînd cordială :

— Eram nerăbdătoare să vii, Margo. Ai călătorit bine ? *Excellente*. După ce te odihnești puțin, îți voi arăta grădinile.

— Din cîte am văzut cînd m-a adus mașina, par a fi minunate, zise Margo în timp ce contesa îi lua ușor brațul. Oricum, nu mă puteam aștepta la ceva mai puțin minunat de la Carlo Monchatto.

Contesa încuviință liniștită din cap.

— Carlo e un prieten de familie.

Margo se întrebă cum s-ar simți dacă l-ar putea numi pe Carlo Monchatto „un prieten de familie". Cu mulți ani în urmă, de-a lungul carierei sale, Monchatto, numit de ceilalți și „maestro", proiectase numai cîteva grădini, însă fiecare dintre ele se dovedise a fi o capodoperă. Ea văzuse niște

fotografii ale unei proprietăți de la țară, unde el lucrase pentru o ducesă englezoaică, și mai văzuse o grădină Zen, creată pentru un maestru al ceremoniei ceaiului din Japonia.

— De-abia aștept să vizitez împrejurimile, îi spuse fericită contesei.

Urcară scările la braț și intrară într-un hol din marmură albă și neagră. Un leu de bronz, așezat elegant pe niște flori, tot din bronz, stătea de pază lîngă niște coloane de abanos, încrustate cu marmură.

— Leul și florile sînt din blazonul Delfiori, îi explică contesa cam sfioasă. E o poveste veche. Cînd ne-am căsătorit, palatul era plin de cele mai oribile arme și armuri de genul acelora pe care le poartă stafiile englezești cînd bîntuie prin castele. Roberto le-a aruncat pe toate în pivniță, unde fără îndoială continuă să sperie păianjenii.

În timp ce vorbea, deschise ușa unei camere și o pofti înăuntru pe Margo. Intrînd pe ușa înaltă, aceasta se simți de parcă ar fi fost înconjurată de aur. La fereastră atîrnau perdele de culoarea ambrei, iar stofele care acopereau scaunele și canapeaua expuneau un amestec de nuanțe aurii. Razele soarelui care pătrundeau pe ferestrele înalte poleiau un birou chinezesc negru și o masă ovală încrustată cu bronz. Pe masă se aflau fotografii, aranjate printre vaze cu trandafiri galbeni.

Toate pozele înfățișau același bărbat — întîi, un tînăr care juca polo, apoi un gentleman aristocratic, cărunt, care dîmbea dintr-o ramă de aur.

Contesa atinse cu vîrfurile degetelor rama și vorbi încetișor :

— *Ciao, caro.*

Pe urmă adăugă :

— Margo, acesta este Roberto al meu, stăpînul moșiei. I-am spus că vii să ne ajuți în problema cu trandafirii și-a

fost de acord. Lui Roberto i-a plăcut mereu să vadă tinere drăguțe în jurul lui.

Vorbea în glumă, dar Margo îi observă expresia din ochi. Singurătatea care se ascundea acolo era așa de întristătoare, încît Margo se simți ca și cînd ar fi spionat fără voie un moment de intimitate.

— Soțul meu iubește trandafirii și-i place să-i cultive, continuă contesa. Îi făcu semn să ia loc, așezîndu-se pe o canapea tapisată cu stofă de culoarea caisei, aflată lîngă masa incrustată cu bronz. Trandafirii aceștia galbeni au fost creația lui. Se numesc *Contessina,* sau micuța contesă, după mine. El spunea că sînt nu numai cei mai frumoși trandafiri pe care i-a plantat vreodată, dar au și cel mai dulce parfum.

Tocmai atunci intră un valet cu un serviciu de argint și cești fine, din porțelan de Sèvres. Contesa turnă cafeaua și-i explică fetei :

— Săptămîna viitoare serbăm ziua lui Roberto. O să invit niște vechi prieteni de familie ca să-i onorăm memoria. O să-ți placă de ei. Unul este Claudio Barini, cel care m-a pictat cînd eram tînără. L-am invitat și pe Monchatto. Acum e bătrîn și s-a retras aproape complet, dar sper să-l revăd.

Poate c-o să-l *întîlnească* într-adevăr pe maestro. Margo se simțea de parcă s-ar fi aflat învăluită în ceață. Ca să-și învingă dispoziția visătoare, se ridică să admire un portret al tinerei Alicia Delfiori.

— Era acum treizeci de ani. M-am schimbat mult, remarcă contesa liniștită. Așa și trebuia să fie. Mă enervează prietenii care-și fac operații estetice o dată la cîțiva ani. Toate aceste zbîrcituri și riduri s-au instalat cu timpul, la bine și la rău. Reprezintă o imagine a vieții.

Femeia se opri o clipă.

— Și tu ai fața unei femei care iubește din toată inima. O binecuvîntare și-un blestem în același timp, *cara.* Cei mai

parfumați trandafiri înfloresc numai o dată — scurt — și pe urmă se ofilesc.

Margo vorbi imediat.

— Sînt sigură că l-ați iubit foarte mult.

— Așa mult, încît nu mă împac cu ideea că a murit înaintea mea, răspunse contesa cu sinceritate. Cred că de cînd lumea toate femeile îndrăgostite s-au rugat să moară înaintea bărbatului iubit.

Un moment contesa rămase într-o atitudine sobră. După aceea, se eliberă, zîmbind :

— Vorbeam despre petrecerea dată în memoria lui Roberto. Cu această ocazie, îmi doresc într-adevăr ca trandafirii să se reverse în bazinul care le reflectă imaginea. Nu vreau ca florile acestea așa pretențioase să strice memoria soțului meu.

O privi întrebătoare pe Margo, care îi răspunse :

— O să încep să plantez florile mature de îndată ce le găsesc. E pe aici vreun magazin de unde cumpărați, de regulă ?

— *Certo.* Grădinarul și șoferul meu îți vor sta la dispoziție, iar eu te voi însoți de cîte ori pot. Contesa își ridică ceașca într-un toast. *Salute,* Margo, începem ! După ce te odihnești, o să-ți arăt grădina pe care Roberto al meu și Carlo au conceput-o împreună.

Villa Delfiori era nu atît o grădină, cît o operă de artă ce îmbina copacii și florile cu apa, și armoniza întreaga perspectivă cu imaginea dealurilor din spate. Pentru a crea efecte într-o vale seacă, Monchatto reușise să devieze cursul unui pîrîu de munte. Acum, cei douăzeci de acri ai proprietății erau plini de vegetație și înfrunziți.

Le trebui mai mult de o oră ca să înconjure proprietatea, iar contesa îi lăsă perpectiva favorită la sfîrșit. Această piesă de rezistență consta dintr-un mic eleșteu și-o căsuță de vară construită în așa fel, încît să dea spre pîrîu. Căsuța, care

părea să se integreze firesc în cadru, era înconjurată de trandafiri Contessina și umbrită de sălcii ce se aplecau delicat deasupra ei.

— Roberto al meu a adus sălciile acestea din Japonia, îi spuse contesa lui Margo. Cele din Europa nu sînt destul de delicate pentru locul nostru favorit. Deseori, *cara,* veneam aici să bem un pahar cu vin, sau o ceașcă cu cafea la lumina soarelui.

Un bîtlan alb care se hrănise cu pește din eleșteu, își luă zborul cu un fîșîit de pene. Contesa îl urmări cum se îndepărtează.

— Cînd Niell Kier a fost aici ultima dată, zise ea, a spus că Villa Delfiori este ca o simfonie a naturii.

Margo nu fusese pregătită pentru junghiul de dor, provocat de rostirea numelui lui Niell. Dintr-o dată îi trecu prin cap o imagine vie cu el, stînd în același loc, privind sălciile și apa, iar vedenia era atît de puternică, încît pentru o clipă el chiar părea să fie prezent acolo.

Fu nevoită să clipească din ochi ca să alunge fantezia.

— Nu credeam că lui Niell îi plac grădinile, zise ea cu voce tare.

— E un om al surprizelor, remarcă contesa. Familia Kier este veche, importantă, cu mulți bani, dar viața privilegiată nu l-a slăbit pe Niell. Dimpotrivă, își croiește drum în lume cu curaj. Acum pe unde o fi, știi ?

— La Londra. Negociază o fuziune între Compania Herris și frații Pruitt, o firmă americană.

— A, da. Mi-aduc aminte c-am citit în ziar. O să reușească, bineînțeles, așa cum o să aibă succes și în viață. Are farmec, bani și întreaga lume e un teren de luptă pentru el.

Terenul *ei* de luptă era insula cu trandafiri. Zilele următoare și le petrecu într-o continuă activitate fiind

mereu ocupată să găsească florile potrivite. Aceasta nu se dovedi a fi o treabă ușoară de vreme ce nici unul dintre magazinele din zonă nu aveau trandafiri de Galia în nuanța aurie dorită de contesă, așa că fuseră nevoiți să comande din Bologna.

Totuși, serile le ofereau o adevărată compensație pentru întîrzierile sîcîitoare, deoarece Margo și contesa stăteau pe terasa care dădea spre insulă și discutau despre grădini și artă. Uneori, Alicia Delfiori aducea fotografii sau cărți rare despre grădinile văzute de ea în timpul călătoriilor în jurul lumii. Alteori, o încuraja pe Margo să-i schițeze idei pentru o grădină cu mușchi pe care dorea s-o facă la Delfiori. Una dintre aceste idei — un mic bazin, înconjurat de mușchi și adăpostit de copaci, în stilul grădinilor Saihoji, din Japonia — o impresionă așa de mult pe contesă, încît insistă ca Margo să folosească creioane colorate pentru a face schița cît mai completă.

— Ai mult talent. Sînt convinsă de asta. Preț de o clipă, contesa lovi gînditoare schița, apoi adăugă : Margo, l-am invitat pe Niell la petrecere.

Margo știa că nu avea nici un motiv ca să i se accelereze pulsul. Contesa și Niell erau prieteni și i se părea perfect normal să-l invite la petrecerea de comemorare a soțului răposat.

— Da ? Și vine ?

— Asta nu mai știu. E un om ocupat. Dar l-am invitat la petrecere după care poate rămîne ca musafir. Te-ai bucura să-l vezi ? întrebă cu nevinovăție.

— Sigur că da. Este jurisconsultul firmei mele. Dacă-ți place într-adevăr acea schiță, Alicia, continuă, o pot transpune în acuarele. Voi avea ceva de făcut pînă vin florile.

În ajunul petrecerii, le sosiră trandafirii aurii. Margo își petrecu dimineața următoare pe insulă, cu grădinarul contesei, și mai tîrziu îl ajută să taie florile pentru decorarea casei. După aceea veni vremea să se îmbrace.

Margo se simțea fericită, dar și nervoasă. Îi plăcea cum arăta acum insula, dar ideea că va sta alături de oameni ca Monchatto o făcea să înțepenească de emoție. Din mai multe motive, petrecerea contesei îi amintea de cea din Holton House.

Dintr-o dată, sunetele și miresmele Italiei se risipiră și locul le fu luat de balconul răcoros care dădea spre rîul Charles. Auzi muzica, văzu sala de dans și lumina stelelor reflectîndu-se în apă, și pe Niell stînd atît de aproape, încît, dacă s-ar fi întors, ar fi nimerit în brațele lui.

Margo se răsuci încet și privi oglinda de lîngă masa Louis XVI unde se îmbrăca. Se încruntă la propria-i imagine răvășită. *A, nu, nu,* se mustră.

Nu îl iubea pe Niell Kier. Dacă se gîndise la el în ultimul timp, aceasta fusese din cauză că era invitat la petrecere. Și, de vreme ce nu-și făcuse încă apariția, și nici măcar nu telefonase, nu putea să creadă decît că nu va veni, iar la lucrul acesta se așteptase, știindu-l foarte ocupat.

Deci, ce dacă visa din cînd în cînd la el ? Avea o memorie activă. Îl visa pe Lordul Nelson la pîndă și atacîndu-l pe Zach ; își visa bunicii ; o dată îl visase pe Fred Troner. Și oricum, în ultima vreme fusese înconjurată de trandafiri, iar aceștia îi aminteau de Niell. La urma urmei, el culesese trandafiri albi și-i pusese lîngă perna ei...

Margo clătină din cap pentru a alunga în acest fel senzațiile insinuante care puneau stăpînire pe ea. Toate gîndurile acestea, își zise cu asprime, nu valorau nici cît o para degerată, deoarece adevărul era că Niell fusese doar jurisconsultul firmei Sanders și Compania.

Imaginea din oglindă o privea cu îndoială.

— Bine, bine, sîntem și prieteni, mormăi cu voce tare, dar asta-i tot.

Țin la tine, Margo.

— Prieteni, repetă ea cu asprime. Prietenii țin unul la celălalt. Oricum, de ce m-oi fi frămîntînd aici cînd Alicia are nevoie de mine jos ?

Coborî în grabă la etajul întîi unde dădu peste contesă stînd pe terasă în compania unui bărbat înalt, slab, cu față de poim. Cînd acesta se ridică s-o întîmpine, Margo simți cum îi sare inima în piept. Maestrul venise în cele din urmă.

— *Cara,* vino să-ți prezint pe prietenul meu, Carlo, strigă contesa veselă. Tocmai îi povesteam despre tine și despre ideile tale.

Maestrul se înclină grațios și Margo trebui să se abțină să nu-i facă o plecăciune.

— De ani de zile vă admir operele, reuși să rostească.

El răspunse într-o engleză aproape perfectă.

— Sînteți drăguță. Și eu v-am admirat trandafirii și-am fost impresionat de schițele dumneavoastră.

— Schițele m-mele ? Margo își ținu respirația, văzîndu-și o parte dintre desene întinse pe masă, în fața contesei.

— L-am rugat pe Carlo să vină devreme, îi zise femeia cu seninătate, ca să-ți poată vedea desenele. E de acord cu mine că ai talent.

— În special, îmi place simplitatea imaginii cu grădina de mușchi, rosti Monchatto grav. Chipul lui aprig nu se schimbase, dar ochii aveau o expresie amabilă. Schița dumitale sugerează liniștea unei grădini de mușchi pe care am văzut-o odată în Kyoto. Cine v-a fost primul profesor în designul de peisaje, signorina ?

— Bunicul meu, domnule, răspunse Margo. Monchatto dădu încurajator din cap, și după aceasta nu-i fu greu să vorbească despre Ez și munca lui.

— Deci, bunicul dumitale aranja grădinile vechi, dar, în timp ce-o făcea, nu încerca să le modifice caracterul inițial. Monchatto vorbea plin de curtoazie, ca și cînd Ez ar fi fost egalul său. Acesta-i tipul de artist pe care-l admir.

Cînd începură să sosească și ceilalți musafiri, maestrul încă mai povestea contesei și lui Margo cum crease o grădină pentru un nepot favorit. În curînd, terasa se umplu de rîsete, discuții și laude pentru trandafirii de pe insula contelui Roberto.

Margo își făcuse în minte semnul victoriei, dar nu mai era nevoie. Cînd conversația alunecă într-o italiană pasionată, ea se retrase puțin ca s-o privească pe contesă și prietenii săi. Vorbise într-adevăr cu Monchatto, iar trandafirii avuseră succes. Nimic nu putea fi mai bine decît așa ceva, se gîndi. Nu se mai putea ivi nimic care s-o încînte.

Soarele începuse să apună poleind cu o pulbere aurie vila și trandafirii. Înăuntru cînta un flautist angajat de contesă pentru această ocazie și tonurile dulci o umpleau pe Margo de emoții pe care nu le putea analiza prea bine. Trebuia să fie singură dacă dorea să savureze acel moment.

Se strecură pe treptele terasei și începu să se îndepărteze de mulțimea oaspeților. Poteca pe unde mergea era încadrată de bambuși înalți importați de conte din Indochina, iar frunzele ascuțite fîșîiau în vînt. Era un zgomot singuratic, și simți o urmă de tristețe amintindu-și că aceasta era ziua lui Roberto.

Ei bine, contesa organizase o petrecere de neuitat de care ea își va aminti mereu. Continuă să meargă pe poteca pînă ajunse la căsuța de vară cu sălcii, locul favorit de refugiu al celor doi soți.

Dînd deoparte perdeaua verde, Margo intră și se așeză confortabil pe o canapea tapisată. La numai cîțiva pași depărtare, apa clipocea ușor și parfumul dulce al trandafirilor săruta cerul. Soarele aproape apus lumina slab bazinele, și o pasăre cînta încetișor.

Probabil că era spiritul lui Roberto Delfiori căutînd o pe Alicia lui... Margo își scutură capul la o asemenea idee idioată, dar sentimentul de singurătate i se accentuă.

— Ce naiba e cu mine ? se întrebă cu voce tare.

— Aș zice că ești bine așa cum ești.

Își întoarse capul și îl văzu pe Niell dînd la o parte perdeaua verde din fața căsuței. Timp de o clipă uimirea și plăcerea o lăsară fără glas, dar apoi exclamă :

— Deci, ai venit !

— Pînă azi nici n-am fost sigur c-am să pot.

Niell lăsă sălciile să cadă și intră în căsuță, luîndu-i mîinile într-ale lui.

— Te bucuri că mă vezi ?

Atingerea lui îi evoca amintiri care o străbăteau ca un curent.

— Tare mult.

— Ți-a fost dor de mine ? Zîmbea, însă ochii cenușii erau serioși și Margo înțelese că de ea depindea felul cum vor evolua lucrurile.

Toată capacitatea ei de decizie se grăbi să-i sară în ajutor, dar înainte de a-i da un răspuns plin de bună dispoziție, bîtlanul cel alb, pe care-l mai văzuse o dată se ridică de pe apă, zburînd spre copaci. Cerul era plin de fîșii roșietice de nori, iar aerul se îmbibase de parfumul trandafirilor și de urmele unei vechi iubiri. Cum ar putea minți într-un asemenea loc ?

— Da, mi-a fost dor de tine.

Uitase cît de cinstită era. Niell își ținu răsuflarea, văzînd cum i se reflectă în ochi apusul de soare. O clipă se uitară unul la altul. După aceea, el o cuprinse în brațe.

Sărutul acela fu un cutremur. Trecu dincolo de orice pretenție sau cuvinte pătrunzînd pînă în adîncul sufletului ei. Margo îl îmbrățișă, ținîndu-l strîns.

— M-am gîndit la tine tot timpul, îi șopti el. Într-o zi era să ucostez o femeie dintr-un taxi, deoarece am crezut că ești tu.

Chicotitul ei încetă, deoarece buzele li se întîlniră din nou. Printr-un vîrtej de senzații diverse, Margo își reaminti totul despre gustul și forma buzelor lui. Gura i se întredeschise sub a lui, primindu-i cu bucurie invazia dulce a limbii. Răsuflările li se îngemănă în timp ce limba lui Niell îi mîngîia interiorul gurii.

Crezuse că-și reamintește felul în care trupul ei reacționase la sărutările lui și felul în care mîinile îi lăsau urme de foc pe spate, dar acum știa că amintirile nu se apropiau de realitate. În brațele sale, avea sentimentul că se reîntorsese din nou acasă.

Genunchii i se înmuiară și-l strînse mai tare ca să se sprijine. Pieptul lui tare se lipise de sînii ei. Scoase un ușor oftat cînd buzele lui îi atinseră gîtul. Pîntecele i se lipise de stomacul lui plat, iar coapsele puternice le apăsau pe-ale ei.

— Stăteam întins, în întuneric, și doream să te țin în brațe.

Îi șopti aceste vorbe lîngă gură. O dulceață caldă îi inundă trupul în timp ce-i simțea mîinile mîngîindu-i brațele goale și împrăștiindu-i scîntei de foc pe sub piele. Apoi, atingerea îi alunecă pe spate, pe coaste, pe movilițele tari ale sînilor și, în cele din urmă, îi învălui fața.

Sărutul trezi în ea o dorință primară. Lumea, noaptea, contesa, totul se pierduse în fața dorinței. Pămîntul nu se mai mișca ; stelele nu mai călătoreau pe cer ; întregul univers își ținea răsuflarea.

În liniștea ce se lăsase, Margo auzi din nou acordurile flautului. Melodia se schimbase și instrumentul cînta o baladă. Notele dulci, melancolice pluteau în întuneric. *Iubește acum și fii fericită* păreau că-i spun, *pentru că viața nu durează mereu.*

Cei mai parfumați trandafiri înfloresc numai o dată. În timp ce cuvintele contesei îi răsunau în minte, îl auzi pe Niell rostind :

— Margo, nu s-a schimbat nimic de cînd cu Holton House. Vreau să fac dragoste cu tine.

Vocea îi suna înăsprită din pricina dorinței. Era oare sigur că nu mai trebuia să-i spună că și ea dorea același lucru ? Margo se cuibări mai aproape de mîngîierile lui în timp ce muzica insistentă a flautului o învăluia cu tentaculele ei.

Așa se simțise și contesa împreună cu Roberto ? De aceea construise el căsuța aici, ca să poată auzi clipocitul apei cînd făceau dragoste ?

Dar toate acestea se întîmplaseră în trecut. Roberto murise și contesa era singură, cu excepția oaspeților care se vor așeza în curînd la cină.

Gîndul acesta îi trecu alene prin cap, dar apoi reveni. Contesa îi aștepta la cină pe amîndoi.

— Niell, murmură ea. Contesa !

După o pauză, el își trase răsuflarea, aproape oftînd :

— Contesa !

Avea în voce un umor trist. Brațele își slăbiră strînsoarea și acum o țineau delicat.

— Trebuie să fie ceva în atmosferă, zise el. Mă port ca unul dintre romanii aceia libidinoși.

Ea nu prea avea de ce se plînge. O încerca un sentiment de regret în vreme ce-și odihnea capul pe umărul lui și privea apa. Soarele apusese de mult, iar stelele străluceau albe pe cer. Prin aer zbîrnîiau tot soiul de musculițe, repezindu-se spre pîrîu și lăsîndu-se pe apă.

După o pauză lungă Niell întrebă :

— Cît timp mai trebuie să lucrezi aici ?

— De fapt, aproape am terminat. Margo era mîndră că reușise să-și facă vocea să sune firesc. Vreau să m-asigur că trandafirii vor fi bine și înainte de a mă întoarce sper să mai vizitez cîte ceva — să văd grădinile Boboli din Florența.

— De ce nu vrei să vezi și Villa d'Este ?

— N-am timp. Tonul ei era plin de regret. Avionul pleacă peste trei zile.

— Îl iei de la Roma, nu-i așa ? Cînd ea încuviință din cap, el continuă : Ne putem duce mîine dimineață la Florența, apoi mergem la Tivoli. Îi întîmpină cu un zîmbet privirea uimită. Aș vrea să mai văd o dată Villa d'Este, acum însă cu un ghid personal.

Ea nu-și putu ascunde surpriza și plăcerea din voce.

— Vrei să zici că nu-i nevoie să te duci imediat la Londra ?

— Vicepreședintele de la Herris a cerut cîtva timp ca să studieze unele puncte din contractul cu Pruitt, așa că în următoarea săptămînă n-am nici o treabă.

În mod normal, el ar fi rămas la Londra, dar își modifi case programul, pentru că dorise s-o vadă.

— Miercuri dimineață mă întîlnesc cu un client din Monaco și, înainte să plec, voi cina cu un tip pe nume Cosimo Bartolomei. E un client vechi și prețios, și ne-a invitat la masă marți seara.

— Dar de ce m-a chemat și pe mine ?

— Tocmai a cumpărat Villa d'Argento, o proprietate veche pe care dorește s-o restaureze. Cînd i-am spus că printre clienții mei este un designer de peisaje, mi-a zis că vrea să te cunoască.

Niell își întări strînsoarea întrebînd-o :

— Deci, domnișoară Sanders, ai de gînd să-mi arăți paradisul ?

Cuvîntul acesta din urmă suna ca o mîngîiere. Îi evoca imagini incendiare. Dar înainte ca visarea să o cuprindă, el adăugă :

— Am citit într-un ghid că oamenii Renașterii numeau grădinile „paradis".

Pentru încă o dată Niell glumea — și nu glumea. Margo era sigură că nu se referise numai la o vizită cu ghid a grădi

nilor, iar cînd își ridică privirea spre el și-i observă expresia ochilor își recăpătă respirația. Pe lîngă flacăra capricioasă care i se aprinsese iar în vene se ivise și un sentiment de neliniște. *Ce-o fi, o fi*, își zise ea.

— Bine, rosti cu voce tare. O să vedem paradisul împreună.

Dacă paradisul înseamnă cumva o mare de verdeață, atunci grădinile de la Villa d'Este se potriveau perfect cu această descriere.

Margo și Niell plecaseră de la Delfiori de dimineață, după micul dejun luat cu contesa, care le spusese pe unde să treacă, le dăduse instrucțiuni și sfaturi. Ea nu numai că aprobase planurile lui Margo de a vizita Tivoli — care fusese unul dintre locurile favorite ale lui Roberto — dar insistase în același timp ca ea și Niell să stea la proprietatea ei de lîngă Campagnano di Roma.

— Roberto și cu mine ne-am construit acolo o casă pentru a putea merge adesea în orașul etern, le explică. Îi ziceam fermă, pentru că el o proiectase în așa fel, încît să arate ca o fermă adevărată.

Contesa le mai spuse că va sosi și ea peste cîteva zile.

— Miercuri trebuie să merg la nunta fiicei unui prieten la Roma. Va fi minunat să revăd chipurile unor cunoscuți după o călătorie obositoare de la Delfiori la Campagnano di Roma.

Italienii priveau o călătorie de cîteva ore cu mașina la fel cum considerau americanii un maraton în care traversau toata țara. Avînd o constituție mai rezistentă, Margo trecu ușor peste excursia la Tivoli și își petrecu ziua umblînd fericită

prin grădini. Se simțea proaspătă și plină de energie chiar dacă soarele aproape apusese.

— Am ajuns iar la fîntîna dragonilor ! exclamă ea.

Urmînd-o cu mîinile în buzunare, Niell o privi cum se repede spre marginea unei fîntîni de piatră, îngenunchează și-și cufundă degetele în apa rece. Părul îi era răvășit de vînt ; soarele îi bronzase un pic vîrful nasului. Cu o bluză de bumbac de culoarea piersicii, cu fusta subțire și o pereche de sandale arăta ca însăși esența unei zile de vară.

El venise la aceste grădini pentru plăcerea ei, dar fusese totuși impresionat de ceea ce crease cardinalul d'Este. Acum stătea alături de ea, pe buza fîntînii, și privea arcadele lichide, aproape la fel de înalte ca și palatul care-i domina.

— Am visat de multă vreme la locul acesta, zise Margo fericită. Pozele și reproducerile îl nedreptățesc. Trase în piept o răsuflare adîncă, de plăcere. Răspîndește un sentiment de grandoare și vechime, de parcă bătrînele pietre și seculariii copaci au niște secrete păstrate numai pentru ei.

Se uită în jur spre crengile unui chiparos înalt.

— Are trei sute de ani — după standardele noastre e aproape nemuritor. Mă întreb ce ne-ar putea spune dacă ar vorbi.

— Nimic despre care să nu fi aflat, remarcă Niell. Nu cred că s-au schimbat prea multe în cîteva secole.

— Vrei să spui că oamenii de atunci mîncau, dormeau, aveau copii și se duceau la treburile lor așa cum facem și noi.

În timp ce Margo vorbea, se aprinseră luminile, lăsîndu-se pe nesimțite înserarea. Apa ce țîșnea peste stîncile luminate părea aproape vrăjită. Stînd în picioare, Margo urmărea gînditoare transformarea.

— Niell, ce fel de om a fost contele ?

— Roberto Delfiori ?

Vocea lui exprimă o nuanță de uimire auzind întrebarea neașteptată.

— A fost un om de afaceri care se bucura de provocările comerțului. A muncit mult, a jucat tare și s-a bucurat de viață.

— Și o iubea la nebunie pe contesă. După ce Niell încu viință din cap, Margo întrebă : Cum a murit ?

— A făcut un atac de cord. Alicia mi-a spus că s-a stins aproape dintr-o suflare, așa cum și-ar fi dorit-o.

Contele și mulți alții care se bucuraseră de aceste lumini trăiseră, iubiseră și muriseră, dar magnificul loc străvechi rămăsese cu toate amintirile și secretele.

Nu știa ce-o îndemna să-și ridice privirea spre Niell, dar pe chipul lui văzu că-i înțelesese starea de spirit și i-o împărtășea. Nu mai zise nimic — nici nu mai era nevoie.

El o cuprinse și o strînse aproape. Lumea părea că se cutremură tăcută în timp ce buzele lui le mîngîiau pe-ale ei într-un sărut chinuitor, pe jumătate neterminat. Bătrînii copaci, stîncile și chiar apa curgătoare ce-i înconjura stăteau în așteptare.

Se auziră rîsete și zgomote de pași, și un grup de turiști coborî scările spiralate ce duceau spre fîntînă. Gesticulau, arătau cu degetul și vorbeau într-o germană îndrăcită.

Niell se uită cu dușmănie la ei.

— Ce-ar fi să ne continuăm plimbarea ? întrebă el.

Margo înghiți în sec pentru a scăpa de nodul din gît.

— Cred c-am văzut destul. Se face tîrziu. Ar trebui să mergem spre ferma contesei, nu-i așa ?

— Dacă ne luăm după hartă, Campagnano di Roma nu l departe. Niell nu mai zise nimic altceva, dar Margo înțelese ce rămăsese nerostit. Contesa nu era acolo, așa că se aflau singuri, cu excepția servitorilor. Deși era sigură că li se vor da camere separate, nu rezulta neapărat că vor sta singuri toată noaptea.

Ea se întrebă dacă el îi auzea inima cum bate de două ori mai tare cînd începu să urce scările circulare. Încă o zi și va ajunge în Carlin, unde se va izbi de problemele cotidiene probleme care n-o puneau în fața opțiunii de a ceda sau nu

tentației. Îl privi pe Niell care urca treptele în spatele ei. Necazul era că niciodată tentația nu arătase așa de atrăgătoare.

Fie ce-o fi, își reaminti.

— Cît de departe e casa ?

— Nu prea departe. Ajunseră la mașina închiriată și el îi deschise portiera de lîngă șofer după care o întrebă : Mai ai indicațiile contesei ?

— Sigur că da. Scoase din geantă o hîrtie împăturită. Întîi, trebuie să ajungem la Campagnano di Roma, apoi o cotim pe Via Garibaldi.

— Am văzut pe stradă un indicator cu Campagnano. Niell porni Fiat-ul și Margo se sprijini de spătarul scaunului. Era nervoasă și agitată. Se simțea ca și cînd își ținea răsuflarea, așteptînd să izbucnească o furtună. Cu mult timp în urmă, bunica Beth o sfătuise ca, de cîte ori se simțea prea nervoasă, să respire adînc, de trei ori. Încercă acum.

— La dracu', exclamă el brusc.

— Ce-i ?

— Am virat greșit. Aprinse lumina din mașină ca Margo să poată studia harta.

— Pe indicatorul acela scria Marinella. Cred c-am luat-o greșit.

— Așa-i. Mai bine am întreba pe cineva.

În vreme ce ea vorbea, ajunseră la o benzinărie. Niell se îndreptă într-acolo, lăsă jos geamul și puse o întrebare în italiană.

Se apropiară doi salariați. Discutară împreună gesticulînd larg, apoi începură să vorbească cu Niell. Margo, care nu putu urmări nimic din dialog, înțelese doar cîteva cuvinte.

— *Dritto. Va sempre dritto.*

— Ce tot spun ? întrebă ea.

— Se pare că sîntem pe drumul cel bun. Spun că trebuie să mergem pe strada asta. Luă harta, încruntîndu-se. Puteam să jur că nu mergem pe unde trebuie.

— De regulă cei de la benzinării nu greșesc. Margo se uită pe geam, încercînd să descopere un semn — ceva.

Zece minute mai tîrziu Niell se opri din nou să ceară informații, de data aceasta de la un polițist care supraveghea traficul dintr-o piață. Omul se gîndi, se scărpină pe cap și rosti cîteva cuvinte familiare de-acum.

— Nu-mi mai spune nimic, zise Margo cînd el porni din nou motorul. Trebuie să mergem drept înainte, așa-i ?

— *Dritto. Sempre dritto.* De ce oi fi avînd sentimentul că ceva nu-i în regulă ?

— Dacă am da un telefon ? propuse ea.

Niell bombăni ceva care semăna cu „Ar fi prea simplu", însă data următoare cînd trecură pe la benzinărie se duse la telefon. După cîteva clipe ieși ca s-o anunțe :

— Nu le merge telefonul, dar ne-au spus cum ajungem. De fapt, ne-am învîrtit în cerc. Campagnano di Roma e la trei kilometri depărtare de unde am plecat. Trebuie doar să ne întoarcem...

— Și să mergem *dritto, sempre dritto.* Margo încercă să rostească aceste cuvinte foarte serioasă, dar nu reuși. O clipă se priviră. Pe urmă, izbucniră în rîs.

Și cînd te gîndești că totul începuse ca o seară romantică, reflectă Niell ironic.

— Mă întreb unde sîntem ?

Ajunseseră în ceea ce părea a fi un orășel. În timp ce Margo își scoase capul ca să descopere vreun indicator de stradă, Niell exclamă :

— Se pare că puțin mai încolo e un han. Ți-e foame ?

— Foarte, răspunse Margo. Mi-e o foame de lup. Adu macaroanele !

Tocmai își parcau mașina la marginea trotuarului, cînd sosi în grabă un tînăr în blugi și cu o bluză de un galben-aprins. Omul începu să vorbească foarte repede în italiană, iar Niell traduse :

Spune că ar trebui să parcăm automobilul în spate. Ne avertizează împotriva *i ladri* — adică hoți. Ne spune, de asemenea, că mîncarea de la hanul Bel Canto — se pare că soacră-sa e bucătăreasa — este cea mai bună din întreaga Italie.

În interior, se vedea clar că hanul avea atmosferă. Din tavan atîrnau șunci și sticle de Chianti. De-a lungul pereților se înșirau mese de lemn, acoperite cu fețe de masă albe ca neaua. La ele stăteau grupuri de oameni care mîncau și rîdeau. Se părea că Bel Canto era restaurantul satului.

Tînărul îi conduse la o masă lungă, așezată într-un colț.

— Luați loc, vă rog, zise în engleză. Ce-ați dori să mîncați ?

Zgomotele se amplificară, deoarece un grup din apropiere izbucni într-un cîntec. Margo strigă pe deasupra hărmălaiei :

— Aveți vreun meniu ?

— *Certo,* eu sînt meniul, îi informă tînărul. Zăngăni cîteva farfurii, apoi rămase în așteptare.

Margo îl privi neajutorată pe Niell care stătea gata să izbucnească în rîs.

— Mi-ar plăcea niște pui, începu ea.

Tînărul părea îndurerat.

— Nu, signorina, nu. Puteți mînca pui în altă parte. Vă aduc o friptură bună de miel, gătită excelent de soacră-mea. Mai întîi, trebuie să mîncați o *insalata* și după salată, fasole. V-ar prinde bine. *Va bene ?*

Margo fu de acord cu sfială. Niell comandă *bistecca,* friptură de vacă, specialitatea casei, și adăugă :

— Și *vino.* Cred c-avem nevoie de mult *vino.*

— *Eccolo, signore.*

Omul trînti pe masă o sticlă enormă și aduse pahare.

— Nu vă faceți griji, zise chelnerul, interpretînd corect expresia năucită de pe fața lui Margo. Plătiți numai ce beți.

Cînd acesta se îndepărtă, Margo întrebă :

— O să-și aducă aminte de toată comanda ?

— Ce ? Niell zbieră ca să acopere ultima izbucnire a cîntecului.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, un alt grup — doi bărbați, două femei și o fetiță — intrară în restaurant. Oamenii veniră la masa lor, îi salutară prietenos și se așezară.

Urmară prezentările. Noii-veniți erau din Padua și fuseseră la Roma să-și viziteze rudele. Cînd își dădură seama că Margo nu vorbește italiana, trecură la o engleză stricată în care își descriseră aventurile prin oraș. După aceea, aflînd că tovarășii lor de masă erau din Statele Unite, propuseră un toast pentru *gli Stati Uniti*.

Se ridicară cu toții. Toastul fu plin de vervă și cuvinte potrivite. Niell sugeră un toast pentru Italia. Apoi, ciocniră în sănătatea orașului Padua și pentru cele șapte coline ale Romei, după care se îmbătară.

Începură să vorbească fără nici o grijă. Engleza sau italiana, nu mai conta. Toate cuvintele erau însoțite de gesturi dramatice și cînd cei de la masa de alături se porniră pe cîntat, Margo li se alătură și ea deși habar n-avea de versuri.

Din asta rezultară toasturi între mese, complimente și alte cîntece. Cînd le sosi mîncarea, sticla uriașă de vin se golise deja.

Margo reflectă, cu mintea amețită, că arătau de parcă ar fi fost prinși într-o scenă de-a lui Woody Allen. Mîncarea era delicioasă ; vinul apărea în pahare, ca prin farmec. În momentul în care grupul de la masa lor termină de mîncat și se ridică — regretau că nevoia îi silea să plece devreme ca să-și continue drumul de întoarcere spre Padua — capul lui Margo se învîrtea deja. Comandară o cafea pentru a se pune pe picioare, dar cofeina n-o împiedica să-și închidă pleoapele.

Între timp, Niell îi punea întrebări chelnerului.

— Zice că sîntem lîngă Santa Marinella. La cel puțin cincizeci de kilometri depărtare de casa contesei.

— Cincizeci de kilometri! Gîndul de a conduce tot drumul acesta prin beznă nu era atrăgător. Ce ne facem ?

— Chelnerul nostru zice că verișoara lui conduce o pensiune încîntătoare, *con bagne* — cu baie. Este plasată convenabil, în colțul străzii, așa că ne putem lăsa mașina parcată aici. Sîntem în sezonul de vîrf al turiștilor și el nu-i sigur că verișoara are vreo cameră liberă, dar spune că poate încerca.

— Mie-mi sună bine, mormăi fata. Cu fiecare minut ce trecea, pleoapele i se îngreunau din ce în ce mai mult. Tot ce vreau e să dorm. Cît de proastă poate fi o pensiune ?

— Are doar un pat. Cu cîteva ore în urmă cuvintele acestea ar fi avut un efect diferit. Lui Niell îi trosniră fălcile din pricina unui căscat uriaș. Nu știu ce-or pune în *vino,* dar cu pic de somn.

Chelnerul se întoarse cu zîmbetul pe buze ca să-i anunțe că totul mergea bine. Verișoara sa avea un apartament cu baie. Se făcură aranjamentele, achitară nota și, însoțiți de coruri de *„Arrivederci, signore, signorina,"* Niell și Margo părăsiră hanul, îndreptîndu-se spre colțul străzii, cu gențile aruncate pe spinare.

— Cred că sîntem undeva pe lîngă mare, zise Margo, întrucît vîntul blînd al nopții aduce un miros sărat. Mă întreb dacă nu cumva am fi nimerit drept în apă în caz că mergeam drept înainte.

— Nu mai spune cuvîntul ăsta, oftă Niell.

După aceea, ziseră amîndoi în cor :

— *Dritto, sempre dritto.*

Încă mai chicoteau cînd ajunseră la pensiune, dar acolo se ivîră complicații. Proprietara, o bătrînică cu gropițe în obraji, pe nume signora Antonia, ceru informații de la Niell,

precum și un act de identitate care să-i onoreze cartea de credit.

— Tu du-te în cameră, îi zise el lui Margo, iar eu o să termin cu formalitățile. Oricum, trebuie să dau niște telefoane.

Signora Antonia dădu din cap matern.

— Arătați obosită, signorina. *Stancha morta* — obosită moartă. Vărul meu spunea că ați călătorit mult astăzi. Veniți cu mine să vă conduc în camera dumneavoastră.

O duse pe Margo într-un dormitor cu două paturi înguste și o baie. Margo încercă s-o asculte politicoasă pe femeie în vreme ce aceasta îi arăta cu mîndrie cada veche, sprijinită pe picioare cu gheare, dușul antic, reparat de multe ori — culmea triumfului ! — perdeaua căzii. După aceea, doamna se retrase, avînd motive să spere că signorina se va odihni bine.

Ea, oricum, era dornică să încerce. Cînd Niell ajunse în cameră, Margo făcuse deja duș și își pusese cămașa de noapte.

— Ai grijă la apă, îl sfătui. Ori vine un jet prea fierbinte, ori unul prea rece.

— Ar trebui să fim recunoscători că mai curge încă.

Niell aruncă o privire piezișă spre paturile înguste.

— Or fi așa de incomode pe cît par ?

— Cui îi pasă ? Margo se vîrî în unul, fiind sigură că va adormi de îndată ce-și va pune capul pe pernă. Dar exista un arc care o împungea direct în șale și, mai rău decît atît, o lumină de afară strălucea prin fereastră drept în ochii ei.

Nu putea să adoarmă cu ea pe față ! Se ridică fără chef și se duse la fereastră ca să tragă perdeaua. Apoi, se opri, uimită. Camera lor dădea spre o grădină luminată de o lună uriașă.

Margo simți cum îi dispare oboseala în fața minunăției peisajului. Cînd își sprijini coatele pe pervaz, din grădina înecată în lumina lunii se ridică un tril atît de dulce, încît îți

străpungea inima și un vers din *Romeo și Julieta,* învățat de mult la școală, la ora de literatură, îi străbătu mintea. Ceva despre o privighetoare.

„Ea cîntă noaptea colea între rodii,
O, crede-mă, iubitul meu, a fost
Privighetoarea (1)..."

Nu-l auzise pe Niell ieșind de la duș, dar acum stătea în spatele ei. Nuanța vibrantă pe care o simți în vocea lui adîncă, cînd i se adresă, îi pătrunse inima, făcînd-o să se strîngă. Mîinile lui așezate pe umerii ei alungară orice urmă de oboseală.

Margo se întoarse să-și ridice privirea spre el. Părul ud îi strălucea datorită dușului, și își înfășurase unul dintre prosoapele mici ale signorei în jurul coapselor zvelte. Lumina lunii îi îmblînzea trăsăturile și-i arginta ochii.

— Margo, șopti el.

După aceea se pomeni în brațele lui. De fapt, acolo era locul ei — acolo îi fusese locul dintotdeauna.

Sărutările lui aveau gustul vinului și al dorinței. Mîinile în părul ei, pe spate, pe brațe o atingeau tandru de parcă trupul i-ar fi fost un instrument delicat la care știau să cînte. Ca și cînd ar fi ținut pasul cu cadența acestei muzici, începură s-o străbată valuri încete de dorință.

Parfumul caprifoiului și al trandafirilor îi învăluia în vreme ce se strîngeau în brațe. El îi simțea inima bătîndu-i sălbatic sub țesătura ușoară a cămășii de noapte. Își dorea s-o topească în ființa lui ca să fie același trup. Cînd se aplecă s-o sărute, îl cuprinse o emoție așa de puternică, încît i se părea înspăimîntătoare. Nu voia doar să facă dragoste cu ea — voia s-o iubească în toate felurile posibile.

Margo se lăsă în voia lui și-i primi sărutările. Sentimentele care o devastaseră în grădinile contesei se reîntorseseră

(1) Traducere de Șt.O. Iosif revăzută de Al. Philippide, Shakespeare „Opere", vol. I Editura de stat pentru literatură și artă, București, 1955

și acea dorință primară, sălbatică se potrivea perfect cu această seară fermecată. Fiind strînsă astfel lîngă el, nu mai știa ce se întîmplă cu trupul ei sau cu al lui, iar cînd privighetoarea își încetă cîntecul nu se mai auzeau decît răsuflările lor sacadate și bătăile inimilor.

— Știi cît de mult țin la tine, șopti Niell. Țin atît de mult !

Vocea lui răgușită și întretăiată îi spunea mai mult decît cuvintele. Iar vorbele nu puteau exprima nici sentimentele ei, pentru că acestea depășeau simpla afecțiune. Deși nu se mai sătura să-l guste și să-l simtă aproape, dorința trecea peste planul fizic. Și dacă acest lucru nu se numea dragoste, Margo nu știa ce altceva putea fi. Mîinile ei se plimbau pe pielea lui goală pipăindu-i întregul trup — părul de pe piept care o gîdila ușor, mușchii netezi ai brațelor și ai spatelui. După ce le lăsă mai jos, prosopul din jurul taliei lui căzu.

Margo se dezbrăcă de cămașă în vreme ce el o săruta. Mîinile lui o alintau cu fermitate și tandrețe, iar buzele le urmau calea. Gura îi zăbovi pe gîtul ei gol, apoi alunecă spre movilițele sînilor. Cînd se opri să-i mîngîie sfîrcurile întărite, Margo simți cum o cuprinde un vîrtej de senzații concentrice, fără nume sau formă cu excepția unei dorințe dureroase.

Laolaltă cu dorința, o tandrețe sfîșietoare îi umplu inima pînă în adîncuri, atît de puternică, încît ori reușea s-o elibereze într-un fel, ori simțea că va fi zguduită pînă în temelii. Margo îl sărută pe umăr, pe gît și apoi chicoti înăbușit :

— Ești sărat. Aproape ca un biscuit sărat, deși ai gust mult mai bun. Oare unde am citit că ai nevoie de sare ca să-ți păstrezi puterea ?

Îl gustă din nou, ciugulindu-i cu buzele pieptul plat și umplîndu-i trupul și pîntecul de sărutări blînde care îl gîdilau. Îl mîngîia, iubindu-i puterea, dar și tandrețea.

— Mmm... trebuie să te mai savurez un pic.

Dorința lui Niell crescu aproape scăpîndu-i de sub control în timp ce buzele lui Margo îl atîțau, îl gustau și-l atingeau. Reuși totuși să se stăpînească, bucurîndu-se de acea nuanță de umor care-i unea chiar și în aceste clipe. Într-un

fel, umorul transfigura actul fizic al dragostei și-l transforma în ceva incredibil de scump și prețios.

Încă sărutîndu-se și mîngîindu-se se lungiră pe unul din paturile care nu li se mai păreau deloc înguste sau neconfortabile.

Răcoarea cearșafurilor contrasta cu căldura bărbatului. Mîinile lui se plimbau pe pieptul, pulpele și coapsele ei, iar gura urma încă o dată acest drum.

— De mult doream să fac dragoste cu tine, îl auzi șoptindu-i. Te vreau mai mult decît orice pe lume. Margo...

Ea deschise ochii și-l privi. Pe chipul lui se vedea lumina argintie a lunii, tandrețea, dorința — și o întrebare. Margo îi răspunse înconjurîndu-l cu brațele și trăgîndu-l în jos spre ea. În ea.

Îi șopti numele cînd o pătrunse. Rămaseră așa o clipă, în echilibru, într-o lume a lor, un univers creat de ei numai pentru ei. Apoi, încet, începură să se miște într-un ritm mai vechi decît timpul.

Ea dorea să dureze, să fie mereu așa. Voia să țească o vrajă. Dorința de a se apropia mai mult, de a pătrunde mai adînc unul în altul și de a deveni un singur trup îi făcu să se miște mai repede și mai repede pînă cînd începură să gîfîie din pricina dorinței, pînă cînd ea îi spuse că-l iubește, că-l va iubi mereu, apoi se simțiră amîndoi cufundați într-o ușurare atît de adîncă, încît semăna cu uitarea.

Rămaseră lipiți unul de celălalt o clipă, în timp ce respirația li se potoli și inimile înfierbîntate se liniștiră, împărtășind un sentiment de tandrețe și comuniune. Margo voia să prelungească acest moment la fel de dulce ca dragostea, dar i se închideau pleoapele. Cînd îl auzi murmurîndu-i numele vru să se trezească și să-l asculte, însă nu fu în stare.

După aceea îl auzi spunînd cuvîntul. Vocea lui voalată de somn îi șopti lîngă obraz :

— Te iubesc, Margo. Te iubesc...

Margo adormi, păstrînd în inimă aceste cuvinte.

O trezi lumina zorilor și deschise ochii simțind cum curenții pasiunii îi străbat sîngele. Niell dormea alături, dar se trăsese puțin deoparte. Era întins pe spate și unul din brațele lui era în jurul ei. Pe celălalt îl ținea sub cap.

Cîndva, în timpul nopții, se treziseră, împinseseră paturile unul lîngă altul și făcuseră dragoste din nou. Margo îi studie chipul și observă că în acest moment, fiind adormit, arăta mai tînăr și mai blînd. Întotdeauna gura îi fusese înconjurată de o expresie de tandrețe, însă acum, cu ochii săi cenușii, închiși, arăta chiar vulnerabil. Niell vulnerabil — aceasta era într-adevăr o idee nouă.

Totuși, nu dorea încă să gîndească, să analizeze, cel puțin, nu pe moment. Se cuibări mai aproape de el și închise ochii. Astfel putea să mai păstreze visul, înainte ca realitatea să-și impună prezența.

Totuși, realitatea era deja acolo. Lumina soarelui înlocuise strălucirea blîndă a lunii, iar un cocoș cînta în grădina din spate. Villa D'Este devenise de acum amintire și mîine ea avea să părăsească Italia.

Nu încerca să se amăgească. Dorise să facă dragoste cu el aproape de prima dată cînd îl văzuse, iar acum erau amanți și, probabil, vor mai fi.

Margo își spunea că trebuie să-și amintească un lucru, și anume, că dragostea nu-i schimba pe nici unul din ei.

Totuși, cînd se aflau așa, împreună, diferențele care-i separau păreau să se estompeze. La urma urmei, în scurtul timp cît fusese în Italia, lucrase pentru contesă, îl întîlnise pe Carlo Monchatto care fusese destul de drăguț să-i spună că-i apreciază munca. În momentele petrecute cu Niell aproape îi venea să creadă că lumea era și terenul ei de luptă.

— Sanders și Compania, arhitecți internaționali, se gîndi ea.

— Așa ceva s-ar putea realiza.

Deschise ochii și-l văzu privind-o. Ochii lui erau leneși și satisfăcuți, iar gura i se arcuise într-un zîmbet. Margo sărută această gură zîmbitoare înainte de a spune :

— Acum citești gîndurile oamenilor ? De unde știai la ce mă gîndesc ?

— Ai zis „Sanders și Compania, arhitecți internaționali". Începi să ai visuri mari, îmi place.

— Mie îmi placi tu !

Niell o trase mai aproape.

— Crede-mă că-i reciproc. Se întîmplă să-mi placă efectul pe care îl ai asupra mea.

Buzele lui îi mîngîiară gîtul, lăsîndu-se mai jos să-i ciugulească sînii.

— Îmi place gustul tău, continuă. Țin la tine și la tot ce-ți aparține.

Noaptea trecută îi spusese c-o iubește. Dar acum, noaptea și ziua reprezentau doi poli diferiți. Ceva din lăuntrul ei părea să se ofilească, dar își reveni imediat.

Mai bine să fie deschisă și sinceră, și să se bucure de clipele care le ofereau atîta plăcere, fără a privi prea departe în viitor, fără a cere mai mult. Dacă și-ar dori luna de pe cer, ar fi ca pescarul din povestea pe care bunica Beth i-o spunea în copilărie.

— Ce-i cu pescarul și cu peștele ? Nici nu-și dăduse seama că se gîndise cu voce tare pînă cînd el nu se depărtă puțin de ea privind-o nedumerit.

— E o poveste veche despre un pescar care a prins un pește fermecat, îi explică.

Niell observă că dispoziția ei se schimbase. Pasiunea ce se aprinsese în ea se transformase în ceva ce semăna cu o atitudine reflexivă.

— Spune-mi-o și mie. Îmi plac poveștile cu pești.

Își lăsă obrazul pe pieptul lui, iar el îi mîngîie părul cînd ea zise :

— Nu-i o poveste cu pești... adică nu tocmai. După cum ziceam, pescarul prinsese un pește fermecat care s-a oferit să-i îndeplinească dorințele cu condiția să-l elibereze. El a vrut bogății, putere și apoi, mai multă putere — iar, în curînd, peștele s-a săturat și a luat înapoi toate darurile.

Deși vorbise cu o voce calmă, el îi prinsese o nuanță serioasă din ton.

— Asta e o comparație nepotrivită, îi zise încurajator. Margo, ai talent. Lui Monchatto i-a plăcut munca ta. Contesa e gata să te sprijine. *Eu* am încredere în tine. Compania Sanders poate ajunge pînă la ceruri.

Îi sărută creștetul capului, apoi se întoarse ca să coboare din pat. Lumina galbenă a soarelui îi învălui spatele puternic, aurindu-i buclele de pe ceafă. Margo îl privi cum se întinde și se gîndi că la urma urmei, el nu putea să-i citească gîndurile. Crezuse că ea ezita în legătură cu profesia cînd ea, de fapt, îi vorbise despre sentimente.

Mere și portocale... Margo se ridică în capul oaselor, urmărindu-l cum se duce hotărît la duș.

— E o zi minunată, îi strigă peste zgomotul apei ce curgea. O zi excelentă să mergem să vedem Villa d'Argento.

Margo aproape că uitase de proprietatea cumpărată de Cosimo Bartolomei, clientul lui Niell, dar era bucuroasă să-și îndrepte gîndurile în altă direcție. Îi puse întrebări despre pămîntul lui Bartolomei în vreme ce se îmbrăcau. Mai tîrziu, la micul dejun, alcătuit din chifle și cafea, Margo ascultă cu interes cînd Niell o întrebă pe signora Antonia unde este Villa d'Argento.

Urmă o discuție animată pe jumătate în italiană, pe jumătate în engleză.

— După cum zice signora, nu sîntem prea departe, îi explică el. Este în Casetta, un mic orășel de la marginea mării. Spune că pe vremea bunicii ei era tare frumos acolo, dar că în ultimul timp totul e părăsit. Mai vrei să ne oprim ?

— Da, aș vrea. Însă n-o să ne rătăcim din nou ?

— Signora susține că așa ceva e imposibil. Nu trebuie decît să urmăm drumul pe faleză. E simplu. *Dritto, sempre dritto.*

— Oare de ce nu am încredere în indicațiile astea ? bombăni Margo cînd ieșiră la lumina orbitoare a soarelui.

Apoi exclamă : Noaptea trecută, înainte să adorm, *credeam* că aud zgomotul mării !

Autostrada părea că se prăbușește în apa strălucitoare. Pescărușii dansau deasupra apei, iar un vapor se mișca încet la orizont.

— Marea Tireniană, zise Niell. Dacă ne luăm după nișa, Casetta e la nord.

Casetta se dovedi a fi un orășel cocoțat pe o colină deasupra mării. Margo se entuziasmă la vederea culorilor : cenușiul-argintiu al măslinilor, verdele-aprins al cîmpiilor punctate de grupuri de flori sălbatice, crescute la întîmplare, verdele-închis al chiparoșilor. Totuși, păru plină de îndoială când se apropiară de o poartă impunătoare de metal, încadrată de doi stîlpi de marmură.

— Poate ar fi mai bine să nu intrăm, zise șovăitoare. Am putea fi pedepsiți pentru c-am încălcat o proprietate particulară.

— Acolo-i o ușă laterală. Niell coborî din mașină și deschise ușa prăpădită de lemn, aflată la ceva depărtare de impunătoarea intrare principală. Nu-ți face griji, Bartolomei zicea că putem arunca o privire.

Precis că Villa d'Argento arătase mai bine pe vremuri. Drumul era plin de făgașe, iar pinii netunși, care stăteau ca niște santinele de-o parte și de alta a intrării spre alee, păreau stînjeniți că se află în asemenea hal. În spate, stejarii neîngrijiți și dafinii zbîrliți umbreau statuile de-a lungul drumului.

Margo simți cum o cuprinde un dor sfîșietor de casă.

— Locul acesta îmi amintește de casa Lattimer. Sper că Zach se descurcă cu pisicile.

— Nu te îngrijora. În loc de asta, spune-mi, cum ți se pare locul ?

Margo dădu la o parte o tufă de trandafiri sălbatici și dafini ca să admire o statuie a lui Ceres.

— Mă întreb cine o fi sculptat statuile acestea minunate. Aici e o atmosferă de... ei bine, de sălbăticie și vechime. Aproape că mi-l imaginez pe Pan locuind aici.

Trecură pe lîngă o fîntînă secată, dominată de o statuie a unui Pegas înaripat, apoi coborîră o scară circulară, trecînd pe lîngă o mulțime de volute legate între ele și sculptate în piatră cenușie. Odată, aceste volute constituiseră limita superioară a unei alte fîntîni construite la capătul scărilor.

— Îmi imaginez ce efect avea apa din fîntînă curgînd în jos. Aș vrea să fi văzut acest loc pe vremea cînd era aranjat, oftă Margo.

Se plimbară pe alee, ajungînd la un palat înalt, situat în vîrful colinei. Era încuiat, ca și poarta, avea obloanele trase, dar de la ferestrele din vest, ți se oferea o perspectivă incredibilă asupra mării. Privind din acest punct, Marea Tireniană strălucea asemeni unei peruzele luminate de soare.

Margo se așeză pe iarbă în fața palatului și se uită visătoare la peisaj. Trase în piept aerul sărat, îndulcit de mirosul ierbii și al tufișurilor parfumate.

— Spuneai că prietenul tău vrea să restaureze locul, rosti ea.

— El împreună cu alți doi au format un cartel. Vor să transforme Villa d'Argento într-un hotel. Au angajat un arhitect să deseneze peisaje. Pe om îl cheamă Fabio Luna.

Niell se așeză lîngă ea pe colina însorită, întinzîndu-și picioarele lungi.

— Dacă *ai fi* în locul lui Luna, cum ai începe treaba ?

Margo își lăsă capul pe spate să mai privească o dată palatul.

— Aș vrea să păstrez senzația locului. Are ceea ce Monchatto numea „sensul liniștii".

— Nu poți fi mai clară ? Niell îi scoase carnetul de schițe din geantă și i-l întinse.

Îi privi degetele vioaie, fața absorbită și zîmbi în sinea lui. Margo nu-și dădea seama că avea o percepție rară și un talent deosebit. Respectul său pentru simțul ei artistic creștea în vreme ce grădinile neglijate ale proprietății prindeau viață sub creionul ei.

— Asta ar fi pe scurt, bineînțeles, îi spuse Margo. Ar trebui să studiez mai mult locul și să definitivez niște schițe ca să-ți poți face o idee. Se opri adăugînd visătoare : Dar dacă mi s-ar oferi șansa, aș înnebuni *de-a binelea.* Ar fi ceva ce mi-am dorit toată viața.

— Ți se poate oferi șansa foarte bine, îi răspunse Niell.

Pe jumătate pierdută în viziunea ei, îl întrebă absentă :

— Ce spuneai ?

— Ți-aduci aminte că avem o întîlnire cu Cosimo Bartolomei ?

Ea încuviință din cap.

— Vor fi acolo și ceilalți membri ai cartelului, împreună cu Luna.

Margo se opri din desenat. Clipi de cîteva ori înainte să-și dea seama ce se întîmplă.

— Niell, ce se petrece aici ?

— Luna caută o echipă care să-l ajute la acest proiect. Cîțiva designeri talentați s-au și prezentat.

Margo își dădu seama că rămăsese cu gura căscată. O închise cu un efort și se bîlbîi :

— Ce te f-face să crezi că se va gîndi la mine ? Nici măcar nu-s italiancă. Și sînt complet necunoscută.

— Echipa se află și la dispoziția designerilor străini. După cum se știe, Monchatto îți admiră munca. Dacă-l rogi pe maestro, sînt sigur că-ți va da o recomandare scrisă.

Margo încercă să urmărească ce spunea Niell, dar își simțea creierii confuzi ca un rebus nerezolvat.

— D-dar... dar cina cu Bartolomei nu era programată pentru mîine seară ?

— Așa intenționasem. Totuși, cînd i-am telefonat noaptea trecută, mi-a zis că dorea să schimbăm aranjamentul și să avem o întîlnire de afaceri azi după-amiază. Numai așa se pot aduna cei din cartel, și Luna ca să ne vadă.

— Astă după... Margo nu fu în stare nici măcar să termine cuvîntul.

Niell îi luă mîna.

— Știu că te-am luat din scurt. Îmi dau seama că n-ai avut timp să-ți definitivezi schițele și să te pregătești pentru o prezentare în toată regula, dar Bartolomei și ceilalți vor înțelege. Eu simt că e important să te întîlnească, să-ți vorbească și să-ți recunoască talentul.

Deci, îi telefonase lui Bartolomei de la pensiune. Lui Margo i se părea ciudat gîndul că el discutase afaceri înainte de a face dragoste. Dar ăsta era Niell. Așa era el.

Se simțea ca și cînd cineva i-ar fi trîntit o bară de fier pe piept. N-o ajutase nici faptul că inspirase adînc de trei ori. Închise ochii și încercă să se gîndească, dar singurul lucru pe care reuși să-l facă fu să și-l imagineze pe Ez stînd lîngă ea pe iarbă, cu ochii lui albaștri pe jumătate ascunși sub sprîncenele cărunte, stufoase. Își aminti de una din zicalele lui favorite: Dacă spui că nu poți realiza ceva, aceasta înseamnă că nu vrei să realizezi acel ceva.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme ? îl întrebă.

— Te-am anunțat de Bartolomei, îți aduci aminte ? Doar azi-noapte tîrziu a sugerat să ne întîlnim cu Luna și ceilalți. Am vrut să-ți spun aseară, dar am avut cu totul alte, ah, treburi.

— Și în dimineața asta ? Ai fi putut să-mi spui, pentru numele lui Dumnezeu !

— Am vrut să vezi proprietatea mai întîi. Dacă nu te-ar fi interesat, se ducea totul de rîpă.

— Nu mă pot prezenta în fața lor doar cu cîteva schițe. Margo se simți dezamăgită. Și mai mult ca sigur, nu pot merge la o întîlnire în halul *ăsta !*

— Nu-i nici o problemă. Casa contesei nu-i departe. Dacă plecăm acum, avem timp să ajungem acolo și să ne schimbăm înainte de a merge la Roma. Niell îi puse mîinile pe umeri. Trebuie să cauți ceea ce-ți dorești, adăugă el cu blîndețe.

În vreme ce-i repeta că are încredere în ea, mîinile îi transmiteau siguranță și căldură. Totuși, Margo nu era convinsă încă.

— Cum să mă pot măcar gîndi să mă angajez într-un asemenea proiect ? Am de lucru acasă. Complexul lui Troner...

— Lui Luna îi va lua ceva timp pînă să-și adune echipa. După aceea, cartelul va decide cînd va începe lucrul. Italienii se mișcă greu, așa că vei avea destulă vreme să-ți termini afacerea în America înainte să te reîntorci.

Mîinile îi alunecară pe brațe, cuprinzîndu-i-le pe ale ei.

— Prima dată cînd ne-am întîlnit, mi-ai spus că ai vrea o pensă pentru a crea adevărata frumusețe. Ți-aduci aminte ?

Sigur că-și aducea aminte. Margo privi în jur, la grădina ei veche și înțelese că încercarea de a-i reda strălucirea apusă era visul ei.

Mîinile lui își întăriră strînsoarea.

— Ești făcută să învingi, Margo Sanders. Știu că odată ce ești pe drumul bun, vei ajunge pînă în vîrf.

Contesa credea în ea. Lui Monchatto îi plăcuseră ideile ei. Zach se putea descurca acasă. Și Niell...

— Înțeleg c-a fost totul cam brusc. Îmi pare rău că a ieșit așa, dar mereu se întîmplă la fel. Totuși, dacă simți că nu-i bine, nu-i nici o problemă. Îl sun pe Bartolomei și-i spun că nu ne mai interesează.

Dar, dacă făcea una ca asta, nu i s-ar mai putea ivi din nou ocazia. Acum avea șansa de a ajunge pînă în miezul lucrurilor. Margo trase în piept aerul scăldat de lumina soarelui și înțelese că nu putea pierde ocazia.

— Nu, nu suna, îi zise hotărîtă. Mai bine încercăm !

ZECE

—Signorina Sanders, vreți să ne explicați planurile dumneavoastră pentru Villa d'Argento ?

Margo se ridică în picioare. În ciuda aparenței de siguranță, își simțea gîtul și gura uscate. Genunchii îi tremurau de parcă ar fi alergat kilometri întregi.

Aceasta nu era prima prezentare pe care o făcea, pentru numele lui Dumnezeu ! Trebuia să se stăpînească. Privi în jurul mesei ovale la cei patru oameni pe care dorea să-i impresioneze, dar ceea ce vedea în fața ei n-o liniști. Printre aceștia se găsea cel ce o rugase să vorbească, Bartolomei Insuși, cu părul cărunt, îmbrăcat și dichisit impecabil, permițîndu-și luxul de a purta un ac de cravată cu diamant și aur. Mai erau partenerii din cartel : Arturo Proli, moștenitor la treizeci de ani al unei averi strînse de tatăl lui care fusese antreprenor ; Beatrice del'Sarrano, o femeie de afaceri încăpățînată care fusese măritată cu un nobil de viță veche, ce o lăsase acum o văduvă bogată.

În cele din urmă, era Fabio Luna. Slab, cu o privire intensă, plin de importanță, de-abia dacă îi arătase un semn de politețe cînd o salutase. Dar din portretul biografic pe care Niell i-l dăduse să-l citească, în timp ce se îndreptau spre Roma, Margo aflase că Luna era un arhitect popular, preferat de oamenii cu bani din Roma. Se pare că avea stil,

vervă și ambiție. Totuși, se putea observa ceva din privirea unui animal de pradă în ochii lui negri, din spatele ochelarilor înrămați.

Deasupra capului său atîrna un tablou masiv, pictat în ulei de Tintoretto. Alături de el un Rubens și un Cézanne împodobeau, de asemenea, luxoasa sală de conferințe a lui Bartolomei. O schiță de-a lui Da Vinci, înconjurată de șiruri de cărți, fusese expusă ca din întîmplare în bibliotecă.

Și ea trebuia să-i impresioneze pe acești oameni. Margo își dădu seama cît de reci și lipicioase i se făcuseră mîinile, dar își drese glasul și începu :

— Din păcate, după cum v-a explicat și domnul Kier, lipsa timpului nu mi-a permis să realizez mai mult decît niște schițe sumare. Totuși, ele vă vor da o idee despre felul în care aș începe restaurarea la Villa d'Argento.

Deși încerca să pară calmă și stăpînă pe meseria ei, Niell o simțea încordată. De cînd intrase în biroul lui Cosimo Bartolomei, cu o oră în urmă, începuse să tremure toată de nervi, iar el regreta c-o supusese la un asemenea chin. Dar cînd îi mai sugerase o dată să abandoneze ideea, Margo se încăpățînase și rămăsese pe poziție.

Se gîndea cu mîndrie că avusese dreptate în legătură cu ea. Era un om al reușitei.

— Așa cum v-am explicat înainte, din motive insurmontabile, întîlnirea aceasta a fost fixată mai devreme, zise Niell pe un ton calm. Domnișoara Sanders n-a stat la Villa d'Argento decît o jumătate de oră în dimineața aceasta și, cu toate că schițele nu oferă detalii, sînt convins că-i veți aprecia ideile ca fiind cu adevărat originale.

Îi zîmbi în vreme ce vorbea. *Curaj !*

Căldura zîmbetului său îi uni pentru o clipă și Margo își îndreptă spatele. Rezistînd imboldului de a-și umezi buzele, începu să-și expună părerile :

— Pentru restaurarea unei asemenea proprietăți vechi, cred c-ar fi esențial să păstrăm aerul original al locului, introducînd în același timp și elementele moderne de care

un hotel are nevoie. Sper c-am fost capabilă să exprim aceste idei în schițele mele.

În timp ce Margo vorbea, Niell urmărea publicul. Bartolomei încuviință din cap o dată sau de două ori. Ceilalți păreau neconvinși.

Arturo Proli întinse mîna după una dintre schițe.

— Un hotel care să aibă succes trebuie să-și mulțumească clienții, obiectă el. Felul cum înțeleg ei valoarea s-ar putea să nu se potrivească cu al dumneavoastră, signorina.

— Ai dreptate. E ceva ce nu merge. Beatrice del'Sarrano înlătură eforturile lui Margo cu o mișcare a mîinii împodobite cu bijuterii. Apoi adăugă cu cinism : Turiștii vor să vadă antichitatea așa cum și-o închipuie ei, nu în stare pură.

Margo își trase în față carnetul de schițe.

— Cred că știu la ce vă referiți, zise. Dați-mi voie să încerc altceva care va păstra totuși acel *spirit* al locului. Mîna îmi mișcă rapid. Așa vă convine mai mult, doamnă ?

Del'Sarrano aruncă o privire desenului, apoi se uită mai bine. Sprîncenele i se arcuiră de uimire. Proli își mușcă buza de jos. Bartolomei exclamă :

— Ați schimbat întreaga perspectivă !

— Și, totuși, n-a modificat ideile inițiale, sublinie Niell calm.

Fabio Luna zise ceva în italiană. Era singurul dintre toți care refuzase să vorbească în engleză, așa că Niell traduse :

— Signore Luna spune c-ai lăsat intacți cei mai mulți copaci aflați de-a lungul drumului spre hotel. Fiind așa mulți creează o atmosferă tristă. Ar trebui tăiați împreună cu tufișurile.

Luna vorbise pe un ton de refuz, iar nervozitatea fetei crescu.

— Sînt de acord că-i nevoie să fie tunși, răspunse, dar am sentimentul că ar trebui să fim atenți cu tăiatul copacilor. Sînt sigură că știți cum Monchatto spunea în „Eseu despre grădinile antice" că înainte de a tăia un copac el aștepta un

an. Motivul era că arborii au înfățișări diferite în funcție de anotimp.

Pentru prima dată, Luna i se adresă într-o engleză bună :

— Înțeleg că l-ați întîlnit pe signore Monchatto ?

— L-am întîlnit pe maestru la Villa Delfiori.

Niell interveni :

— Vă amintiți că domnișoara Sanders tocmai a terminat o lucrare pentru contesa Delfiori ? Signore Monchatto a văzut totul și a rămas impresionat de ceea ce dînsul consideră a fi substanțialul ei talent.

Luna își strînse buzele. Cosimo Bartolomei îi zîmbi politicos fetei, apoi se întoarse spre ceilalți :

— Mărturisesc că sînt și eu impresionat. Voi ce credeți, prieteni ?

Beatrice del'Sarrano se juca cu un pandantiv de diamant de mărimea unei alune.

— Dumneaei are imaginație și știe să asculte sugestii. Acestea sînt daruri destul de rare. Totuși, eu îmi rețin opinia pînă văd desenele finalizate și-o prezentare completă.

Margo își simți inima umplîndu-se de bucuria victoriei, dar Bartolomei adăugă :

— Nu doresc să vă faceți speranțe false, signorina. Ne mai întîlnim cu cîțiva designeri de viitor. Ei — și sperăm că și dumneavoastră — vor susține niște prezentări complete ale schițelor și planurilor de ansamblu și vor oferi explicații pentru signore Luna. Dumnealui hotărăște în final. Vă convine ?

— E corect, fu de acord Margo. Apreciez ocazia de a concura și v-aș cere permisiunea de a mă întoarce la proprietate pentru a observa lucrurile mai îndeaproape.

— De vreme ce domnișoara Sanders stă la reședința contesei Delfiori, se va afla la doi pași de Villa d'Argento, zise Niell înregistrînd cu satisfacție privirea uimită din ochii lui Luna cînd îi oferi *această* mică informație.

— Cum crezi c-a mers ? îl întrebă Margo în timp ce ieșeau din biroul capitonat și pășeau în lumina după-amiezii.

Niell o luă de braț.

— Dacă luăm în considerare aceste condiții, ai făcut o treabă minunată. Bartolomei te-a plăcut, ai cîștigat respectul Beatricei del'Sarrano, iar Proli se va ține de ceilalți.

— Știu că nu l-am impresionat pe Luna. Sprîncenele lui Margo se încruntară de îngrijorare. Nu sîntem pe aceeași lungime de undă. Tăierea copacilor ar schimba complet aspectul locului.

— Cartelul își va spune ultimul cuvînt, îi reaminti Niell. Nu-ți face griji din cauza lui Luna. E un snob — unul care urcă pe scara socială. Ai văzut cum a reacționat cînd i-am spus că stai la reședința contesei ? Acum, cînd știe că ești protejata ei, își va schimba comportarea. Vocea lui Niell avea o nuanță de dispreț cînd adăugă : Luna e soiul de om pe care îl impresionează titlurile.

— Mai bine aș apărea așa cum sînt, protestă Margo.

El își strînse brațul în jurul ei, iar ea îi simți trupul suplu, cu mușchii tari lipit de al său.

— Ai foarte multe... merite. Vrei să-ți vorbesc despre ele ?

— Da, te rog, dar mai tîrziu. Acum trebuie să mă concentrez. O să le dau de furcă celorlalți candidați.

Niell privea cum îi străluceau ochii în vreme ce-o cuprindea entuziasmul. Așa trebuia să fie Margo, se gîndea el, provocatoare, plină de idei și vervă. Avusese dreptate. Odată ruptă de afacerile mărunte ce-o țineau captivă în Carlin, era, în sfîrșit, gata să se avînte pe culmi, ca vulturii.

— Aș vrea să nu fi plecat mîine la Monaco, zise el. Deși, în mare, ar putea fi un lucru bun. O să ai vreme berechet să muncești — fără întrerupere.

Implicația din vocea lui adîncă îi aduse în minte amintiri care o scoaseră din timp și spațiu. Cartelul, discuția de după-amiază, propriile ei planuri, circulația din jurul lor, toate se estompară. Se gîndi la florile scăldate în lumina

lunii și la plăcerea atît de intensă, încît voi să ignore strada romană aglomerată și să se arunce în brațele lui Niell.

Cînd îl privea în felul acesta, Niell nu se mai putea concentra. Ochii ei exprimau tot ce dorea el — și mai mult încă. Gura ei arcuită ușor cerea sărutări. Se simțea tentat să uite de clientul din Monaco și să rămînă cu Margo la reședința din Roma.

După aceea se gîndi că nu va mai sta decît o zi — două, cel mult — la Monaco. Aceasta ar însemna că își va putea petrece cîtva timp cu ea înainte să se întoarcă la Londra. În plus, îi mai rămînea și seara de astăzi.

— Mîncăm pe terasa care dă spre orașul etern.

Fiind cu mintea numai la noaptea ce va veni, fu surprins cînd ea nu-i răspunse. O privi, dar expresia de pe chipul ei îl făcu să înțeleagă că se gîndea la cu totul altceva.

— De ce ai devenit așa serioasă dintr-o dată ?

— Cred că, dacă tot voi face prezentarea pentru Luna, ar trebui să-l sun pe Zach și să-l anunț că mai lipsesc o săptămînă.

O săptămînă cu Niell. Fericirea luă locul tuturor celorlalte gînduri pe cînd mergeau cu mașina, în amurg, spre ferma contesei, o casă de piatră solidă și, totuși, drăguță, așezată pe un deal verde. Încă de cînd o văzuse dimineață, lui Margo îi plăcuse înfățișarea ei fără vîrstă, iar acum ferma o întîmpina ca un prieten vechi. La fel făcu și servitoarea cea zîmbitoare care îi primi la ușă, anunțîndu-l pe Niell că îl sunase cineva cît fusese plecat.

El se duse la telefon și Margo urcă în camera ei ca să se spele și să-și schimbe hainele. Era o seară înmiresmată și de la fereastra camerei ei Margo văzu cum cerul începea să se întunece deasupra orașului. Parfumul caprifoiului se ridica din grădina de jos și sprijinită de pervaz, ea se îmbăta de mireasma încîntătoare. Locul acesta îi amintea de Taylor. Îi venea greu să creadă că tocmai făcuse o prezentare în fața unui cartel cu miliarde de dolari.

Se întrebă cum va reacționa Zach la vestea că ea vrea să lucreze în echipa lui Luna. Va fi îngrozit, fără îndoială. Și, totuși, el nu văzuse Villa d'Argento. Îi creștea inima cînd își amintea de frumusețea locului. După ce îi va arăta și lui schițele și fotografiile pe care le va face mîine, va pricepe că nici un designer nu-și va putea permite să renunțe la șansa de a restaura acea proprietate. Și dacă nu înțelegea...

— La naiba, o să-l *fac* să priceapă, bombăni.

Se auzi o ciocănitură ușoară în ușă și apoi vocea lui Niell. Se duse să-i deschidă și văzu că părea foarte serios.

— A telefonat clientul meu din Monaco. S-au ivit niște probleme. Nimic serios, dar trebuie să mă duc acolo diseară.

Margo se simți pierdută.

— Zău ? Chiar trebuie ?

El încuviință din cap, o cuprinse cu brațele și o strînse.

— Aș fi vrut să nu fie nevoie.

Totuși, o parte din el plecase deja, Margo își dădu seama de asta. Deși o ținea în brațe, își îndreptase atenția spre Monaco și spre provocările care îl așteptau acolo.

— Îmi pare rău, *amore*. Mă întorc cît de repede pot. Trebuie să iau mașina închiriată, dar valetul m-a asigurat că mîine îți va sta la dispoziție unul dintre automobilele contesei.

Îi spusese „dragostea mea", dar tonul îi sunase calm și pornise fluierînd să se pregătească de drum. Margo își reaminti că trăia în realitate, nu într-o poveste unde un sărut era de ajuns ca să schimbe caracterul omului.

Noaptea trecută, fusese noaptea trecută. În seara aceasta el va fi în drum spre Monaco. Pentru o clipă simți un junghi de regret, dar pe urmă îi reveni buna dispoziție. Se va întoarce curînd... între timp ea avea de lucru.

După ce Niell plecă, Margo încercă să-l sune pe Zach. Nu era acasă, așa că îi lăsă un mesaj și se duse la lucru. Munci pînă seara tîrziu, iar a doua zi de dimineață se duse la Villa d'Argento unde petrecu tot timpul fotografiind diverse locuri și făcînd schițe pentru altele. Servitoarea îi pregătise

prînzul — pîine crocantă, brînză și fructe — pe care îl mîncă cît umblă prin vila veche, găsind noi lucruri încîntătoare : o fîntînă veche, minunată, înconjurată de dafini, stejari care ascundeau cariatide, o grădină cu merișori aranjați în forme geometrice.

Terminase cîteva role de film, iar carnetul îi era plin de schițe cînd se întoarse la fermă, unde primul lucru pe care l văzu fu Rolls-ul contesei. Margo se duse s-o caute și o găsi pe terasă, savurînd o cafea după drumul istovitor.

Alicia Delfiori o primi cu entuziasm.

— Servitorii mi-au spus că ești ocupată, *cara*. Eu sînt obosită după călătoria asta lungă, dar tu arăți fericită și proaspătă. *Va bene*. Povestește-mi ce ai făcut.

Pe contesă o interesa foarte mult întîlnirea lui Margo cu cartelul. Aprecie desenele și schițele, considerînd că mențineau o perfectă balanță între natură și artă.

— Carlo are dreptate — ai talent, declară ea. Cartelul se va convinge de asta. Este, așa cum ziceți voi, americanii, mai mult ca sigur.

— Mulțumesc. Să sperăm că și Fabio Luna va gîndi la fel.

— Vom vedea. Mîine seară sînt invitată la o petrecere a prietenei mele, prințesa Lancetta, și vei veni cu mine. O s-o rog pe Marcella să-l invite și pe Luna ca să ne vadă împreună.

Contesa adăugă cu șiretenie :

— Atunci te va respecta. Adoră numele nobile.

— Așa mi-a zis și Niell.

Ochii negri ai contesei deveniră și mai curioși.

— Mai spune-mi despre tine și Niell, și aventurile de la Villa d'Este. Am auzit că v-ați rătăcit în prima seară. Probabil c-a fost tare romantic.

Lumina lunii, parfumul trandafirilor și privighetoarea cîntînd din tot sufletul... Margo își simțea obrajii roșindu-se sub privirea plină de experiență a celeilalte.

— Da, a fost.

— Nu mă mir. Cît ați fost împreună la Delfiori se vedea o *attrazione* — o atracție între voi. Mi se pare firesc.

Margo se uită peste grădina veselă spre Roma care începuse să strălucească de lumină. Luna nu răsărise încă, iar stîlpii minusculi ce susțineau firele de electricitate păreau suspendați în spațiu.

— Oare ? Sîntem foarte diferiți, Alicia. Nu vedem întotdeauna lucrurile la fel.

— Și asta-i o problemă pentru tine ?

— Da. Cel puțin, așa cred, oftă Margo. Deocamdată nu mai știu deloc ce gîndesc.

— În orice legătură de dragoste apare un moment al adevărului, un punct de la care pleci mai departe sau te retragi.

Contesa ridică din umeri, dovedind un pragmatism italian autentic.

— O să știi ce să faci cînd vei ajunge la momentul acela, *cara*. Pînă atunci, de ce nu "mergi cum te duce curentul", așa cum ziceți voi ?

În spatele lor se auziră zgomote de pași, iar servitoarea contesei tuși în chip de scuză.

— Signorina e chemată la telefon, zise ea.

— Adu-ți aminte de ce te-am sfătuit. Mergi întotdeauna cum te duce curentul.

Dar cînd Margo se duse în camera cealaltă, la telefon, îl auzi pe Zach urlînd :

— Tu ești, Margo ?

Margo tresări. Zach părea să aibă impresia că ea nu-l putea auzi cînd vorbeau la mare depărtare, așa că întotdeauna zbiera în asemenea situații.

— Da, eu sînt. Ascultă, te-am sunat acum cîteva ore, pentru că...

El o întrerupse.

— Îmi pare rău că n-am dat de tine mai devreme. Avem probleme. Troner vrea să-și aducă zidar, instalator și dulgher. Știi că asta înseamnă belea.

Margo simți că i se strînge inima.

— Îi cunoști pe cei pe care vrea să-i aducă ?

— Instalatorul și dulgherul mi se par în regulă, da' zidarul e un tip pe nume John Gifford. Am mai lucrat eu cu el înainte. E bun de gură, dar îi place să mai și ciupească de ici de colo.

Zach avea și alte vești proaste. Troner se răzgîndise în legătură cu arhitectura complexului.

— Vrea să mute scara principală, și asta înseamnă că va trebui să desenezi iar o parte din curtea interioară, îi explică el prost dispus. Probabil că va trebui să aducem mai multe plăci de marmură — ceea ce n-o să fie așa ușor, ca să nu mai vorbim de faptul că banii nu ne acoperă cheltuielile.

— Ai încercat să vorbești cu el ?

Dar Margo își dădu seama înainte de a termina să rostească aceste vorbe, că asta nu era treaba lui Zach, ci a ei. Nu putea să aibă grijă de asemenea probleme în timp ce era peste ocean.

— Mîine vin acasă, zise ea, sesizînd imensa ușurare din vocea lui în vreme ce se oferea s-o ia de la aeroportul Logan.

Contesa rămase uimită cînd Margo îi explică de ce trebuia să se întoarcă în America a doua zi.

— Omul ăsta, Alloway, nu este reprezentantul tău din State ? De ce nu e-n stare să se descurce cu afacerile în lipsa ta ?

După ce Margo îi demonstră că era responsabilitatea ei să discute cu proprietarii complexului de la.Mountain View, contesa mai spuse :

— Și prezentarea pentru Luna ?

Margo își dădu seama că nu se mai gîndise la arhitect sau la Villa d'Argento. Privind luna ridicîndu-se deasupra Romei visase că ea și Niell ar fi trebuit să se uite la ea împreună. Acum era nevoită să plece din Italia fără nici o șansă de a-l revedea.

— Am făcut multe fotografii, îi spuse contesei. N-am nevoie decît de ele și de schițe ca să-mi definitivez desenele. Pot să i le trimit prin poștă lui Luna — sau chiar prin fax.

— *Va bene*. Contesa o cuprinse cu brațul după talie adăugînd : O să fiu avocatul tău, *cara*. Vorbesc cu Luna mîine la Marcella și o să-l țin — cum ziceți voi — gata pregătit pînă cînd tu îți descurci problemele acasă.

Înfofolită într-un pulover, Margo stătea la ieșirea curselor internaționale de pe aeroportul Logan și se uita după Zach.

Unde era omul ăsta ? Avionul aterizase de trei sferturi de oră și el nu se vedea încă nicăieri. Margo tresări cînd un taxi opri lîngă trotuar, împroșcînd-o cu apă. Uitase că zilele de iunie din Boston sînt adesea triste, ploioase și reci.

— Margo ! Hei, Margo ! Zach călcă prin bălți, îndreptîndu-se spre ea. Iartă-mă c-am întîrziat, gîfîi el. A fost un accident pe autostradă. Știi tu, genul care te ține încurcat ore întregi.

Fără a se opri din vorbă, o îmbrățișă ca un urs și întinse mîna după bagaje.

— Logan are cea mai proastă parcare din lume. Chiar că au fost niște figuri tipii ăia care au proiectat-o. A trebuit să parchez la celălalt capăt al lumii.

— Ce face Naomi ? Și ce-au făcut pisicile ? reuși să întrebe în timp ce el ocoli o baltă cît un lac în miniatură.

— Pisicile-s bine. Le-am dat de mîncare în fiecare zi, așa cum ai spus. Lady Hamilton și Traffy sînt simpatici, dar Lordul Nelson ăla e cel mai josnic ticălos de prin părțile astea.

Zach îi puse bagajele în camionetă spunînd :

— Naomi mi-a zis să-ți spun că-i pare rău că n-a putut să vină. Maică-sa e în spital.

— Iar ? E ceva grav ? De ce nu m-ați anunțat și pe mine ?

— De ce să te îngrijorăm dacă tot erai prea departe ca să poți fi de folos cu ceva ? zise Zach. Acum e bine, dar o vreme a fost cam îngrijorător. Bătrîna a făcut pneumonie și

nu-i bine pentru oamenii de vîrsta ei. Naomi s-a dat de ceasul morții cu grijile — aproape că s-a îmbolnăvit și ea. Fii atentă la bălți, adăugă el inutil. A tot plouat de o săptămînă și nu i bine pentru afaceri.

— Spune-mi ce-i cu complexul, îl întrebă Margo cînd Zach întoarse mașina spre Carlin.

— După cum ți-am zis, Troner vrea cu tot dinadinsul să-și aducă oamenii lui. Am încercat să-i vorbesc, da' nimic. Mustața lui Zach tremură de indignare cînd continuă : Tipii ăștia cu bani sînt toți la fel — nu le pasă decît să mai scoată un dolar.

Lui Margo îi veni imediat în minte o imagine cu Zach discutînd cu Bartolomei și cartelul.

— O să programez cît de curînd o întîlnire cu ei, promise ea. Și acum, despre problemele cu zidarul ăsta, Gifford. Nu te-ai certat cu el, așa-i ?

— Cine, eu ? țipă Zach indignat. Sînt cel mai înțelegător tip pe care-l cunosc. Dar Gifford *nu-i în regulă*. Cu sau fără Troner, nu-l vreau în echipa mea.

Camioneta lui Zach avea dispozitivul de îndepărtare a ceții stricat și fură nevoiți să meargă cu ferestrele deschise. Ca și cînd ar fi vrut să țină companie ploii care pătrundea înăuntru, Zach se apucă să-i dea lui Margo veștile de acasă. Doamna Sheridan a fost uimită că anul acesta i-a înflorit, într-adevăr, cornul de Florida. Familia Amberly se dovedea a fi aproape prietenoasă de cînd Emma primise din partea Clubului Grădinarilor un premiu pentru grădina de flori sălbatice. Zach citise în ziarul local că avocatul Rupert Brooke a ieșit la pensie după ce activase cincizeci de ani în Carlin.

— Dar cu tine ce mai e ? întrebă el. Ce-ai făcut în Italia ? Din ilustrate se pare c-a fost grozav.

Margo îi descrise insula de trandafiri și Villa d'Este pînă intrară în Carlin, apoi starea de spirit i se schimbă văzînd ce jalnic arăta proprietatea ei.

Udată de ploaie, casa Lattimer zăcea cam pleoștită și grădina mustea de apă. Totuși, cînd Margo intră înăuntru fu întîmpinată de Lady Hamilton, care miorlăia de bucurie frecîndu-i-se de picioare, și de Traffy care îi sări pe umăr, începînd să-i toarcă în ureche.

— Unde-i Lordul Nelson ? întrebă ea.

Zach păru neîndurător.

— Cine știe și cui îi pasă ? Motanul ăla m-a zgîriat zdravăn cînd le-am dat de mîncare zilele trecute.

În timp ce vorbea, Zach ciufulea blana din jurul urechii lui Lady Hamilton.

— Am lăsat fereastra de la pivniță puțin deschisă, așa cum mi-ai zis. Probabil, e pe undeva pe aici și-i gîtuie pe alții.

Margo se duse la ușa din spate și chemă motanul. Dacă văzu că n-are succes, începu să bată cu furculița într-o cutie cu hrană pentru pisici.

— N-ar trebui să stea afară pe ploaie, zise ea îngrijorată. După tot ce i s-a întîmplat, vreau să spun. Sper că n-a pățit nimic.

Zach bombăni ceva despre mîțele care erau prea tîmpite ca să mai știe cînd să stea afară și cînd nu. Pe urmă, adăugă mîndru :

— Vrei să vezi ce-am făcut cît ai fost plecată ? Aduc registrele.

Privind registrele bine întreținute de Naomi, buna dispoziție a lui Margo crescu considerabil.

— E grozav ! exclamă ea.

— Trebuie să admit că Naomi m-a ajutat mult, recunoscu Zach. Cînd Margo îl privi uimită, el adăugă cu o nonșalanță calculată : Părerile ei politice sînt o aiureală, dar se descurcă destul de bine cu registrele.

Zach fu întrerupt de o izbitură bruscă în ușa din spate. După ce Margo trase de ea ca s-o deschidă, Lordul Nelson pășsi înăuntru. Ignorîndu-l pe Zach, își continuă drumul și, spre uimirea lui Margo, începu să se frece de ea. Cînd se

aplecă să-l mîngîie pe capul lățos, erupse din el un zgomot ca de tunet.

— *Toarce* ! bolborosi Margo. Minunile nu se termină niciodată ! Acum chiar cred că Luna o să mă angajeze.

— Luna ? întrebă Zach. Cine-i Luna ? Sper că n-ai mai luat și alte afaceri, nu-i așa ?

Neliniștea lui părea să crească ascultîndu-i explicațiile.

— Nu știu ce să mai spun despre asta, protestă. Avem mai mult decît ne trebuie acum.

Ei bine, nu se așteptase la nici o încurajare, își reaminti Margo. Zise cu voce tare :

— Înțeleg ce crezi tu. Dar, după cum spunea și Niell, restaurarea acestei proprietăți nu se face peste noapte. Italienilor le place s-o ia încet.

— Trebuia să-mi fi închipuit eu că-i ideea lui Kier, mîrîi Zach. Oricum, prioritățile sînt priorități. Cînd vorbești cu Troner ?

Margo îi telefonă în după-amiaza aceea și stabilirâ o întîlnire la biroul lui pentru a doua zi. Întrevederea nu dădu rezultate. Troner era hotărît să schimbe planurile și dorea la fel de mult să-și aducă angajații proprii.

Zach nu păru surprins auzind acestea.

— Rămînem sau ieșim din afacere ? fu singurul lucru pe care îl rosti.

Margo avea răspunsul pregătit, pentru că avusese vreme să se gîndească bine în tot timpul cît condusese pe ploaie înapoi spre Carlin.

— Rămînem. Nu ne putem permite să ne lăsăm măturați de o simplă schimbare a planurilor. Spuneai că dulgherul și instalatorul sînt buni, deci trebuie să-l ții sub ochi pe Gifford.

— Fii sigură că așa voi face, mîrîi Zach.

Margo amînă prînzul cu Naomi și petrecu toată după-amiaza să modifice desenele pentru complex. Încă mai lucra din plin cînd sună telefonul.

— Cum merg lucrurile în partea cealaltă a lumii ? se interesă Niell după ce ea ridică receptorul.

Părea să fie atît de aproape, încît dacă-și închidea ochii putea chiar să-și imagineze că este cu ea în cameră.

— Bine, răspunse.

— Nu la fel zicea și Alicia. Aș vrea să fiu cu tine.

Ecoul acestor cuvinte vibra în fiecare nerv și fibră a ei.

— Lasă-te de fleacuri și nu te îngrijora. Nu-i sfîrșitul lumii. Troner vrea doar niște modificări în planul original.

— O să examinez contractul, dar probabil că în acest stadiu al jocului are încă dreptul de a face schimbări. Niell tăcu o clipă. Cum suportă Zach ? Contesa mi-a spus că era supărat cînd te-a căutat.

— Troner vrea să-și aducă oamenii lui, și lui Zach nu-i convine zidarul. Deci, ești încă la Monaco ?

El îi răspunse că da.

— Cînd am auzit că te-ai dus acasă, am hotărît să mai rămîn o zi și să-mi văd niște prieteni înainte de a merge la Londra. Aici e soare și cald... și mi-e dor de tine.

În receptor se auzea muzică și Margo încercă să-și imagineze un soare cald și marea albastră, dar zgomotul ploii persista și strica totul. Rosti cu un oftat înăbușit :

— Și mie mi-e dor de tine. Distracție plăcută, adăugă ea pe un ton cît de vesel posibil, și te rog să nu-ți faci griji.

— Îți dau numărul de telefon de la hotelul din Londra. Sună-mă dacă ai nevoie de mine. O să mai fiu ocupat cu Herris cel puțin o săptămînă înainte de a mă întoarce acasă.

Ar fi bine să vii acum acasă.

În vreme ce-i treceau prin cap aceste cuvinte, Niell se pomeni că-și dorește să amîne întîlnirea de la Londra și să meargă la Margo. Reflectă o clipă la această posibilitate — apoi îl salvă bunul-simț. Lucrase mult și bine ca să-l aducă pe Herris acolo unde dorise. Ar fi fost o nebunie să facă ceva care să primejduiască stadiile finale ale negocierilor și, în plus, Margo era în stare să se descurce singură.

— Cel puțin, te pot ajuta cu ceva acum, zise el. Îi telefonez lui Luna și-i spun c-o să-i trimiți prin fax planurile de ansamblu și desenele definitive.

Margo era recunoscătoare pentru tonul neutru din vocea lui. Nu trebuia să mai ajungă și la sentimentalisme.

— Mulțumesc, sună-l. Sînt aproape gata cu revizuirea complexului, așa că voi termina la noapte desenele cu Villa d'Argento.

Margo lucră toată noaptea, furînd și cîteva ore de somn, iar cînd se trezi dimineață văzu că soarele strălucea. Se cufundă din nou în muncă luînd aceasta ca un semn bun.

Îi merse bine cu desenele. După ce, în sfîrșit, le termină, se simți încîntată de ce realizase. Sări în mașina lui Niell și, făcînd cu degetele semnul victoriei, se duse să i le trimită lui Luna. Își spuse c-a făcut tot ce-a fost în stare, iar acum nu trebuia decît să aștepte — și să vadă cum se împacă Zach cu oamenii lui Troner.

După cum se așteptase, el era deja la locul de muncă împreună cu arhitectul, constructorul și echipa.

— Începem lucrul mîine, îi raportă. Acum aranjăm problemele cu programul.

O prezentă angajaților și Margo se simți plăcut surprinsă. Din ce-i spusese Zach despre John Gifford, se așteptase să întîlnească un zidar al dracului. În realitate, se afla în fața unui om între două vîrste, plăcut la vorbă, care o asigură că era un tip de echipă.

— I-am spus lui Zach că vreau să-mi fac treaba cît mai bine, zise Gifford.

— Asta vrem cu toții, fu de acord Margo.

Zach scoase un soi de fornăit și, privindu-l, Margo văzu cum se instalează pe fața lui lunguiață o încăpățînare de catîr. În acel moment simți o urmă de enervare, dar se potoli imediat, amintindu-și că el avea, fără îndoială, motivele lui. Bineînțeles, nu i-ar strica să învețe puțin ce-i diplomația.

Altfel, cum să-l lase la conducere în vreme ce ea se ocupa de extinderea firmei Sanders — și făcea, poate, afaceri în străinătate ?

Fundația complexului se turnă a doua zi. Ea nu trebuia să stea acolo, așa că se duse la Pittsfield să discute cu managerul unei bănci, care dorea să i se planteze niște flori în fața clădirii. Aceasta îi luă ceva timp și, cînd se întoarse acasă, găsi camioneta lui Zach parcată pe alee.

— Margo, avem probleme, strigă el venind să o întîmpine la mașină.

— Cu Gifford ?

Zach încuviință din cap furios.

— Ce s-a întîmplat ? N-a venit la vreme sau ce ?

— A, de venit, a venit. Vocea lui Zach era plină de dezgust. Tocmai am făcut o verificare la magazinul unde-și face aprovizionarea. Folosește materiale ieftine. Probabil că trage cît poate și își pune restul în buzunar.

Margo simți cum i se lasă o greutate în piept.

— Poți dovedi ?

Zach dădu negativ din cap.

— E prea deștept și nu lasă urme. Dar eu sînt în afaceri de multă vreme, așa că-mi dau seama cînd cineva ne trage pe sfoară. Se opri brusc și o privi atent. Nu mă crezi ?

Vocea lui părea jignită și Margo ar fi vrut să-l îmbrățișeze, însă, în același timp, mintea ei studia și celălalt aspect. Lui Zach nu-i plăcuse niciodată de Gifford. Troner îl angajase în ciuda protestelor lui. Era oare posibil ca numai încăpățînarea să-l facă să-și închipuie ceva ce nu exista ?

— Nu mă pot duce la Troner doar cu vorbe, sublinie ea. Mai stai potolit o vreme și vezi ce se întîmplă.

— Îmi spui că trebuie să închid ochii ?

Margo se lupta să-și păstreze calmul. Își amintea că, probabil, s-ar fi simțit la fel dacă ar fi fost în locul lui. Dar ea

conducea, trebuia să studieze totul și, pe urmă, să ia decizia cea mai bună pentru firmă.

Necazul era că nu știa prea bine ce decizie să ia. Avea încredere în intuiția lui Zach și, totuși, nici bunăvoința lui Troner nu era de neglijat.

— El l-a ales, zise ea în cele din urmă. Probabil c-o să-mi rîdă în nas dacă mă duc la el cu acuzații pe care nu le pot dovedi.

— Putem să ne retragem, izbucni Zach.

— Asta nu. Am investit timp și bani și, în plus, firma nu-și poate permite să aibă reputația că lasă baltă lucrările. Margo trase aer în piept și zise cu hotărîre: Hai să încercăm să ne împăcăm cu el. Dacă-i într-adevăr escroc, se va da de gol.

— Poate. Dar poate că atunci va fi prea tîrziu. Zach se încruntase privind furios spre un punct aflat undeva deasupra capului fetei. Îți zic un singur lucru, Margo, rosti el aspru. Nu lucrez cu escroci, orice ai spune tu. Ăsta-i ultimul meu cuvînt.

Era atît de încăpățînat și încrezut, încît răbdarea lui Margo se evaporă.

— Uite ce, izbucni ea, nu-ți cer să-l iubești, ci doar să lucrezi o vreme cu el. Vrei să încerci să te porți ca un om de afaceri ? Avem de terminat o treabă. Cuvintele îi ieșiră din gură înainte de-a se gîndi, iar acum nu le mai putea lua înapoi. Fața lunguiață a lui Zach fremăta de indignare și întristare.

— Deci, nu mă port ca un om de afaceri ? Își încrucișă brațele pe piept, trăgîndu-și pe frunte șapca cu Red Sox. Te-ai schimbat de cînd ai fost în Italia.

— Ba nu ! În plus, acum nu vorbim despre mine, țipă ea, dar el n-o luă în seamă.

— Ai început să te porți ca meschinii ăia grozavi despre care îmi povesteai, ăia care conduc firma unde te-a prezentat Kier. *Ălora* nu le pasă decît să facă parale, dar nu mă așteptam la așa ceva din partea ta, Margo.

— Vorbești prostii.

— N-aș crede. Te-ai ocupat mai mult de planurile trimise în străinătate decît de munca noastră, o acuză el.

— I-am promis lui Luna c-o să i le trimit. Întărîtată de figura lui încăpățînată, Margo îi replică: Dacă te-ai fi descurcat mai bine aici, acasă, aș fi avut vreme să-mi termin treaba în Italia.

— Deci, acum îmi spui că nu mi-am văzut de treabă, așa-i ?

Ochii lui se îngustară.

— Poate c-ar trebui să plec ca să angajezi pe altcineva.

Aceasta era o amenințare gratuită. Zach n-ar părăsi-o niciodată. Margo știa că nu-i nevoie decît să-i spună că-i pare rău, că îl crede în privința lui Gifford, că va proceda așa cum zice el. Dar acum n-avea chef să-i potolească izbucnirile temperamentale. Ea spusese numai adevărul și, pe lîngă toate acestea, Zach *trebuia* să învețe să fie mai tolerant. Trebuia să învețe să privească și din perspectiva *ei*.

Pentru o clipă se lăsă o tăcere de piatră. Apoi, el îi întoarse spatele și plecă. Cînd ajunse la camionetă îi mai spuse :

— Eu *ți*-aș fi ținut partea, Margo.

Margo blestemă cu voce tare, în timp ce el ambală motorul și pleca. Fu nevoită să-și stăpînească dorința copilărească de a sări și a țipa. În loc de așa ceva, se repezi spre casă, trase de ușa bucătăriei pînă se deschise, apoi o trînti, speriindu-i pe Traffy și pe Lady Hamilton care moțăiau sub masa din bucătărie.

Dacă nu-l va putea convinge pe Zach să lucreze cu zidarul, o să aibă probleme serioase cu Troner, care îi va lua aproape sigur partea lui Gifford. În dimineața următoare, Margo își amînă toate întîlnirile și se duse la șantierul complexului. După cum stăteau lucrurile, nu era sigură dacă Zach o să apară la muncă, dar observă, cu ușurare, că mașina lui sosea. Totuși, ușurarea nu dură prea mult, căci îl văzu pe Zach căutîndu-i nod în papură lui Gifford.

Nu fu deloc surprinsă cînd zidarul veni să i se plîngă.

— Eu plec, se plînse omul. Nu pot să-mi fac treaba cu măscăriciul ăsta care se învîrte pe aici.

Margo știa că lucrurile nu puteau continua așa.

— O să vorbesc eu cu el, promise.

Perspectiva unei alte confruntări cu antreprenorul, o zi de lucru neobișnuit de încărcată își spuse cuvîntul și cînd veni seara se simți moartă de oboseală. Tot drumul pînă acasă fu chinuită de o durere de cap, iar ploaia se porni din nou, înrăutățindu-i dispoziția. Intră udă în casă și auzi clinchetul robotului telefonic. *Niell.* Totuși, mesajul nu venea de la el. Era anunțată că-i sosise un fax din Italia.

Un fax din Italia. Margo se prăbuși la masa din bucătărie, cu inima bătîndu-i nebunește.

Răspunsul de la Luna venise prea repede. Probabil că era un refuz. Cînd Traffy îi sări în brațe, își îngropă fața în blana lui moale și parfumată.

— Sînt o lașă, șopti ea. Nu-mi vine să mă duc și să aflu că n-am să lucrez pentru proprietatea aceea veche și frumoasă.

Pisoiul începu să toarcă și îi atinse obrazul cu lăbuța. Lady Hamilton „vorbea" în cealaltă cameră cu Lordul Nelson. Frigiderul cel vechi scoase niște zgomote care ar fi putut scula morții, ceasul-pendulă din hol bătu ora exactă. Toate sunetele cunoscute, de acum familiare ale casei... dar, într-o anumită măsură, ele nu-i mai erau de ajuns.

Poate că Zach avea dreptate, reflectă. Poate se schimbase din cauză că-și dorea tare mult să lucreze în echipa lui Luna și nu-i mai păsa de altceva.

Nimic altceva — nici măcar conflictul dintre Zach și Gifford — nu se putea compara cu veștile care o așteptau. Tot drumul pînă la magazinul din Carlin, unde primise faxul, își făcu curaj. Dacă era negativ, nu va fi dezamăgită. Mai veneau și alte ocazii, pentru numele lui Dumnezeu. Însă după ce intră în magazin și luă faxul în mînă, își dădu seama

că tremura atît de tare, încît abia putea citi ce-i scrisese Luna. Întrucît nu dorea să se dea în spectacol, se întoarse la mașină și se așeză la volan.

Primise o scrisoare și cîteva planuri cu perspective. Citi pe silabe primul cuvînt.

— Da ! se entuziasmă. Ah, *da !*

Scrisoarea o anunța că Luna îi aproba ideile și o dorea în echipa de designeri. Îi trimisese și niște planuri cu arhitectura noii Villa d'Argento.

Vru să studieze planurile chiar acolo unde se afla, dar se întuneca și, oricum, trebuia să fie singură pentru a savura momentul. Se întoarse acasă într-o stare extatică. Întinse pe masa de lucru proiectul planului de restaurare a vilei și se uită îndelung la el.

Nu-i venea să creadă ce vedea. Era imposibil ca membrii cartelului să dorească așa ceva pentru Villa d'Argento. Margo verifică planurile și desenele arhitectului și simți că-i vine rău după ce se convinse că nu-i nici o greșeală.

Luna voia ca toți chiparoșii și stejarii bătrîni care mărgineau aleea principală să fie tăiați. În locul lor propunea dafini, garduri de cimișir și lămpi elegante pentru luminarea statuilor. Eliminase fîntîna din apropierea hotelului. În locul ei pusese un bazin oval, cu pești, dominat de o sculptură modernă.

Mîinile îi tremurau cînd puse jos planurile. Se vedea clar că arhitectul intenționase să realizeze ceva strălucitor. Sub conducerea lui, Villa d'Argento va deveni un hotel frumos, modern și elegant. Singura problemă era că aceste planuri contraziceau tot ceea ce ea simțise în acel minunat loc vechi. Aura de liniște a naturii, sentimentul istoricității vor dispărea complet.

Tocmai fusese angajată în echipa lui Luna. I se deschidea în față o perspectivă mare. Ar fi trebuit să fie fericită și, totuși, gîndul acesta o făcea să se simtă incredibil de nenorocită.

Cîteva zgîrieturi la ușa de la intrare o anunțară că Lordul Nelson dorea să intre. Cu mintea aiurea, se duse la ușă, o deschise, și motanul cel uriaș i se frecă de picioare. Automat, se aplecă să-l mîngîie.

— Unde-ai fost... începu ea, dar cuvintele i se opriră în gîtlej. Mîna care îl atinsese pe Lordul Nelson se umpluse de sînge.

UNSPREZECE

Lordul Nelson mîrîi gros, dar îi dădu voie lui Margo să-i examineze rănile. Se îngrijoră văzînd că nu-i opune nici o rezistență cînd îl puse într-o cutie.

Lady Hamilton nu-i ușură deloc situația. De îndată ce văzu cît de rău fusese rănit motanul, începu să miorlăie din adîncul plămînilor, iar Margo trebui s-o închidă sus, în dormitor. Ploaia se pornise mai tare și apa i se scurgea lui Margo pe gît cînd îl duse pe Lordul Nelson în mașină.

— De ce nu ești în stare să-ți amintești că trăiești într-un mediu liniștit ? îl certă îngrijorată cînd el mîrîi slab și încercă să muște cutia. Într-una din zilele astea o să-ți pierzi și ultima dintre cele nouă vieți. Vrei s-o lași văduvă pe Lady Hamilton ?

Doctorul Molinski nu-i spuse nici o noutate.

— Animalul acesta o caută cu lumînarea. Mai bine lăsați-l aici. Ori s-a amestecat într-o bătaie de pisici, serioasă, ori s-a încurcat cu un cîine. Vreau să m-asigur că nu-i nici o infecție și nu face febră. După aceea, doctorul o sfătui pe Margo să meargă acasă și să ia două aspirine.

— Se pare că ai și dumneata febră.

În vreme ce conducea spre casă, o cuprinse oboseala, dar aceasta nu era o problemă prea mare. Ușa bucătăriei se înțepenise și se udă pînă la piele chinuindu-se să o deschidă.

După ce intră, văzu că o pudră albă fusese împrăștiată prin toată bucătăria. Traffy dăduse peste cutia cu făină.

— Trafalgar ! răcni Margo fără a primi alt răspuns decît miorlăiturile jalnice ale lui Lady Hamilton. Bombănind, se duse sus să se schimbe. Cînd deschise ușa, pisica sări din pat, miorlăind îndurerată, pentru că fusese părăsită. Margo o luă în brațe și încercă s-o liniștească, dar Lady Hamilton nu se lăsă consolată prea ușor. Sări din poală și începu să-l caute pe Lordul Nelson, jelind ca un spirit al morții.

Din pricina balamucului, Margo de-abia auzi telefonul sunînd. Cînd ridică receptorul, vocea lui Naomi întrebă :

— Ce se întîmplă acolo ?

Margo începu să-i povestească ultima ispravă a motanului, dar prietena ei o întrerupse :

— Vreau să spun, ce se întîmplă cu tine și cu Zach ? Tocmai a trecut pe la mine și arăta de parcă și-ar fi pierdut cel mai bun prieten. Poate c-ai fost cam aspră cu el.

— Aspră cu el ! repetă Margo uimită.

— Înțeleg c-ai nevoie de o dovadă despre ce face Gifford, continuă Naomi. Zach nu-i cu picioarele pe pămînt, așa cum bine știi. Dar nu poate fi necinstit doar ca să-și salveze pielea. Naomi se opri o clipă. Îl doare, pentru că are impresia că te-ai aliat cu Gifford împotriva lui.

De cînd era Naomi avocatul lui Zach ?

— Nu-i adevărat. Îl cred, dar, pur și simplu, nu mă pot duce la Troner să-l concedieze pe zidar. De ce mă chinui și tu ?

— Deoarece știu că Zach se ocupă cel mai bine de interesele tale.

Naomi se opri ca să-i explice.

— Vezi tu, cît ai fost în Italia, noi am avut grijă de registre și-am ajuns să-l cunosc mult mai bine decît înainte. Nu-i genul care își părăsește prietenii la greu. Cînd mama s-a îmbolnăvit și am avut nevoie de cineva, el a fost întotdeauna lîngă mine.

Margo își dădu seama numai după ce închise telefonul că nici măcar nu-i spusese lui Naomi despre oferta lui Luna. Încercă s-o caute iar, însă sună ocupat. Coborî la parter simțindu-se mai neliniștită ca niciodată. Acolo descoperi că Trafalgar revenise la locul crimei și traversase toată sufrageria, lăsînd urme albe de labe, pentru a ajunge la cutia lui unde adormise deja. Prea prost dispusă ca să mai curețe, își turnă o ceașcă de cafea rece și privi scrisoarea lui Luna.

Totuși, în minte continuau să-i vină gînduri în legătură cu Zach. Își spuse că făcuse bine ceea ce făcuse. Așa trebuia să procedeze dacă dorea să vadă treaba terminată. Încercă să se indigneze spunîndu-și că, la urma urmei, ea nu era decît designerul, pentru numele lui Dumnezeu, iar Zach avea sarcina de a se ocupa de angajați ca să-i facă viața mai ușoară, nu mai grea.

Niell îi spusese că Zach nu era omul de care avea nevoie și poate că așa stăteau lucrurile. Margo știa că toate aceste chestiuni erau perfect adevărate, însă atunci cînd se gîndea la fața lui jignită, simțea că i se pune un nod în gît.

Apoi mai trebuia să se hotărască în legătură cu Luna. Așa de multe hotărîri și nici o situație limpede. Fiind neliniștită în continuare, plecă de la fereastră și întinse mîna după telefon. Dacă dorise vreodată să ceară un sfat, acum era momentul. Știa ce îi va spune Niell, dar mai voia și un alt punct de vedere.

Bunicul ei răspunse imediat la telefon.

— Margie ! exclamă el. Ce faci, iubito ?

Ploaia, evenimentele complicate ale zilei, chiar și anii păreau să se estompeze cînd Margo se încolăci într-un fotoliu lîngă telefon și lăsă vocea liniștitoare a bunicului să-i umple urechile cu lucruri plăcute. Bunica Beth plecase la o expoziție a bisericii, iar el se afla în bucătărie furînd o bucățică în plus din plăcinta de cireșe. Vremea era bună și își petrecuse întreaga zi tunzînd gardul de cimișir. Fiica cea mai mică a familiei Johnson se măritase cu un prieten din liceu. Cintezoii aurii construiseră un cuib în spatele casei, sub streșini.

Margo își imagina casa și cuiburile păsărilor. Închise ochii, dorind să fie înapoi în Taylor. Ez părea mulțumit de sine și fericit că este cine este. Așa simțise și ea odată.

— Ez, vreau să-mi dai un sfat.

În timp ce-i spunea despre Villa d'Argento, bătrînul se mulțumi doar să asculte.

— Pare să fie un loc grozav, Margie, comentă el la urmă. Mulți ar da orice să lucreze acolo.

— Deci, sfatul tău e să mă duc ?

În loc să-i răspundă imediat, Ez rosti :

— Îți amintești cînd ne întrebam dacă să punem sau nu gard de forsythia ?

— Sigur. Bunica zicea că ar arăta grozav, dar pe urmă ați renunțat amîndoi.

— Forsythia arată bine primăvara, e ca aurul și proaspătă. Dar apoi ne-am gîndit că înflorește numai patru săptămîni și că arată cam prăpădită iarna.

Ez se opri.

— Fă în așa fel, încît să fii fericită, dulceață. Nu mă refer la ce te face fericită o zi, două, ci la ceva care să dureze. Acum povestește-mi despre casa Lattimer. Ce i-ai mai făcut în ultima vreme ?

Răspunzîndu-i la întrebări, Margo își dădu seama că-și neglijase proprietatea în ultimul timp. Odată, restaurarea ei fusese lucrul cel mai important din viață. Acum, din pricină că se iviseră probleme noi și serioase, o neglijase cam mult.

Ca și pe Zach ? Întrebarea veni din senin și lovi surd în conștiința care o mustra deja. După ce închise telefonul se duse la fereastră ca să-și sprijine fruntea de geamul rece și umed. Afară era întuneric beznă, dar se putea vedea grădina neîngrijită, mustind de apă. Probabil că buruienile crescuseră iar și multe plante anuale se înecaseră. Nu trecuse mai mult de o lună și cîteva zile, dar proprietatea arăta așa cum fusese atunci cînd începuse curățenia.

E deja destul, își zise. Încă puțin timp așa și va începe să urle ca Lady Hamilton. Totuși, se părea că pisica se potolise. Cel puțin, nu mai miorlăia atît de jalnic.

Poate că adormise împreună cu Traffy. Cînd nu o găsi, o strigă, dar cum nu primi nici un răspuns, începu s-o caute. Nu era nici sus, nici în locurile ei favorite de odihnă.

Simțind o neliniște vagă, Margo coborî în pivniță și văzu că ploaia pătrunsese înăuntru. Urme de labe duceau spre fereastra deschisă.

Era destul de clar că pisica înnebunită plecase după Lordul Nelson.

— Dar ea nu iese niciodată *singură,* se neliniști Margo. O să se sperie și-o să se rătăcească. Și, în plus, n-are gheare. Dacă dă peste animalul care l-a aranjat pe Lordul Nelson...

Trebuia s-o găsească înainte de a se îndepărta prea mult de casă. Margo se repezi sus și tocmai își căuta pantofii, cînd auzi o ciocănitură în ușă. Poate c-o găsise cineva pe Lady Hamilton. Cu pantofii în mînă fugi la ușă, o deschise și dădu peste Niell care stătea în prag.

Purta costum, o cămașă descheiată la guler și avea o sticlă de șampanie sub braț. Ținea în mînă un trandafir roșu, minunat și proaspăt, ca răsuflarea unui copil. Picături de ploaie îi străluceau în părul negru și pe gene, și zîmbea văzîndu-i uimirea.

— Bună. Te bucuri că mă vezi ?

El se bucura, știa bine acest lucru. Zilele și nopțile cît stătuse departe de ea îi transformaseră dorul într-o adevărată durere fizică.

Niciodată nu muncise mai mult decît o făcuse acum ca să se poată întoarce la ea. Lucrase la contractul Herris cu o energie atît de concentrată, încît nu mai avusese timp și pentru altceva. În ultimele săptămîni, abia dacă simțise gustul mîncării și nu se îngrijise decît de treabă și de clienți. Nu se dusese nicăieri în afară de sala de conferințe a hotelului.

Apoi, în ultima zi petrecută la Londra, se oprise la magazinul Wartski.

În buzunarul de la piept al hainei avea un pandantiv de diamant, așezat într-o cutiuță de catifea neagră. Cînd admirase prima dată bijuteria își închipuise privirea din ochii ei cînd va vedea diamantul, iar în taxiul care îl ducea de la aeroportul Albany — aeroportul internațional cel mai apropiat de Carlin — continuase să și-o imagineze. Era sigur că-i va sări în brațe după ce va deschide ușa și-l va vedea stînd în prag.

În loc de așa ceva, Margo se uita la el ca la o stafie. Părea îndurerată. Avea părul umed, pe nas i se lăfăia o pată de făină și blugii erau, de asemenea, murdari de făină. În spatele ei se vedea bucătăria care arăta de parcă o lovise furtuna.

— Totul e-n regulă ? întrebă el cînd ea îl apucă de brațe tîrîndu-l, pur și simplu, înăuntru.

— Nu știam... credeam că nu vii în Boston pînă la sfîrșitul săptămînii.

Margo se forță să nu se mai bîlbîie și adăugă :

— Cînd te-ai întors ?

— Cu o oră jumătate în urmă. Am aterizat la Albany, pentru că doream să te văd mai repede.

Niell încercă s-o îmbrățișeze, dar înțelese că între ei exista o barieră. Privi în jos, oprindu-și ochii la pantofii pe care ea îi ținea la piept.

— Plecai undeva ?

— Lady Hamilton s-a rătăcit. Trebuie s-o caut.

Deci, era numai o problemă cu pisicile. Niell se relaxă în vreme ce-o liniști :

— Las-o în pace. Vine ea acasă.

Dar Margo întindea deja mîna după un pulover.

— Știi ce fricoasă e. Se sperie de propria ei umbră. Era pe jumătate moartă de frică cînd am găsit-o în Boston.

Margo se îmbrăcă și își trînti pe cap o pălărie de ploaie fără formă.

— A plecat după Lordul Nelson, bineînțeles. Rămîi aici și... bea o cafea. Mă întorc repede.

Niell reuși să i se așeze în față în timp ce ea se îndrepta spre ușă. O cuprinse cu brațele, ținînd-o strîns.

— Potolește-te. Te miști prea repede pentru mine. Hai s-o luăm de la cap. În ce-a mai intrat ticăiosul ăla de data asta ?

— S-a bătut iar și a fost sfîșiat, îi explică Margo. Jumătate din ea își dădea seama ce bine era în brațele lui, dar cealaltă jumătate se gîndea deja cam pe unde s-ar fi putut duce pisica. Restul ți-l povestesc mai tîrziu.

N-avea nici un rost să mai discute cu ea.

— Vrei s-o caut și eu ? întrebă cu o voce resemnată.

Ochii ei străluciră de ușurare. Lui Niell i se părea că de-abia acum *îl* privea cu adevărat.

— Vrei ? E micuță și s-ar putea ascunde oriunde. În dulapul din hol e un pulover — nu, așteaptă, izbucni ea cînd Niell deschise ușa și cîteva cutii se prăbușiră pe podea. Am vrut să fac ordine, dar n-am avut cînd. Puloverul e acolo, în spate, după aspirator.

Margo ieși înainte ca el să mai spună ceva. Scoase puloverul cu multă precauție. Deși nu avea deloc chef să meargă iar în ploaie, știa că Margo nu-și va găsi odihna pînă nu-și va recupera pisica și o va aduce teafără.

Dacă n-ar fi ținut la ea — nu, la dracu', dacă n-ar fi *iubit-o* — nu s-ar fi gîndit niciodată să facă un lucru așa prostesc. Niell zîmbi trist schimbîndu-și planurile. Numai după ce vor găsi afurisita de pisică, vor avea timp să discute despre Villa d'Argento și despre norocul ei incredibil de a lucra cu Luna. După aceea, vor sărbători norocul cu șampanie, cu diamantul... și cu dragoste.

Înveselit de o asemenea perspectivă plăcută, Niell ieși în ploaie. Auzi cum Margo, aflată la ceva depărtare, își striga pisica. Îndreptînd o lanternă în direcția vocii, o văzu plimbîndu-se în jurul casei. Porni după ea și imediat se afundă în noroi pînă la glezne.

— Tu ești, Niell ? întrebă ea de la celălalt capăt al grădinii. Ești bine ?

— Cine ar putea fi ? Ieșind din noroi, o întrebă și el : Pe unde vrei s-o caut ?

— Începe cu tufișurile. E mică și se pierde. Dacă nu vrea să dăm peste ea, va fi cam greu s-o găsim.

— Dacă tot nu vrea să dăm peste ea, de ce s-o mai căutăm ? se întrebă Niell cu voce tare, dar Margo nu-l asculta. Furios, începu să examineze tufișurile ude.

— Ai găsit-o ? strigă Margo de departe.

— Nu !

Vocea lui suna de parcă ar fi vorbit printre dinți, iar fata nu-l putea învinovăți deloc.

— Îmi pare tare rău. Mi-e așa frică să nu dea o mașină peste ea și s-o calce. Nu are deloc simțul orientării.

Fiara nenorocită n-avea nici un simț. Și nici el nu era mai breaz, se gîndi Niell cînd o creangă udă îl plesni peste față. Apa i se scurgea pe ceafă, iar picioarele i se udaseră de tot. Făcu un efort de a înțelege ce simțea Margo. Iubea animalele — aceasta era una dintre calitățile care o transformaseră într-o ființă atît de adorabilă. Sau cel puțin așa crezuse pînă acum.

— Ascultă, strigă, poate se ascunde pe undeva și e uscată ca pîinea prăjită în vreme ce noi o să facem pneumonie aici. Vine ea cînd o să vrea.

În loc de răspuns, Margo porni pe alee spre stradă. Lanterna arunca un fascicol de lumină în întuneric, iar vocea i se auzea din ce în ce mai slab, strigînd numele pisicii. Niell se ținea după ea înjurînd în șoaptă.

— E ridicol ! exclamă el, cînd o ajunse din urmă.

Margo nici măcar nu asculta. El îi observă privirea concentrată de pe chip cînd ea își îndreptă lanterna spre casele și curțile vecinilor. Știindu-i pe aceștia cît de curioși sînt, Niell se gîndi c-ar fi în stare să cheme poliția.

— Poate c-au văzut-o vecinii, zise Margo. Mă ajuți să aflu ?

Niell ciocăni la ușa familiei Amberly, scrîșnind din dinți. Privirea pe care i-o aruncă Evan Amberly era atît de lugubră, încît ar fi izbucnit în rîs dacă n-ar fi fost așa ud și dezgustat.

— Umbli pe-afară ca să cauți o *pisică* pe vremea asta ? bombăni Amberly. Probabil că glumești !

Aș vrea să fi glumit, se gîndi Niell. Vedea lanterna lui Margo mișcîndu-se pe strada udă. O mașină trecu pe lîngă ea, la o distanță primejdioasă, însă fata nu-i dădu nici o atenție. Niell fugi după ea.

— Ești trăsnită ? întrebă el. Era cît pe ce să te calce.

— Nici măcar nu s-a apropiat de mine.

În timp ce vorbea, Margo călcă într-o groapă de pe alee plină cu apă și se prăbuși în genunchi, țipînd. El o apucă de mîini și o luă în brațe.

— Te-ai lovit ? o întrebă furios.

Ea clătină din cap.

— La dracu' cu toate astea, mîrîi. Mergem înăuntru.

— Dar Lady Hamilton...

— Într-o anumită măsură, ea nu reprezintă nici una dintre prioritățile mele de-acum.

O luă pe sus și, în ciuda protestelor, o aduse înăuntru mergînd pe aleea noroioasă. Cum ușa bucătăriei nu vru să se deschidă, îi dădu un brînci care aproape o scoase din balamale.

— Hai să intrăm pînă nu faci o dublă pneumonie, mîrîi el.

Cine era el ca să-i dea ordine ? Totuși, își înăbuși iritarea crescîndă, văzîndu-l cum arată. Ploaia îi lipise părul negru de frunte. Puloverul prea scurt făcuse ca pantalonii să se umple de noroi, iar pantofii erau un dezastru.

— Lasă-mă să-ți văd glezna.

Degetele lui puternice îi smulseră puloverul și după aceea se aplecă să-i scoată adidașii uzi leoarcă.

— Cum te simți ?

— Bine...

Vocea i se stinse, pentru că o pisică siameză tocmai intra pe ușa deschisă a bucătăriei. Ținea coada în sus, avea ochii pe jumătate închiși și torcea.

— Lady Hamilton ! oftă Margo.

Sări din fotoliu și îngenunche pe podea ca s-o ia în brațe pe siameza.

— Unde *ai fost ?* Nici măcar nu ești udă.

— Ți-am spus eu că-i bine, în casă, îi replică Niell.

Margo își privi pisica cu dragoste.

— Eram sigură că îl căuta pe Lordul Nelson, pentru că o îngrijora soarta lui.

— Vorbești despre o pisică, sublinie el. Pisicile nu vorbesc, și nu au amintiri, așa că nu pot să se îngrijoreze ?

Nu-i plăcea tonul lui. Părea neînțelegător, aproape nesimțitor.

— Cum poți vorbi așa cînd ai văzut cît de mult îi pasă de tovarășul ei ? Simte și ea ceva. Pisica...

— Bine ! Niell își dădu seama că pentru moment își ridicase vocea. Bine. Simte ceva. Ai prin casă niște cafea care să nu se fi amestecat cu făină ?

Margo inspiră adînc de trei ori. Își reaminti că el tocmai sosise dintr-o lungă călătorie cu avionul și venise de peste ocean. Îi adusese un trandafir *și* o ajutase să-și caute pisica prin ploaie și noroi. Nici un om nu putea dovedi mai multă dragoste.

— Ți-am zis înainte, dar să știi că-mi pare, *într-adevăr,* rău de tot ce a fost. Traffy a răsturnat cutia cu făină și n-am avut vreme să curăț. De ce nu te așezi cît pregătesc eu cafeaua ?

Niell își reaminti de șampanie și diamant. Făcu eforturi pentru a se potoli.

— Și mie îmi pare rău.

Se duse încă o dată la Margo și o îmbrățișă. Își spijini obrazul de părul ei ud.

— Ce-ar fi s-o luăm de la început ?

Ea aprobă din cap, fără nici un cuvînt.

— Bună, rosti el. Nici nu-ți închipui ce dor mi-a fost de tine !

O căldură înceată, invadatoare începu s-o pătrundă pe Margo. Pielea i se înfioră cînd el își plimbă ușor degetele pe brațele ei.

— Ah, da, îmi închipui, îi șopti, ridicîndu-și buzele spre el.

Telefonul sună. Robotul răspunse imediat, iar vocea răgușită a lui Zach invadă bucătăria.

— Margo, m-am hotărît. Nu cred că-s genul de angajat de care ai nevoie. Stau pînă îți găsești pe altcineva, nu-ți face griji. Vreau să spun că rămînem prieteni.

Margo se întinse spre telefon, strigînd :

— Zach ? Za... Puse receptorul înapoi fără chef. La naiba, s-a închis.

— Spuneai că ai ceva de discutat. Despre Zach ? o întrebă Niell.

Pentru încă o dată în seara aceea tonul lui o făcu să intre în defensivă. Cu toate acestea, se mulțumi să spună :

— Lasă-mă să pregătesc întîi cafeaua și vorbim pe urmă.

Niell tăcu. Margo simți tăcerea ca pe o greutate fizică în vreme ce puse ibricul pe foc și șterse masa de făină. Îl văzu

că se încruntă și o străbătu o urmă de enervare, apoi își reaminti că era obosit și ud din cauza ei.

Își masă tîmplele care începuseră s-o doară.

— A fost o zi teribilă, oftă ea.

Cînd îi povesti despre neînțelegerea cu Zach, el zise :

— N-ar fi trebuit să-și piardă controlul. Înțeleg că s-a simțit frustrat, dar lucruri ca astea se întîmplă în fiecare zi în afaceri. Patronii își aduc proprii oameni. Planurile se schimbă. Angajații se ciondănesc între ei.

Margo se gîndi că nu mai e nevoie să i se spună lucruri pe care le știa deja. Dorea ca Niell să o îmbrățișeze și s-o țină strîns. *Dorea* ca el s-o înțeleagă și apoi să-și exprime părerile, așa cum procedase mereu. Avea nevoie de umorul și de sprijinul lui, la fel ca și de experiența lui.

— Pe de-o parte, ar putea fi un lucru bun că Alloway vrea să plece, continuă Niell. Știu că n-ai fi fost niciodată în stare să-l dai afară.

— E groaznic ce spui ! țipă ea.

— Zach e un tip grozav, dar în momentul acesta nu-i folosește deloc firmei Sanders.

Niell se întrerupse. Nu dorise să vorbească pe șleau cu ea, însă uneori mai era nevoie și de discuții directe.

— Uite ce-i, ar fi trebuit să se ofere să dovedească vinovăția zidarului în loc să-și piardă controlul. Nu s-a purtat deloc ca un om de afaceri.

Vocea lui Niell suna rece, era vocea avocatului. Margo își dădu seama că el folosea tonul cu care negocia afaceri de milioane de dolari cu cele mai importante corporații din lume. Vorbea despre Zach ca și cum acesta ar fi fost un obiect.

— Știu că ți-e prieten, dar prietenia și afacerile nu se amestecă prea des. Regret dacă asta sună cam aspru, dar ți-l imaginezi descurcîndu-se cu oameni ca Bartolomei și Luna ? Lasă-l să plece, Margo. În echipa ta n-ai nevoie de un tip care pierde.

Pentru o clipă se lăsă o liniște adîncă, întreruptă doar de zgomotul cafelei care fierbea în ibric. După aceea, Niell își reaminti că nu făcuse tot drumul acesta ca să discute despre incompetența lui Alloway.

— Și dacă tot am vorbit de Luna, ți-a trimis vreo veste ? se interesă el după o clipă. Ea încuviință din cap și Niell continuă : Cînd eram la Londra, m-a sunat Bartolomei să-mi dea veștile cele bune. M-am gîndit că vom sărbători restaurarea proprietății și transformarea firmei tale într-o companie internațională.

Vocea lui adîncă îi amintea de atîtea lucruri. Sentimentul pe care îl avusese cînd văzuse Villa d'Argento pentru prima dată, ideea că proprietatea aceea avea ceva atemporal și un aer de antichitate.

— Trebuie să discutăm despre asta, replică Margo. Dar mai întîi, hai să-ți arăt ce vrea să facă acolo.

Se duse șchiopătînd la planșeta de desen, suflă făina de pe planuri și scoase propriile-i desene. Le puse alături.

— Vezi cum a schimbat totul ?

Stînd lîngă ea, Niell se încruntă examinînd cele două planuri.

— Înțeleg ce vrei să spui, dar planurile nu sînt bătute în cuie. Poate că nici cartelului nu-i va plăcea ideea lui Luna. Vor cere modificări — atunci îți vei putea prezenta din nou părerile.

— Și dacă-l aprobă ? Margo privi în jos la planurile arhitectului. E de neconceput, Niell. Nici un designer sau un arhitect cu un strop de conștiință profesională n-ar modifica specificul unui asemenea loc.

Niell știa că Margo fusese adînc tulburată. Îi înțelegea sentimentele, i le împărtășea chiar. Totuși, un boboc de designer nu avea puterea să dicteze.

— Uite, începu el, îmi pare rău că Luna nu ți-a acceptat ideile. Dacă mă întrebi pe mine, ai făcut o treabă mult mai

bună decît a lui. Și, totuși, cartelul plătește, deci, ei sînt autoritatea supremă. Îi cuprinse mîinile și continuă : Nu-ți cer să faci nimic ilegal sau imoral.

— Nu pot accepta slujba fiind conștientă de toate acestea.

Niell își îmblînzi vocea dîndu-și seama de ce simte ea.

— Nu te grăbi. Pe moment, va trebui să faci un compromis cu Luna, dar nimic nu durează o veșnicie. Numai simplul fapt că vei participa la un asemenea proiect îți va deschide uși de care habar n-avem noi acum. Cu Alicia Delfiori în spate, cu recomandarea lui Monchatto și cu ceva experiență, în curînd vei fi în stare să faci ce vrei.

Margo știa că el îi spunea adevărul, însă adevărul din perspectiva lui. Își aminti că Ez îi spusese să procedeze în așa fel, încît să fie mereu mulțumită și fericită.

Amîndoi vorbeau despre viitor, amîndoi îi doreau fericirea. Dar Niell îi dorea fericirea așa cum o înțelegea el, în timp ce Ez o sfătuise să caute mulțumirea interioară.

— Dacă aș participa la restaurarea proprietății așa cum vrea Luna, zise Margo cu tristețe, aș face un compromis. M-aș minți pe mine însămi.

— Spuneai că vrei să creezi grădini minunate, îi atrase el atenția. Vei putea crea acele grădini după ce ți-ai construit o reputație. Dacă refuzi această ocazie, alta nu se va ivi prea curînd — poate niciodată. Acum, fă cum ți se cere. În curînd îl vei lăsa pe Luna cu mult în urmă.

Vorbeau aceeași limbă, dar nu se înțelegeau. Margo își dădea seama cît de mult ar fi dorit ca Niell să-i priceapă motivele.

— Știu că succesul e important, zise ea sinceră, și chiar vreau să lucrez pentru Villa d'Argento. Vreau atît de mult, încît simt o nevoie aproape fizică. Dar... dar mai sînt și alte lucruri cu adevărat prețioase pentru mine, ca, de exemplu, respectul de sine. Integritatea... integritatea mea, dacă vrei

să-i zici așa. Dacă aș lucra cu el, mi-ar fi silă de cum va arăta grădina la sfîrșit. Poate c-aș cîștiga bătălia, dar aș pierde războiul. S-ar putea să fiu fericită o vreme, însă nu mereu.

Niell arăta nedumerit și lui Margo i se strînse inima. Chiar dacă discutau despre loialitate sau emoții, sau planurile lui Luna, diferența dintre modul lor de a gîndi căsca între ei o prăpastie de adîncimea Marelui Canion.

— Tu însuți ziceai că trebuie să procedez așa cum vreau. M-am hotărît, îl informă cu tristețe.

El îi simțea tristețea, dar în spatele ei detecta un zid de încăpățînare.

— Faci o greșeală.

— Poate, dar trebuie să fac ce-i bine pentru mine.

Se hotărîse și nimic din ce putea spune el sau altcineva n-o va determina să se răzgîndească. Niell simți cum îi crește enervarea.

— Deci te încăpățînezi să nu lucrezi cu Luna ?

— Mi-e teamă că da. Ar trebui să fiu cinstită cu tine și să-ți spun că nu-l voi lăsa pe Zach să plece — adică mă voi lupta să-l aduc înapoi. Prietenia lui înseamnă mai mult pentru mine decît dorința de-a face pe plac lui Troner.

— Cu alte cuvinte, intenționezi să nu-mi asculți sfaturile. Niell se lupta să-și mențină vocea calmă, dar durerea și indignarea i-o întăriseră.

El semăna cu un vînt din nord și se purta la fel de rece — dar de ce să fie surprinsă ? Niell nu-i ascunsese niciodată ideile și credințele lui. Știuse întotdeauna din ce mediu provine.

El dorea ca ea să fie o cîștigătoare. Acum, că îl dezamăgise, nu-l mai interesa atît de mult. Poate că o considera îngustă la minte și provincială. Margo își îndreptă spatele, mobilizîndu-și toată mîndria în ajutor ca să-și țină în frîu durerea din piept.

— Se pare că nu cădem de acord în legătură cu nimic, așa-i ? Gura îi era uscată când adăugă : Știu că ai lucrat mult în numele meu și că hotărîrea mea te pune într-o situație dificilă față de cartelul italian. Poate c-ai vrea să restrîngi legăturile cu Sanders și Compania.

Dezamăgire... amărăciune... trădare... Nici el nu mai știa *cum* se simțea.

— Dacă asta dorești, scrîșni el din dinți.

Era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit. Margo se pomeni dintr-o dată cu impresia că se afla călare pe un cal sălbatic care o ducea din ce în ce mai departe de fericire și siguranță. Dar nu mai avea cale de întoarcere, știa asta. Își pusese toate cărțile pe masă și lui nu-i plăcuse nici una.

— Bineînțeles, am să-ți plătesc pentru toate consultațiile oferite. Margo se simțea mîndră că vocea nu-i trăda tulburarea.

Părea distantă. Indiferentă. Diamantul din buzunarul de la pieptul lui Niell începu dintr-o dată să-l ardă ca un cărbune încins.

Adoptă și el un ton asemănător cu al ei.

— Cum dorești. După aceea îi întinse mîna și zise : Dacă-mi dai cheia de la mașină, plec la Boston. Am avut o zi plină.

Ea uitase că avea încă mașina lui. Simți cum i se pune un nod mare în gît, dar se stăpîni :

— Sigur. Ți-aduc cheile. Mulțumesc că m-ai lăsat s-o folosesc tot timpul acesta.

Cheile erau într-un carnet pe care-l aruncase pe podeaua din bucătărie. Suflă făina de pe ele înainte de a i le da. Niell le luă în tăcere, dar cînd deschise ușa, ea zise în mod automat :

— Ai grijă cum conduci.

Zîmbetul lui era neutru.

— Mulțumesc. O să te mai caut.

Margo îi auzi pașii îndepărtîndu-se și privi fix trandafirul și șampania de pe masă. Se simțea în pragul lacrimilor.

— Mai bine să afli mai devreme decît mai tîrziu, își spuse. Pe urmă, adăugă : Trebuie să mă gîndesc la viitor.

Totuși, de data aceasta, vorbele lui Ez nu-i erau de nici un ajutor.

Folosind puțină vopsea galbenă, Margo însemnă locul unde urma să fie pusă una dintre plantele împachetate.

— Bine, zise ea, aici e destul de bine.

— Hai să trecem la treabă, băieți. Făcînd semn echipei care lua plantele ambalate de pe terenul băncii Pittsfield Omega, Zach zise cu asprime : Hei, Margo, nu cumva *să ridici* vreuna dintre plantele astea. Sînt grele. Nu spuneai azi-dimineață că ai o întîlnire cu Springfield ?

— Ba da, cu Bruce Varney, proprietarul complexului Springfield Corner.

Zach oftă.

— Nu începe cu alt complex.

Margo nu-l putea învinovăți. În ultimele săptămîni nu făcuseră altceva decît să mănînce, să doarmă și să aibă coșmaruri în legătură cu complexul Mountain View.

După o lunga discuție de suflet cu Zach, Margo ceruse o întîlnire cu Troner și asociații lui, și le spusese deschis despre îngrijorarea lui Zach. Rezultatul a fost o investigație care a dezvăluit că asociatul ei avusese dreptate în legătură cu procedurile necinstite ale lui Gifford.

Au lucrat din greu împreună cu alt zidar ca să-și termine treburile. În cele din urmă, s-au văzut nevoiți să mai angajeze unul. Omul cel nou îi înnebunea, dar Troner era satisfăcut,

iar publicitatea care a rezultat de aici a prins bine firmei Sanders și Compania. Surplusul de afaceri pe care le aveau acum compensau pierderile cauzate de Troner.

Și cel mai bun lucru era că ea și Zach formau acum o adevărată echipă. Discutaseră problemele cu calm, în loc să se enerveze și să acționeze fiecare după capul lui. Ea nu se mai împovăra cu lucrări pe care nu le putea rezolva, iar el renunțase la prejudecățile în legătură cu extinderile.

— Înainte de a te angaja la ceva, asigură-te că și vrei, o sfătui Zach. Nu te păcăli singură, șefa.

— O să-ncerc. Margo îi dădu un bobîrnac în șapcă și își zîmbiră prietenos.

— Mîine e 4 iulie, continuă el. Vrei să mergem la Boston ca să privim artificiile de pe esplanadă ? Vin să te iau cu mașina și am putea mînca pe drum.

— Nu, mîine îmi curăț plantele anuale. Margo își privi ceasul și adăugă : Apropo de masă la restaurant, ți-am spus că iau prînzul cu Naomi ? Are niște afaceri în Springfield și ne întîlnim la La Casa.

Întrevederea cu proprietarul complexului dură mai mult decît plănuise Margo. Cînd intră în restaurant prietena ei era deja acolo și studia meniul.

— E-n regulă, tocmai am comandat ceva, zise ea ca răspuns la scuzele lui Margo. Arăți ca un om de afaceri prosper cu excepția acelei pete de vopsea de pe pantofi. Ce mai fac vînătorii de șoareci ?

— Bine. Traffy a prins unul ieri și Lady Hamilton a început să-i urmărească și ea. Lordul Nelson s-a întors la treburile lui, îi relată Margo. Ieri a gonit pudelul familiei Sheridan de pe aleea noastră.

— Într-o zi va trebui să castrezi cotoiul ăsta, zise Naomi posomorîtă. Așa ceva l-ar potoli. Acum, zi ce faci tu ?

Margo începu să vorbească, dar Naomi o întrerupse.

— Voiam să spun *chiar* ce faci. N-am mai avut timp să discutăm de luni întregi.

Margo își privi mîinile. Avea bătături pe degetul mare și arătător și se umpluse de pistrui din cauza soarelui. Designerii nu erau nevoiți să facă muncă de teren — Zach o dăscălea adeseori în privința asta și, totuși, ei îi plăcea să lucreze și așa.

— Am fost cam ocupată.

— Trăim într-o lume ocupată. Cu toate astea, cîteodată trebuie să mai încetinești ritmul. Dacă nu cumva ai motive să n-o faci.

— De ce-aș...

— Mai știi ceva de Niell ?

Margo se încruntă la Naomi care îi întoarse privirea cu o nevinovăție bine jucată.

— Spuneam doar că a trecut — cam cît ? — mai mult de o lună de cînd l-ai văzut ultima dată.

— Da ? N-am mai ținut legătura. Margo umblă cu furculița prin salată și adăugă veselă : Azi-dimineață am avut o primă întîlnire destul de satisfăcătoare cu proprietarul complexului. Se pare că vom face afaceri.

Naomi dădu din cap aprobator.

— Trebuie să-ți spun, Margery Ann, că sînt impresionată de firma ta. Am auzit că te-ai hotărît să participi la expoziția de flori din Noua Anglie, în anul viitor. Asta îți va aduce o grămadă de afaceri noi.

— Poate că nu. Eu și Zach am zis c-ar fi cazul să mai încetinim și să ne ocupăm numai de proiectele care ne plac. Vom rămîne o firmă micuță, însă vom fi de calitate. Asta ne dorim amîndoi — cel puțin pentru moment.

— Știți voi ce vă prieste, căzu Naomi de acord.

Margo fu uimită, pentru că se aștepta la o dăscăleală în legătură cu extinderile. Prietena ei fusese neobișnuit de împăciuitoare în ultimele săptămîni.

— Fiecare are felul lui de a fi, continuă Naomi. Unora le place să lucreze la zece lucruri deodată, alții se mulțumesc numai cu unul. Zach îmi spunea că Monchatto a desenat

cîteva grădini, dar fiecare în sine e o minune. Nu-i nimic rău în asta, așa-i ?

Margo nu găsi alt răspuns decît :

— Ai dreptate.

— Îți pare rău că nu lucrezi la vila aceea din Italia ?

Apa pe care Margo tocmai o bea o luă pe unde nu trebuia. În timp ce tușea, acoperindu-și gura cu șervețelul, diverse imagini și amintiri îi invadară mintea trădătoare : o zi caldă de primăvară, învăluită de parfumul trandafirilor și de un miros sărat, fîșîitul vîntului și vocea adîncă a lui Niell.

— Nu atîta vreme cît Fabio Luna e șeful, răspunse. Poate c-am făcut o greșeală. Odată îți spuneam că există două feluri de pești : cei care se învîrt în lacurile mici, așa ca mine, și cei care se avîntă în oceanul cel mare.

— Ca Niell, murmură Naomi.

De data aceasta Margo era pregătită.

— Exact ! Se simțea mîndră că vocea îi suna așa de calmă și relaxată adăugînd : Unor asemenea oameni le plac provocările și realizările. Lumea e arena lor. Cei ca mine se simt mai bine acasă, în America.

Totuși, în timp ce vorbea, se gîndea la telefonul prietenos al contesei Delfiori căreia îi părea rău că Margo nu lucra la Villa d'Argento. Alicia insistase s-o viziteze în curînd la Delfiori.

Acum o pătrundea un sentiment de tristețe asemănător cu dorul de casă și făcea eforturi să se concentreze la ce o întreba Naomi.

— Și ce se întîmplă cînd un pește mare din ocean întîlnește unul mai mic dintr-un lac și își dau seama că s-au îndrăgostit ?

Chelnerița sosi cu gustările înainte ca Margo să răspundă.

— Trebuie să fie o greșeală, exclamă Margo. Cine a comandat așa ceva ?

— Nu știai că legumele sînt bune pentru tine ? zise Naomi ca din întîmplare. Zach mi-a povestit c-ai fost cam pleoștită în ultima vreme. Margery Ann, te simți bine ?

— Zach ar trebui să-și vadă de ale lui, sosi replica, însă inevitabilul se întîmplase. Restaurantul plăcut și aglomerat se estompă și ea se simți frustrată și înfrigurată. Trecuseră nopți pline de visuri dureroase, zile în care i se părea că aude răspunsul lui Niell, că-l vede pe oriunde mergea...

— Zach și cu mine sîntem prietenii tăi, îi reproșă Naomi. Îmi pare rău că te-ai despărțit de Niell.

— Eram prea diferiți. Margo luă o bucățică de anghinară. Avea gust de lînă. Ia ascultă, nu putem vorbi despre altceva ?

Naomi n-o băgă în seamă.

— Contrariile pun lumea în mișcare. *Chaucun à son goût,* sau ceva de genul ăsta. Îți înțeleg atitudinea în problema cu Villa d'Argento — vreau să spun că Luna ăsta pare într-adevăr o tîrîtură — însă nu trebuia să-l amesteci cu sentimentele tale pentru Niell.

Despre ce tot vorbea *Naomi ?* Margo clipi la prietena sa care continuă :

— Ați fi putut face un compromis dacă ați fi vrut. Zach și cu mine...

Se opri brusc cînd furculița lui Margo căzu în farfurie.

— Îmi spui că tu și Zach aveți o... legătură ?

Naomi începu să mănînce calmă.

— De fapt, am început să ne întîlnim cînd tu erai în Italia. Ne-am hotărît să nu cădem de acord asupra unor lucruri mai puțin importante, de vreme ce ne înțelegem în problemele serioase.

— Probleme serioase în legătură cu ce, pentru numele lui Dumnezeu ?

— În primul rînd, în legătură cu ce vom mînca seara — vreau să spun că bucătăria vegetariană nu-i atît de rea. Și în legătură cu ce dorim să facem în viață — adică să avem o

casă frumoasă și copii. Zîmbetul lui Naomi era neobișnuit de blînd. În legătură cu faptul că ne-am îndrăgostit.

Margo se simțea năucă. Ba nu, mai mult decît atît. Se simțea învinsă.

— Voi ăștia d-doi v-ați îndrăgostit ? reuși ea să bîlbîie în cele din urmă.

— Zach e tare dulce cînd nu e un catîr încăpățînat. Naomi aproape că torcea. Am hotărît că eu mă voi ocupa de bani, iar el va alege casa unde vom locui. E un tîrg cinstit.

— Îmi spui că tu și Zach sînteți... nu, stai puțin, oftă Margo. Aiurez, așa-i ? Nu se poate ca voi doi să vă *căsătoriți !*

— Ei, nu încă. Cel puțin nu în curînd, spuse Naomi. Mai întîi, trebuie să facem niște economii. Oricum, nu voiam să intru în problemele astea. Am intenționat doar să-ți arăt că poți să faci compromisuri în orice situații dacă dorești cu adevărat. Cel mai important lucru este să vrei.

Naomi se opri.

— Am fost nevoită să mă analizez să văd dacă pot trăi fără Zach. Apoi, adăugă moale : Mi-am dat seama că nu sînt în stare.

Ea putea trăi fără Niell ? se întrebă Margo. Bineînțeles că da. Așa făcuse de cinci săptămîni și trei zile.

— Ai mai vorbit cu Niell de cînd... de cînd v-ați hotărît să vă despărțiți ? dori prietena ei să știe. Am citit despre fuziunea aceea importantă dintre Herris și Pruitt, dar asta a fost cu ceva timp în urmă.

Margo dădu din cap că nu.

— N-am mai avut ce discuta. Aici nu-i vorba de o melodramă ieftină, Nao. Nu poți să spui doar „fă compromisuri" și să rezolvi problemele.

— Cum a rămas cu onorariul lui ?

Margo clipi.

— Adică i-ai plătit pentru munca depusă la compania ta ? Muncă cu „M" mare dacă tot veni vorba. Nu poți s-aștepți să-ți ceară el banii.

Disprețul din vocea lui Naomi devenise enervant.

— Sigur că nu, izbucni Margo. Sînt... Dacă ții să afli, așteptam să mai treacă ceva vreme ca să vină momentul potrivit. Nu mă întreba cînd va veni acel moment, bine ? Am eu grijă.

Totuși, după ce terminară masa, întrebarea lui Naomi persistă în mintea ei. Margo își duse ziua pînă la capăt — altă întrevedere cu un posibil client, o vizită la un loc de muncă, o altă vizită ca să se asigure că tufișurile pentru fluturi, pe care le plantase într-o grădină cu păsări cîntătoare, mergeau bine — și în tot timpul acesta întrebarea se ținu ca scaiul de ea. O chinuia gîndul că trebuie să ia legătura cu Niell și era conștientă că ori va trece peste situație, ori va rămîne așa.

Cînd ajunse acasă se făcuse deja după-amiază tîrziu. Își luă scrisorile și porni pe alee, admirînd plantele anuale viu colorate. Pisicile stăteau afară, în grădina de trandafiri — îl văzu pe Lordul Nelson întins cît era de lung pe cadranul solar — și, bineînțeles, că Lady Hamilton se afla alături.

Margo se așeză pe o bancă construită de Zach, chiar lîngă grădina cu miros proaspăt, și sortă scrisorile. Avea note de plată, o reclamă și o scrisoare cu timbru italian. Îi era adresată într-un scris de mînă necunoscut și de modă veche, iar cînd deschise plicul se simți cuprinsă de un fior de admirație respectuoasă.

— Ah, Doamne, șopti.

Carlo Monchatto îi scria într-o engleză curtenitoare, oarecum demodată. Spera că se simte bine și o informa că auzise despre decizia ei de a nu lucra cu Luna la Villa d'Argento. Îi scria :

„Am vizitat și eu proprietatea cînd eram tînăr. Am simțit și eu atmosfera locului. Luna intenționa să realizeze ceva îngrozitor. Ai avut dreptate — aveai justificarea morală — să nu lucrezi în asemenea condiții".

Margo privi fix scrisoarea maestrului vreme îndelungată. Avea impresia că soarele ieșise din norii negri, că păsările cîntau cu voci de înger și că lumea era un loc minunat.

Se simțea răzbunată, bucuroasă. Acum era puternică. Dacă va avea vreodată curajul să-i telefoneze lui Niell, acesta era momentul.

Se ridică și se duse în bucătărie unde formă numărul de la Simons, Grenville și Kier. Acționă repede, înainte să se răzgîndească, și o rugă pe secretară să i-l dea pe Niell.

— Îmi pare rău, doamnă, zise femeia. Domnul Kier nu mai lucrează aici. Vreți să vorbiți cu domnul Grenville sau cu domnul Simons ?

Margo era atît de năucită, încît de-abia mai putea vorbi.

— Nu, nu, mulțumesc, nu-i nevoie, murmură. Unde... știți unde lucrează domnul Kier acum ?

Secretara habar n-avea, iar Margo închise telefonul, simțind că are o greutate inexplicabilă în piept.

Își aminti că Barry, prietenul lui Niell, vorbise despre o firmă din Sacramento, care îl vroia pe Niell. Fără îndoială că el se decisese. Sau poate că se hotărîse să intre într-o firmă de avocați din Londra, Italia sau Paris. De ce să fie uimită ? Niell fiind Niell dorise, probabil, să treacă peste Noua Anglie pentru a căuta noi ocazii și provocări.

Margo nu știa de ce o întrista așa de mult gîndul acesta. Poate că pînă în acest moment ascunsese speranța că va vedea într-o zi BMW-ul lui venind pe Peachtree Lane. Poate că pînă în acest moment nu crezuse cu adevărat că se despărțiseră pentru totdeauna.

— Trezește-te la realitate, femeie ! Își îndesă mîinile în buzunarele pantalonilor și încercă să se înveselească, dar liniștea din jurul casei devenise apăsătoare și, în ciuda căldurii zilei de iulie, se simțea înfrigurată pînă la oase.

Bunica Beth spusese întotdeauna că atunci cînd era supărată avea chef să frece podeaua din bucătărie. Margo nu era chiar de acord cu așa ceva, însă cînd privi afară pe fereastra sufrageriei și văzu că petuniile înfloriseră complet, își dădu seama că știa ce va face.

Amurgul îndelungat al verii se lăsa dinspre munte și umbra de un mov-pal învăluia petalele colorate ale plantelor

anuale, în vreme ce Margo se apropia de ele cu foarfece de grădină și un coș.

— Oricum aveam de gînd să vă culeg mîine, fetelor, li se adresă florilor.

Petuniile păreau prea frumoase ca să fie tăiate. Întărindu-și inima, începu să le culeagă : una da, una nu.

— O să-mi mulțumiți cînd veți crește în prostie.

Lordul Nelson se furișă ca să-și frece capul tare de umărul ei. Lady Hamilton îi torcea în ureche. Trafalgar vîna o molie și dădea în aer cu labele. Emma Amberly îi făcu cu mîna din grădină și o salută prietenoasă.

Margo îi făcu și ea cu mîna.

— Am tot ce vreau, zise cu voce tare. Sînt foarte, foarte norocoasă.

Munca îi oferea satisfacție, vecinii se îmblînziseră, iar liniștea și pacea orașului o învăluiau ca o mînă prietenească. Casa — casa ei — devenise așa cum și-o dorise.

Și Niell primise ce-*și* dorise. Așa și trebuia să rămînă lucrurile. Probabil că acum cucerea coasta de vest. Margo se gîndi cum arăta el în ziua cînd se întîlniră cu cartelul lui Bartolomei : plin de experiență, frumos și sigur de sine. După aceea, își aminti de noaptea scăldată în lumina lunii și de pensiunea aceea din apropierea Romei.

În fond, era și ea un suflet. Pentru o clipă se lăsă în voia unei visări minunate. Închise ochii și se gîndi la noaptea aceea fermecată, la buzele lui sărutîndu-le pe ale ei, la mîinile care-i mîngîiaseră trupul, de parcă ar fi fost un instrument delicat. La Niell spunîndu-i c-o iubește...

— Muncești sau meditezi ?

Margo își deschise ochii. Nu se poate, gîndi. Era imposibil ca el să fie aici. Îl întrebă, bîlbîindu-se :

— D-de ce nu ești în California ?

Niell o privi de parcă ar fi crezut că-și ieșise din minți.

— Unde să fiu ?

Nu era adevărat. Era un miraj. Margo închise ochii și numără pînă la zece. Dar cînd îi deschise, el se mai afla încă acolo.

Purta pantaloni negri și o cămașă albă, descheiată la gît, de parcă își smulsese cravata și o aruncase în mașină. Scoasă în evidență de părul lui negru și de ochii aceia extraordinari, cenușii ca fumul, fața îi părea mult mai slăbită decît și-o amintea ea. Zîmbea, dar privirea avea o expresie ciudată, întunecată, pe care n-o putea interpreta.

— Te-am sunat la birou !

Ochii lui se luminară.

— Da ?

Margo trebui să se stăpînească. Cu un efort mare își înăbuși tremurul vocii și rosti :

— Voiam să știu unde... trebuia să-ți vorbesc în legătură cu onorariul.

Tonul ei neutru, studiat, îl luă prin surprindere. Cînd o văzuse prima dată, crezuse că descoperă încîntare și un semn de bun-venit în ochii ei, dar poate că-l înșelase lumina amurgului.

— Onorariul, ăăă, onorariul meu.

— Da, ți-amintești că am făcut o afacere ?

Margo se simțea mai sigură de sine, așa că se ridică în picioare. Genunchii îi tremurau puțin, dar o susțineau.

— Ne-ai ajutat cu firma, continuă ea. Îți sînt foarte recunoscătoare, dar mi-a luat un timp intolerabil de lung ca să-ți plătesc. Dacă îmi spui care ți-e onorariul, o să-ți dau un cec.

— Și dacă taxele mele sînt mai mari decît ești tu pregătită să plătești ? El n-o scăpa din privire, încercînd să-i citească expresia feței. Și-o imaginase atît de des în ultimele săptămîni, își amintise clar ochii ei căprui care îi oglindeau toate emoțiile și sentimentele. Dar astăzi fața și ochii nu exprimau nimic. Se închiseseră cu totul pentru el.

— Sînt sigură că putem ajunge la o înțelegere. Se hotărîse să se tîrguiască cu el. Va plăti oricît îi va cere, chiar

dacă aceasta însemna să mai ia o afacere, două. Poți să-mi dai o cifră de reper ca să știu la ce mă aștept ?

Niell se apropie cu un pas și observă o luminiță de alarmă în ochii ei. Se opri, încercînd să-și amintească întreaga cuvîntare pe care o alcătuise în drum spre Carlin. Dar vorbele îi ieșiseră din cap, iar mintea lui, promptă de obicei, se încîlcise acum.

— Margo, începu dregîndu-și vocea. Ăăă, trebuie să discutăm.

— Despre onorariu ?

— Dă-l naibii ! Niell mai făcu doi pași spre ea, o luă în brațe și o sărută.

Margo simți că se întoarce acolo unde îi era locul, în aceleași brațe care o cuprinseseră în vis. Obrazul lui lipit de-al ei, gustul gurii — toate acestea o răscoleau în interior, iar singurătatea și nefericirea se topeau ca zăpada în timpul dezghețului de primăvară.

— Niell, șopti. Ah, Niell.

Buzele li se regăsiră. Seara caldă de iulie părea să dispară și ei rămaseră pierduți, strînși unul într-altul și închiși într-o crisalidă aurie, dincolo de timp și spațiu. Margo stătea lipită de el în vreme ce mîinile ei îi mîngîiau brațele, umerii, spatele. Știa că Naomi avusese dreptate.

Viața fără Niell nu era decît o viață pe jumătate, în care toate lucrurile și toată lumea se mișcau în umbră. Dîndu-și seama de acest fapt, înțelese că nu putea trăi în minciună. Fie ce-o fi, trebuia să mai încerce o dată.

— Te iubesc, îi spuse.

— Slavă Domnului pentru asta ! Începu s-o sărute, apoi se opri ca s-o întrebe cu o nesiguranță ciudată : Spui adevărul, nu-i așa ?

După ce ea încuviință din cap, o trase la pieptul lui ținînd-o strîns.

— N-am crezut niciodată că te mai întorci, șopti ea lîngă umărul lui.

— Nici n-am vrut. M-am întors la muncă — în lumea mea — și mă așteptam să te uit ușor. Niell îi dădu părul pe spate ca să-i privească mai bine fața. După aceea, am văzut că lucrurile se schimbaseră.

Margo inspiră adînc, trăgînd în piept mireasma emanată de apa lui de colonie. Cînd își mișcă gîtul, simți pe obraz moliciunea cămășii lui. *Acasă,* se gîndi ea. Întrebă cu voce tare :

— Cum s-au schimbat ?

— Ceea ce mă absorbise înainte nu mai reprezenta nici un interes. Fuziunea dintre Herris și Pruitt, care fusese o lovitură mare după standardele noastre, nu mai însemna nimic. Totul era praf și pulbere fără tine.

Ea oftă cu o mare satisfacție.

— Știu ce vrei să spui. Nici măcar trandafirii nu mai miroseau așa dulce și... dar cum de-ai plecat de la firmă ?

El primi întrebarea cu calm.

— M-am hotărît c-ar fi timpul să fac o schimbare în carieră. Am de gînd să mai stau prin Carlin.

— Ce ?

— Rupert Brooke s-a pensionat, îi aminti el. Orașul trebuie să aibă un avocat, iar eu sînt cel mai bun pe care-l cunosc.

Cerul începuse să se întunece și luna palidă se ridica tot mai sus. Vîntul cald îi răvășea părul lui Niell în vreme ce Margo își ridicase privirea spre el, căutîndu-i ochii.

— Tu, un avocat de provincie ? se miră ea. O să urăști munca aceasta.

— Cine spune așa ceva ?

— Tu ai spus ! Cînd prietenul tău, Barry, s-a mutat în California ziceai că n-o să fie niciodată fericit pe postul de avocat al unui orășel. Niell, te rog să nu faci ceva prea radical. O să-ți pară rău.

— Nu și dacă te măriți cu mine. El se trase puțin înapoi ca să-i zîmbească în timp ce-i explica : M-ai întrebat de ono-

rariu, așa că o să-ți spun. Vreau totul, Margo. Sufletul și spiritul tău. Ca să nu mai vorbim de trup. Vreau totul.

Ea auzi aceste cuvinte nu numai cu urechile, ci cu un simț mult mai adînc. Îi pătrunseră în inimă. Margo avea impresia că ceva care zăcuse înghețat și adormit înlăuntrul ei se trezise la o viață intensă.

— Bineînțeles că mă mărit cu tine, îi răspunse fericită.

El îi sărută buzele și vîrful nasului.

— Ești o afaceristă jalnică. Trebuia să te interesezi ce primești în schimb. După aceea, îi sărută tîmplele și gropița cea mică din bărbie.

— Bine, răspunse ea printre sărutări. Așa o să fac. Ce primesc în schimb, domnule avocat ?

— Nu prea multe. Pe mine. Dar sper să mă iei, pentru că se pare că nu pot trăi fără tine.

Ceva din cuvintele acestea avură un ecou în mintea ei. Margo ridică o mînă, atingîndu-i ușor buzele ca să împiedice următorul sărut.

— Niell, ești sigur ? îl întrebă calmă. Știu că vii în Carlin pentru mine. Te gîndești că n-aș pleca niciodată din casa Lattimer și n-aș lăsa pisicile. Dar n-aș suporta dacă mai tîrziu vei regreta c-ai renunțat la tot și vei fi nefericit. Mai degrabă las eu casa și ne mutăm în California sau oriunde vrei. Pisicile se vor obișnui.

Dar Niell nu răspunse decît :

— Uită-te în spate.

Amurgul se înstăpînise mai bine și luna palidă se ridica peste munți.

— Ultima dată cînd am văzut o lună ca asta eram în Italia, continuă el. Luna e aceeași oriunde te-ai duce.

O privire amîndoi cum se făcea din ce în ce mai argintie din cauză că reflecta lumina soarelui.

— Eu credeam, rosti el liniștit, că realizările — cîștigurile, dacă vrei — reprezintă totul. Așa am fost învățat și nu mi se părea nimic rău în asta. Dar cînd te-am întîlnit, lucrurile au început să se schimbe.

Ea vru să vorbească, dar el o opri.

— Acum e rîndul meu, ascultă. Am început să-mi schimb felul de a gîndi înainte de a-mi da seama. Cînd am lucrat cu tine la casă, m-am simțit fericit — chiar mulțumit. Îmi plăcea viața nezorită, mă bucura gîndul că am *timp* să repar podeaua sau să construiesc ceva cu mîinile mele. Și cînd am pierdut avionul, după ce s-a otrăvit motanul, mi-am dat seama că a fi cu tine este cel mai important lucru. Din cauza asta am venit la Delfiori — ca să fiu cu tine.

Niell se opri.

— Nu spun că s-a întîmplat totul peste noapte. Nu e așa. De fapt, rațiunea mea s-a împotrivit. Cînd ai refuzat oferta lui Luna, am încercat să mă conving că ești încăpățînată, nerezonabilă și chiar nerecunoscătoare. Am interpretat loialitatea ta față de Zach Alloway drept o nouă dovadă a încăpățînării tale. A fost nevoie să plec de lîngă tine ca să înțeleg cît de adînc mi-ai schimbat viața, cît m-ai schimbat pe mine.

Margo simțea cum se ridică în ea bucuria ascultînd muzica vocii lui profunde. Fericirea îi dansa în vene și-n inimă, la fel ca acidul nepotolit al șampaniei. Dar trebuia să fie sigură.

— Dacă vei regreta această... această schimbare de carieră ? Contesa spunea odată că ești ca un cavaler medieval : lumea ți se oferă s-o cucerești. Dacă viața în provincie te plictisi și visurile vechi te vor chema înapoi ?

— Nu-ți pot răspunde, pentru că nu știu. Uită-te la tine. Acum ești în Carlin, îți place să lucrezi într-un orășel. Însă cine îți poate spune ce se va întîmpla dacă altă proprietate ca Villa d'Argento — minus Luna — îți va ieși în cale ?

— Vrei să spui că visurile se schimbă, murmură ea. Ai dreptate, sigur...

— Nu pot prezice viitorul și nici tu nu poți. Dar, dacă dorințele și visurile noastre se vor schimba, vom putea călări pe creasta schimbării... împreună.

— Împreună, zise ea în șoaptă.

Buzele li se întîlniră din nou, cu tandrețe, gustînd din viitor. Apoi Niell zise :

— Se face tîrziu. Dacă n-ai mîncat încă, am o idee. Găsim niște pîine, vin, cîteva mere și întindem o pătură în grădina de trandafiri.

Margo constată că-i plăcea ideea... foarte mult.